

БЕИНСА ДУНО

(Учителя Петър Дънов)

ПЕРПЕНДИКУЛЯРНО ОТНОШЕНИЕ

Младежки окултен клас

Година 13 (1933-1934)

Лекции: 7-9; 11-12; 26-32; 37-44

© ALPHA-DAR, 2004

© Никол Филасие, „Лотос“, корица
ISBN 954-8785-47-1

ПЕРПЕНДИКУЛЯРНО ОТНОШЕНИЕ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? – (Имаме.)

Сега аз съм от друг свят, не разбирам какво е добра и лоша постъпка. Какво разбирате, какво е добра и какво е лоша постъпка. Чудна работа, нали това е правата постъпка (фиг. 1 – А). Де е лошото, че е крива постъпката (фиг. 2 – В)? Кривината в какво седи? Тук с тесният път – правата линия по-малко време взема. Кривата, кривият път, по-дълго време взема. Господарят се сърди, че е закъснял. Де е кривата постъпка че е закъснял 5 – 10 минути. Няма никаква постъпка, но има едно съвпадение на нещата, има друга среда. Дави се някой във водата, ти закъсняваш с половин час и той се удави. Той се е удавил, не съм отишъл на време, защо аз да съм отговорен? Той като влиза във водата, защо мене държат отговорен. Той се дави, а мене държат отговорен. Казват: „Ти си хванал кривия път и не си могъл да дойдеш на време да го избавиш.“ 10; 1.5. Отношение има, следователно има съвпадение едно цяло и пет десети. Може да се направи един малък извод. Между 10 и 1.5 има отношение. Оттам може да извадим един закон. Десет кила картофи по един лев и 50 стотинки

А —————

В

Фиг.1

колко прави? – 15 лева. Махнете точката. Искате да знаете колко стотинки правят. Вие знаете – 150 стотинки. Или 1,5 в дадения случай какво означава? Или 1 и 1/2 какво означава? Какво означавате по един лев и 20 стотинки – колко струват тия картофи? (12 лева.) Защо именно 12 лева ще струват?

Подобни извлечения имаме ако лицето е дълго или ако носът е дълъг. Има общи положения, които са верни. Но въпросът е за дължината на носа. Дългият нос означава интелигентен нос, а късият нос всякога означава повече чувства. Такава голяма интелигентност няма в късия нос. Но каква е дължината, дължината не е определена. Онези, които са определяли, не са определили коя е оная малка дължина на носа, дето започва носът, за да покажат, че този е един умен човек. Носът е специфично построен у хората, които са умни. Има известна дължина. Но сега онези, които измерват лицето, нямат абсолютната мярка, с която се мери. Откъде започва нормата, с която се мери човешката интелигентност. Защото, за да бъде носът интелигентен, той трябва да има няколко качества.

Фиг. 3

Какво се подразбира под думата кръг? Ако на дъската начертая кръг, това кръг ли е (фиг. 3)? То е кръг, но не е правилен кръг. Да направим още един опит. Този кръг не е правилен. Защо не е правилен? Защото всичките точки не са еднакво отдалечени от центъра. Защо не са еднакво отдалечени? Понеже аз не съставям центъра на този кръг. Следователно всяко нещо, на което ти не си център, ти не може да го направиш тъй, както трябва. Този пергел може да направи кръга по-хубаво от мене. (Учителя чертае кръг с пергела.) Питам:

Този пергел, който прави кръга по-хубаво от мене, той по-учен ли е от мене? Той не направи кръга, но аз си послужих с този пергел.

Сега какъв е далечният извод? Вие не правите далечни изводи. Ти прокарваш известна теория. Но тази теория не си я създал, ти си чел и се захващаш да работиш, да развиеш нечия теория. Питам: След като си развил теорията и доказваш тази теория, след като я доказваш, по-учен ли си от онзи, който е създал теорията? Не, но я разбираш. Или другояче казано, имате един развит желъд и един желъд като зародиш на развитие. Желъдът е образувал едно голямо дърво. Кой е по-умен – развитото дърво или желъдът? Сега могат да се намерят много причини, да се обясняват. Може да кажете, че развитият желъд е по-умен от неразвия. Но как така? Ако мислиш, че неразвият желъд не е толкова умен, тогава как е възможно това, което не е толкова умно, да се развие и умно да стане. Според теорията на Дарвина от нисшите организми се развиват висшите. Може ли в един човек да се развият известни качества, които не са съществували в самия зародиш? Как мислите, възможно ли е? Възможно е да се явят в известни дървета качества, които не са съществували в зародиша, но как ще обясните отделните случаи. Отивате при някоя праскова или при някоя слива и виждате, че там растат на едно и също място и праскови, и сливи. Как ще си обясните? Присадени са. Но в закона на присаждането има едно изключение. Кое на кое се присажда? – Семка на семка и костилка на костилка. Ако присадиш семка на костилка, нищо не става. Някои от вас занимавали ли са се с градинарство?

Следователно, щом разгледате човешкия живот в самия зародиш, какво се крие в човека. Казвате: Този човек върви по един естествен път, по правилен път на развитие. Но когато у него се явят някои черти, които ги няма в семето на самия човек, в човешкото естество ги няма, не приизждат отвън, ние виждаме, че те са присадени. За пример вземете чувството на страх. В най-напредналите същества, в съвършените същества има чувство на страх. Да ви дам един пример. Във водата има ли страх, че може да се счупи? Само за обяснение: имате едно гърне. Може ли да кажете, че в него има страх? Издаването на известни звукове показва, че има известна възможност. За пример вземете една стомна. Ако стомната е празна и я почукаме, тя издава известен тон. Ако напълните стомната и почукате, този тон е по-тъп, нали? Като почукате, звукът е тъп. Също така и динята преди да е узряла, е като стомната. Като я чукате, кънти, после като узрее, като почукате, звукът е тъп, показва, че динята е узряла. Имате два звука – първият звук е ясен; звукът на динята показва много страх, че може да се счупи. Вторият звук, тъпият казва: „Аз никога не се чуя, където и да ме хвърлите, каквото и да направите, не се чуя.“ Но какво става с водата? Вместо да се чупи, тя се разлага. Щом като легне на земята, вие вече не може да я намерите, където и да я турите. Но ако начупите една стомна и я хвърлите на земята, какво ще направи? Следователно от стомната и водата, от счупената стомна и от разлятата вода хората изваждат две правила. Кои са тези правила, които всеки един от вас употребява. Първото правило, което извадил човек: като направиш една погрешка, за да се избавиш от нея, ти ще се скриеш, ще употребиш метода на водата.

Праведният човек не прави погрешки. Той употребява системата на стомната, казва: „Аз не се крия.“ Някъде той ще остави или счулено или несчулено. Казва: „Нека ме знаят.“ Стомната, щом се чупи, може да остане вън, а водата, като се разлес, ще се скрие. Ако един праведен човек направи погрешка, той ще употреби метода на стомната. Ако е неправоен човек, ако е грешен или ако е страхлив, той върви по пътя на водата. Праведният върви по положението на счуената стомна. Има отношение между туй, което се чупи, и туй, което се разлива. Има една допирна точка, ако разумният човек, е казал на стомната да се примири. Какво примирение може да има между един лош човек и един добър човек? Изваждам пак едно правило: Водата, която се крие, е лошият човек. Праведният човек е, който се чупи. Той единствен се чупи. Тогава, за да не се разлива водата и да не се чупи стомната, турете водата в стомната. Ще турите лошия човек и праведният ще го пази. Защо ще го пази? За да не се разлива. Защо е лошият човек? – За да не се чупи. Тогава изваждам правило: Защо трябва да ставаш лош? – За да не се чупиш. Но защо трябва да ставаш праведен? За да не се разливаш. Схващате ли право защо той е станал лош и защо е станал праведен. Той е станал лош, за да не се разлива, а защо е трябвало да стане праведен? Водата се разлива. А за да не се разлива водата, той трябва да бъде в стомната. Нали като направиш една погрешка, ти искаш да се скриеш някъде. Лошият човек винаги се крие, а праведният казва: „Трябва да си призная погрешката.“

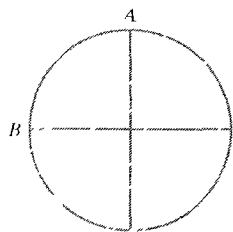
Ние искаме да примирим нещата, за да не се разливат и да не се чупят. Тогава водата трябва да бъде в стомната.

А къде трябва да бъде стомната? Водата трябва да бъде в стомната, а стомната трябва да бъде около водата. Слушайте сега: Ако турите една празна стомна във водата, ще се счупи ли? Няма да се счупи никога, понеже водата е пластична. Ако влезеш при един лош човек, ти не може да се счупиш. Влезеш между праведни, ти може да се счупиш. Една стомна между другите стомни има възможност да се счупи. Ако един праведен човек влезе между лошите хора, те ще го държат като писано яйце. Един човек между лошите хора – те с години го чакат – може да бъде почтен гражданин. Същото нещо е, когато един лош човек дойде между добрите хора. Те го гощават и той е особен екземпляр. Сега вие не може да си представите защо е така. Че така е в света. В турско време, като дойде едно заптие или някой съвременен началник или някой мирови съдия – мировият съдия в турско време се наричаше кадия, като дойде той, веднага българите се разтичат, показват, че имат нужда от него. Те ще го нагостят хубаво, защото един ден ще имат нужда от него. Като го угощават, той се счита задължен някой път и той да послужи. Та българите услугаваха на турците от страх, че ще имат нужда от тях.

Сега да оставим тези работи какво е било между българите и турците. От една случайност какъв закон можем да извадим? От много случайности можем да извадим едно правило. От много правила какво може да извлечете? Какво правят много правила? От много правила се образува един закон. Колко правила трябва, за да се образува един закон? Имате единица. Тази единица колко пъти трябва да се умножи, за да стане цяло? (4 пъти.) Може да питаме, защо четири пъти трябва да се умножи. Сега трябва да доказвате. Тъй е, щом се умножи 4 пъти, тогава

имате единица. Имате едно цяло число. Каква е разликата между цялото и частите?

Сега другата мисъл, на която искам да ви наведе. Нали в този кръг вие ще кажете, че A е еднакво на B . Но ако този кръг го поставите в хоризонтално положение, кое ще бъде нагоре? 2 по 2 е равно на 4. Кога линията е винаги нагоре? – Когато е перпендикулар. Можете ли в един кръг да теглите перпендикулар. Не може да теглите. Перпендикуларът вече означава сфера. В една сфера може да теглите перпендикуляр. Щом имате перпендикуляр, то показва вече едно триизмерно пространство. Затуи в това положение как може да теглите перпендикуляр? (В равнината, в която е начертана окръжността.) Правата B е перпендикуляр на A . Ако два пъти се умножи, ще имате повърхнина, ако още два пъти се умножи, ще имате сфера.

Фиг. 3

Във всичката съвременна наука, дето участвува човешкият дух, това са изводи, методи. Геометрията и математиката, това е език на природата. Всеки един от вас, който иска да изучава природата – няма по-добър начин от геометрията и математиката. Това са начини, пътища, по които вие може да изучавате живата природа. Тези линии, фигури, кръгове и сфери, които съществуват, трябва да се оживят, трябва да бъде първо ясно, понятно на вас. Какво нещо е точката? Какво нещо е правата линия? Какво нещо е повърхнината? Какво нещо са успоредните линии. Какво нещо е триъгълникът, четириъгълникът, петъгълникът, шестоъгълникът, сферата? Какво пред-

ставя една правилна фигура, елипсата, параболатата, хиперболатата и т. н.? Това са съчетания, вие трябва да ги изучавате, тъй както музикантите изучават известни тонове. От седемте тона се образува цяла музика. Седемте тона с повторение, имате и спомагателни знаци диези и бемоли – те образуват цялата сегашна музика.

Да допуснем сега, че в музикално отношение имате тона *ми*. Той е най-правилен тон. Кой следва *ми*? В гамата има известни съчетания. Ако вземете *ми* или *ре*, кой тон трябва да вземете след *ре*. Може да кажете след *ми* да вземете *ре*. Но само при известни условия може да се вземе *ми*. Щом вземеш тона *ми*, той поражда мисъл у тебе. Искаш да реализираш тази мисъл на физическото поле. Ако този тон трепти в теб, умът ти се проявява. Ако не мислиш и искаш да я приложиш на повърхнината, ти ще се върнеш назад, няма да вървиш напред. Ще вземеш *ре*. Тогава може ли някой да вземе *ми* и *ре* назад. Може да се вземе. Ако вземете *ре* сега, показва, че нещата са на физическия свят. Ти искаш да се индивидуализираш след *ре*. Ако тази работа е оформена, има плод. Кой тон ще вземеш сега?

Тогава представете си, че един студент, който е в училището, казва: „Нямам си парици!“ Той не се плаши, но констатира факта. Писал едно писмо на баща си, писмото иде и парите носи. Какво ще кажете вие? Я ми дайте тона *ми*. Дайте ми *ре*. Дойдоха парите. Сега той е радостен, иска да купи нещо за обяд. Кой тон трябва да дойде сега? Отворил се широко, ще дойде *ла*. Тя е щедра, иска да се покаже. Като срещне другарите си, той е радостен, весел. Той пее *ла*. Казва: „Нямаш парици.“ *Ре* – дойдоха парите. Сега ще ядем, ще пием, ще вземем тона *ла*. Но всякога в живота, когато човек води един естествен живот, в него всичките

мисли, които се явяват, се явяват в известни музикални тонове. Трябва да знаеш откъде започва всяко едно приятно чувство в тебе. В началото това чувство проявило ли се е? Ще се прояви ли? Ще мислиш върху известни работи. Или сполуката в живота зависи от това кой тон ще вземеш. Защото, ако започнеш една работа в *ре*, в началото ти няма да я свършиш. Тя е много добра работа. Природата винаги започва с един мек тон. Или всяка сполука в света трябва да започне с най-малко съпротивление. Сполуката в живота винаги върви по пътя на най-малкото съпротивление. Човекът, който е в Божествения път на най-малките съпротивления, той ще сполучи. Накрая той ще се обезсили. Следователно резултатите, които ще постигне, няма да може да го ползват. Умният ще започне с най-малките съпротивления, че да има достатъчно сили да използва, каквато и мъчнотия да дойде. Тогава, като имате някоя мъчнотия, вие ще разрешите въпроса, но накрая вие ще се усетите така обезсилен, че няма да ви ползува вашето разрешение.

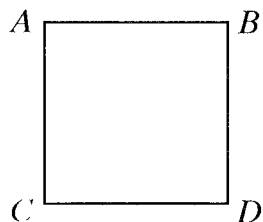
Помнете друго едно правило, което съществува – че зад всичките мъчнотии, побуждения, които човек има, каквото и да е материално побуждение, какъвто и да е подтик, каквото и да е намислил, зад туй седи една велика разумност. Каквото и желание да имаш, зад всяко желание, зад всяка постъпка в природата седи една разумност, която подтиква туй движение. За пример вис виждате, че се движи цял един трен. Има един машинист, който ръководи този трен. Но кой ръководи в дадения случай обществото, държавата?

Най-първо трябва да знаете – в света има четири цифри. Четири пъти може да преведете туй правило. Една

четвърт веднъж; ако умножите на цялото, ще получите цялото. В имагинерните числа, ако умножите едно въображаемо число четири пъти само на себе си, ще се получи цялото.

Най-първо вие имате едно желание, но за да се постигне каквото и да е желание в геометрическа форма, вие сте един център. Центърът *A* е индивидуалният живот – сега да обясним теорията, която седи там. Това са сега *ми* и *ре* това са *фа* и *ми*. За да се постигне каква и да е постъпка в света, вие трябва да се поляризирате. Ще имате тогава *AB* – правата линия, то е посоката. Правата линия – вие сте се поляризирали. *AB* – това е човекът, поляризиран. Туй е първото положение. Второто положение, то е посоката около вас. Третото положение, това е държавата и тя се налага. Зад държавата седи четвъртото положение, което наричаме Бог, който регулира всички неща. Най-първо онзи в тебе, който работи, ще се поляризира, след туй иде обществото, после държавата и най-последно иде Божественото в света, то образува цялото – четири пъти около себе си. Ти трябва да вземеш четири неща: първо ти, после окръжаващата среда – обществото, след туй трябва да вземеш предвид държавата и най-последно трябва да вземеш живата природа, или Бог, Който е в центъра. Бог в дадения случай е пътят, целта, която има всичко в себе си. След Бога ти нищо не може да имаш. Ще имаш известни постижения. Ще имаш постижението на правата линия, ще имаш постижението на плоскостта, после ще имаш постиженията на куба и най-последно ще имаш постиженията на тесаракта! Тогава бих употребил кривата линия. В дадения случай, в нашето триизмерно пространство, кубът е като емблема на тесаракта. Затова се туря кръга и се казва кри-

волинеен кръг. В нашия свят той е кръгът, а в четириизмерното пространство има съвсем друго отношение. Ако този квадрат го завъртите около своя център, какво ще образува? Кръг ще образува, нали? А неговите страни са плътни. Следователно той трябва да има четири допирни точки. Единствените точки в квадрата, това са четирите точки, на които може да разчиташ (фиг. 4). Имате *CD*. Откъде може да стане пречупването? Но единственото безпрепятствено място, откъдето ти може да излезеш навън, това са четирите ъгла. Ъгълът *A*, ъгълът *B*, ъгълът *C* и ъгълът *D* – те са единственото сигурно място, на което може да разчитааш. Това са принципи вътре в тебе, които принципи са, че ти най-първо трябва

Фиг. 4

да имаш едно здраво тяло, след здравото тяло ти трябва да бъдеш достатъчно силен, трябва да имаш отличен ум, който мисли, и след това трябва да имаш една природа, с която да си във връзка – да имаш нецъ, на което може да разчитааш.

Та казвам: Не е само в отражението. Да кажем, даден човек е умен човек. Аз разбирам неговата глава. Но той е много добър човек – разбирам неговото сърце. Ама той е много силен – разбирам неговата мускулна сила. И още нещо трябва. Той трябва да живее в едно единение с Бога. Той може да има ум, за да мисли, изисква се широк свят, тяло, дробове за да диша, трябва въздух, който постоянно да приема. А тази сила трябва да има материя, с която да работи. Сега по някой път ние се заблуждаваме от нещата. Седим и казваме: „Няма Господ! То е празна работа.“ Но

не може да разсъждаваме. Да ви приведа един пример. „Няма Господ“ какво означава? Един адепт взел едно дете, да направи един опит. Той взел детето и му внушил, че човек сам се ражда, че въвн от него нищо не съществува. След години, когато детето станало на 21 години, идва баща му и му казва, че той му е бъща. – „Не може – казва – аз от само себе си се родих.“ А бащата счита, че има знание, че туй, което детето говори, не е истина. Разумната природа, която те е създала и на която ти дължиш, ти седиш и казваш, че тя е празна работа. Там е възпитанието. Учените хора му доказват, че има баща, то казва: „Нямам никакъв баща. Аз не го признавам.“ В природата се изискват само пет минути, за да ви докажат нещо. Ако те турят на въжето и те стегнат, моментално ще ти покажат, че има нещо добро, без което ти не може да живееш. Хубаво, ако ти си самостоятелен, ако няма нищо, ако ти си единственият фактор, тогава ти нямаш нужда от въздух, от вода, от хляб, най-после нямаш нужда да мислиш. Но има четири неща, които са необходими, без които човек не може. Животът започва с човешката мисъл, животът започва с човешките чувства, животът започва с човешката сила и най-после животът е свързан с туй, което е проявило цялото тяло на човека, което е резултат на една разумна материя. Цялото тяло във нас показва онова, което Бог е създал. Никой да не казва, че аз нищо нямам. Имаш едно тяло, ти си собственика! Тогава туй тяло има една глава, едно сърце, дето са чувствата, мускулите, дето е силата, и най-после цялото тяло е неговото отношение. Щом имаш едно тяло, ти можеш всичко да постигнеш. То ти е дадено вече. Няма какво да се обезсърчаваш. В какво се състои човекът? Твоео тяло – то всичко може да постигне. Сле-

дователно и хляб ще има, и вода, и общество. Следователно може да бъдеш учен, силен, богат. Всичко може да постигнеш, но трябва да спазваш други закони. Идеята във вас трябва да бъде строго определена. Защото когато се казват тези идеи, не знаете защо се казват.

Ти казваш: „Има Господ, има нещо в света.“ Бог е туй, без което ти не можеш. За Бога ти не може да мислиш. Ти Бога не може да Го чувствуваш. Ти не може да живееш вътре в Него. Той ти е дал всичките възможности. Ти в себе си може да чувствуваш присъствието на Бога, но никога не може да си съставиш една идея какво нещо е Бог. Защото както и да Го представиш, ще Го представиш в онзи резултат, който Той ти е създал. Бог е, Който е създал тялото. Ти винаги ще си Го представяш в резултат. Този резултат съставя четири положения. Първо, да вярваш в Бога подразбира, че ти трябва да мислиш. Ти, за да вярваш в Бога, трябва да чувствуваш. Ти за да вярваш в Бога, трябва да имаш сила, ти трябва да имаш едно тяло и да си господар на това тяло – това е волята. Следователно всичко туй ще го туриш на опит. Може да опиташ, че действително има една разумност в света, в която ти живееш, от която зависят всички твои постъпки. Не си ти единственото разумно същество, зад тебе седят милиони разумни същества, много по-разумни, отколкото си ти. Всички те работят. Не че те мислят само за тебе, но те имат предвид твоето благо. Някой път вие не може да си представите защо мислят заради вас. Когато вашият малък пръст е здрав, вие никак не мислите за него, даже не мислите, че на крака си имате малко пръстче. Здравови е, никак не мислите за него. Но един ден ви заболи малкото пръстче, обръщате внимание, милвате го, вие

постоянно се грижите за малкото пръстче, защото почват да съзнават, че от това малкото пръстче много зависи. За тия разумни същества пожеланието за постижение е едно благо. Когато ние искаме да постигнем нещо, за тия разумни същества е една болка в техния крак и, за да се избавят от тази болка, те го направят. За нас това е постижение. Когато ние искаме да постигнем нещо, то за тях е болка и ще превържат болката, ще турят мехлем. Тия мехлеми са едно благо за нас. Тази превръзка за нас е едно постижение. Казваме: „Добихме нещо.“ То е само във фигуративен смисъл.

Искам да ви покажа защо вашият живот седи на радиуса при сферата над вас и ако вие вървите по този правилен път, може всичко да постигнете по пътя на бързото съпротивление. За вас, за вашите другари, за вашето общество, за Бога, то са четири положения, които трябва да имате. Здрава глава, дробове, стомах (ние го наричаме банкерин, касиер на Бога) и най-после Божественото, туй ние го наричаме вътрешна връзка. То е Божествената възможност на всички твои постижения. Ако така седи идеята във вашия ум, вие няма да се нервирате. Някой път се заражда борба, хората се борят един с друг. Тук практически има една идея. Как ще ми представите практически тази идея. Практически как ще ми докажете в живата геометрия? Как ще ми докажете де е правата линия, де е плоскостта, де е триизмерното пространство в геометрията, но в живата геометрия. Казвате: „С ума си го разбирам.“ Не само с ума си да разбираме, но и сърцето и ръцете да го разберат, всички около мене да го разберат. Сега както се разправя за този кръг, има нещо неясно. Как ще го разправите, че да бъде ясно и за ума ми, и за сърцето

ми, и за силата ми, пък и тялото ми да го разбере. Ето аз как бих го показал. Представете си, че вие сте вързан. Срещате един човек, който е крайно енергичен, но е вързан. Разбойниците са го съблекли гол-голеничък и му вързали ръцете и краката и той не може да се обърне. Исква му се да покаже, че има четириизмерно пространство. Най-първо изваждам един нож, разрязвам въжето. Образувам една връзка между него и себе си. След туй второто положение, казвам: „Стани сега.“ Той е благороден, но е гол при мене. Но той за хората ще бъде облечен. Аз му давам дрехи, обувци, шапка и той се облича като мене. Този човек е седял няколко дена гладен. Завеждам го вкъщи и той, и аз седяме да ядем. Най-после завеждам го в църква и двамата се молим на Бога да ни помогне да свършим една добра работа. Завеждам го на леглото в стаята, да иде в оня свят да си почине. Спането според мен е едно доказателство, което самò нищо не може да докаже. Що е спането? Отиване при Онзи, Който ни е създал. И аз се явявам и казвам: Днес освободих един човек там и там. Той се явява и казва: „Аз съм много благодарен.“ И аз благодаря на Бога, и той благодари на Бога. Образува се вече една връзка между нас. Той има една ясна представа. Аз му казвам: Ще идеш при моите домашни. Но и аз отивам на главната станция. Той и аз отиваме на главната станция. Коя е главната станция – кревата. Там като идеш, какво положение трябва да вземеш? Винаги ще легнеш в едно почивателно положение. Ако искаш добре да спиш, краката ти трябва да бъдат успоредни, не прекръстосани. Не си преплитайте краката, когато спите. После много пъти като легнете на лявата страна, туряте си дясната ръка на лявата или обратно. Хубавото

спане е, когато легнеш на кревата, тури ръцете си успоредно и краката си успоредно и да има едно малко помръдване на краката. Работата е добре свършена. Успоредни трябва да бъдат ръцете. Ще оставиш да работят онези, които се занимават с тялото, понеже като излезеш от тялото, ти ще имаш достатъчно слуги да работят. Като присъствава господарят, всичките слуги треперят, не са свободни. Пък като излезе господарят, слугите вече шетат, те си поправят работата. Но ако господарят не излезе, слугите не си вършат свободно работата. Защото той все прави забележки. От тялото си трябва да излезеш, да не правиш забележки на слугите си, да ги оставиш свободни.

Та сега, дете вие не сполучвате, вие не оставяте вашите слуги да си гледат работата, както трябва. Някои са станали господари не само на себе си, но и на своите слуги. Вие искате да станете господари на цялата природа, че каквото искате, да стане. Тази идея във вас е много едностранчива. Не е само вашето прошение, но има милиони същества, които дават своите заявления; и те се молят на Бога за нещо. Че колко заявления има дадени? Всички те трябва да се разгледат поред. Ти искаш изведнъж, в пет минути; пък твоята работа, едно малко заявление, докато се разреши, изисква най-малко една година. Или само за разяснение. Да приемем, че някой може да каже тъй: „Моята работа лесно може да се разреши. Може би ще се разреши първа.“ Ако твоята работа се свърши, значи е била най-важната. Ако някой път нашите желания изостанат, те не са толкова потребни. Кое то бързо стане, то е най-потребно. Туй, което е необходимо, ти винаги ще го имаш. Въздуха, който аз дишам, всякога го имам, водата, която пия, хляба –

имам ги. Но ако имам желание да имам едно камилско перо на шапката, то трябва да пратим някого в Африка да го донесе. В България има ли камилски пера? Има, мисля.

Или някой от вас иска да стане музикант. Някои от вас, както ви гледам, ръце нямате, уши нямате, дълго време трябва да работите, докато станете гениални музиканти. Колко време има да се чука тия пръсти! Може да имате много хубаво разбиране, но трябва да имате техника, за да предадете онзи тон. Теоретически може много правилно да разбирате музиката, но да проявите, да разберете смисъла на този тон, не е лесна работа.

Я ми изпейте един тон сега на мене, толкова бистър тон, та да ми трепне сърцето.

Представете си, че вие отивате в училище. Казвам: На тебе ти трябва четири тона. Ако може да ги вземеш, изпита ще вземеш с б. Та има тонове, които трябва да вземаме вярно. Ти трябва да знаеш този тон, на който е нагласен него ден професорът. Има известни гами, ще трябва да знаеш на каква гама е нагласен. Я си представете, че на този професор синът или дъщерята са казали нещо и той е неразположен. Идва разгневен, някакъв поглед има. Ти се изпречиш отпреди му и той те скъса изведнъж. Ти сега именно трябва да се нагласиш, трябва да нагласиш своята постъпка в противоречие на неговата. Не да усилиш у него една неприятност, но така да му се усмихнеш, та той да забрави всичко, да каже: „Много добър е той.“ Ти като си разположен, и той ще се разположи като тебе. Ти си махнал една мъчнотия, една тъга, която е имал, и той ще каже: „Има нещо улесняло, разумно в този.“ Казва: „Не бой се, не е мъчна работа.“ Той ще ти даде една лесна задача. Ти отиваш при професора, но не се нагласиш

и казваш: „Каквото Господ даде.“ Аз ще ти кажа какво Господ ще даде: той ще те скъса. Ти ще учиш и на този професор ще знаеш каква му е болката, ще му занесеш един мехлем. Ти, като го погледнеш, да му дадеш известно разположение. Ама защо са дадени очите на човека! Чрез магията на светлината. Вашите очи са едно отражение. Даром сте взели, даром давайте. Като погледнеш, да се отрази светлината. Нека стане едно отражение на светлината, туй значи светлина. Нека стане едно отражение и на човешката сила. Изобилно ще трябва да дадеш. Ако ти постоянно отразяваш Божественото, непременно някъде ще имаш успех в живота.

Та казвам: В тази школа се изисква един начин. Ти седиш, после влезеш в стаята и не знаеш как да се държиш; ти си държиш главата наведена наляво. Професорът ще каже: „Аз ще ти дам да се разбереш.“ Той ще ти каже: „Аз ще ти изправя главата.“ Защото този знак има и лоша мисъл. Когато човек си държи главата наляво, то е много лош знак. То казва: „Ти говори, колкото искаш, аз имам друга работа.“ Що означава отклонение наляво? Едно преобладаващо влияние на чувствата отклонява главата несъзнателно. То не си ти. Причината, която наклонява главата надясно, то е влиянието на силата. После някои си държат главата напред наклонена, някои назад наклонена. Ще държиш главата си точно перпендикулярна. Какво е перпендикулярно? – Божествено схващане в света, великото, разумното в света. Аз наричам перпендикулярно положение, като се поставиш в едно положение и гледаш на човека. То е свободно отношение. Какво разбирам под думата перпендикуляр? Той е беден, бос, окъсал се е. Аз го гледам, изследвам

лицето му и мисля как да му помогна. То е перпендикулярен. Следователно тъй казвам: Елате с мен. Почвам да се разговарям с бедния човек. Туй е перпендикулярен. Създавам му работа, помагам му и т. н. Туй е перпендикулярно отношение. Туй наричам перпендикулярен в света. Божественото в мене функционира. Този човек е доволен и аз съм доволен. Туй е перпендикулярен – ни вляво, ни вдясно.

Та всякога, когато се обезсърчите в живота, поставете се в перпендикулярно отношение. Вие сте неразположени духом. Да ви дам един метод как да се обновявате. Няма да го туряте като правило. Представете си, че вие сте съвсем закъсали. Скъсал ви е професорът. (Понеже сте били ученици да ви бъде идеята достъпна.) Представете си, в осмият семестър сте, скъсал ви е професорът. Сега новата мисъл. Представете си, че вие сте професор. Вие изпитвате другите студенти. Ако искате да се оправите, можете. Ставате професор, всичките студенти са наредени. Най-силните като дойдат, най-много ги изпитвате и им туряте бележка. Ще наредиш и скъсания студент. Колко студенти искате да изпитате? Вие сте професор, а искате да изпитате десет студенти – най-хубавото число. Сега вие сте професор, всички те са уплашени пред вас. Ти ще се обърнеш към тях, ще ги погледнеш. Ама тъй ще ги погледнеш, любовно, и ще дадеш на един същия въпрос. Тогава, като го изпитаеш, ще вземеш неговото палто и ще го изпратиш. – Те са деца на любовта. След като ги изпитаеш, всичките десет студенти на любовта ще кажат: „Този човек струва да бъде професор.“ Втори път като идете да държите изпит, по същия начин вие ще свършите. Сега вие ще ми кажете, знаете ли какво? Каквото

онзи, на когото баба му казала: „Да ти бае баба, да те не яде мечка.“ – „Бабо, бай ми по-добре, никак да не ме среща.“ Това са изключения. По-добре професорът никак да не те скъса. Туй е най-правото, съгласен съм с това. Не казвам, след като те е скъсал, какво трябва да направиш. Това са опити, опитни правила, по които може да си помагате.

Та някой път вие се обезсърчавате, искате да заминете за другия свят, не искате да живеете. Няма какво да умираете. Стани някой професор, стани някой музикант виртуоз, да те слушат хората, или философ, да напишеш някое съчинение и пред него всички да седят и да се учудват на гениалния автор. Или стани един велик художник и нарисуй една велика картина. За предпочитане е тази глупост, отколкото да се самоубиеш. Всичко това хората го правят. След като минеш по този път на разсъждение, ти, като се върнеш в реалния живот, ще усетиш една лекота. Ще кажеш: „Слава Богу, имам за какво да живея. Станах професор, музикант, всичко станах. Ако сега не съм станал туй, един ден ще стана. Как ме радва това, аз съм кандидат за професор, кандидат съм за един красноречив оратор като Демостена.“

Та казвам: Всички тия мъртви теории може да се преведат в една стройна наука. Ако аз ви пратя десет души за изпит и ви попитам, разбрахте ли онова, което казах, ще кажете: „Разбрахме много добре.“ Изпращам ви при един български банкер да поискате от него хиляда лева на заем без гаранция. Ако десет души от вас идат, които сте ме слушали, колко души ще вземат по хиляда лева? Нали предполагате? (Един най-малко.) Не зная дали ще има. Но има известни ученици, че не хиля-

да, но десет хиляди ще вземат. Има изветни условия, при които вие ще имате вяра. Ще идете при банкера и ще кажете: „Вашата дъщеря е болна, аз ще излекувам дъщеря ви.“ Мислите ли, че този банкер няма да ви даде, колкото искате? И десет хиляди може да ви даде. Трябва да намерите оня момент, когато вие може да сте полезни. Следователно това е морал. Аз вземам полезността. Както аз съм полезен, така и вие сте полезни. Това е моралност. Полезен трябва да бъдеш. Природата разбира под полезност хора, които да изразяват нейните идеи, нейното богатство. Туй, което има, даром дава. Господ ти е дал очите. Не само за тебе са твоите очи. Добре е, че те ни служат. Но те не са за нас само. Някой път ще дойдат разумни същества и ще кажат: „Моля, може ли да ни поверите вашите очи за половин час, искаме да свършим една работа.“ Вие казвате: „Не днес, но друг път.“ След време пак ще дойдат и ще кажат: „Може ли да дадете очите си за един ден.“ Вие може пак да си намерите работа и да отлагате. Божественото никога не отлагайте. Защото зад всяка постъпка стои едно разумно същество, което всякога може да бъде един приятел, един помощник. Не се ли отнесете добре, пренебрегнете ли туй същество, ще ви се даде един урок, че не сте постъпили любовно. Туй значи да използвате ония Божествени моменти, в които живеете. Та ще кажете: „Какво ще стане от нас?“ Всичко може да стане. Най-първо всички може да станете добри работници във всички занаяти. Каквото занаятие искате, може да развиете. Те са спомагателни средства. Единственото нещо е да бъдем носители, а всички можем да станем. Защото всяка една възможност си има своето време. Нещата не стават случайно в света. За

красноречивия оратор се изисква особен бюджет. За царя се иска особен бюджет. За художника се иска особен бюджет. За каквото и да е занаятие си има специфично време. Ако ти знаеш времето, може да постигнеш. Това е важно. В това време има специфично качество за учението, което може да постигнеш.

Та казвам: Пред вас седи един велик закон. Който не разбира живота, той ще се обезсърчи. Онези, които не разбират законите на природата, всякога се обезсърчават, а онези, които ги разбират, те всякога трябва да се учат от тях.

Аз приведох примера, че водата влиза в стомната. Казват: „Не дружете с лошите хора. Лошите хора, лошите общества развалят добрата храна.“ Така е, но може да се извади общо заключение. Лошият човек е лош в едно отношение, а в друго е добър. Един пиян човек върви по пътя, остават му стотина лева. Среща един беден човек, навел се, угрижен. Пияният го пита: „Къде си ходил?“ – „Ходих да търся работа, но не можах да намеря.“ – „Аз попиянах, останаха ми сто лева, на, вземи ги.“ Върви той, пак се клатушка. Пияният върши волята Божия, а онзи, моралният, нищо не дава. Казва на бедния: „Добър е Господ.“ – И си заминава. Пияният казва: „Аз пих, останаха ми стотина лева.“ Бръква и ги дава. Не мисли какво ще стане с него.

Божествена черта е онази, която е отзивчива и за която не се изисква мисъл. Тя е една работа: даваш и не мислиш. След като направиш така, веднага усещаш една вътрешна радост. Така е в учението. Божественото е, като прочетеш каквото и да е, веднага ти е ясно. А някой път четеш, четеш и не можеш да разбереш. Божествена-

та работа много лесно се разрешава. Но за да стане туй разрешение, всякога трябва да имате единство. Вярвайте в едно нещо – че зад всички неразбрани работи, зад всичко, което не разбирате, зад всички вредни и лоши работи седи една висша разумност в света, която използва всичко. Няма престъпление в света, каквото и да е, което природата да не използва. Знайте, всичко, каквото се случи в природата на онези, които любят Бога, е за добро. Всичко в природата, което се случва, в крайния резултат е добро. Това е съвършенството на Бога. Във всички противоречия се крие нещо добро за бъдеще. От лоното в света за нас ще излезе сполука за бъдеще. Така трябва да се мисли. Туй ви го давам като едно правило, за да не се обезсърчавате. И да се обезсърчите, обезсърчението да ви стане причина за по-голямо насърчение. Защото обезсърчението е една долина, а насърчението е един връх. След този връх ще влезете в друго обезсърчение, а след това друг връх седи. Противоречието е една възможност, а де е сполуката? Зад възможността какво седи? Зад всяка възможност седи сполука. Няма една Божествена работа, която да не свърши по Божествено. Няма по-голяма катастрофа за Христа от момента, когато Го хванаха; всички ученици се разбягаха. Те помислиха, че всичко се свърши. Но след три дена стана цял обрат в работата. Обрат стана и в живота на всички тези обезсърчени хора – апостолите. Те се събраха и станаха толкова смели, че света победи. Тия, които се разбягаха, тия обезсърчени хора помислиха, че всичко се свърши, но след три дена Той се яви такъв млад и сега Той има 500 милиона последователи. Че може би ти си изгубил дрехата си, останал си, нищо не знаеш, не си отишъл до възкресението. А въз-

кресението разбира делата на Божественото. Като видиш, че зад тебе седи един Божествен промисъл, една Божествена разумност, в която няма никакво изключение, тогава вече нещата са постигнати. Щом тази вяра се яви на човека в душата, нещата са постижими.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

7 лекция от Учителя,
държана на 15 декември 1933 г., София, Изгрев.

СЪЩЕСТВЕНОТО В ЖИВОТА

„Добрата молитва“

За следния път пригответе резюме на първата лекция от първата година на младежкия клас, а които могат, да я препишат.

Досега вие сте били заети само с физическата страна на живота, само с механизма на живота, даже този механизъм не сте го изучавали, както трябва. Изискват се още дълги векове, за да го изучите. Но всеки един механизъм е резултат на една вътрешна нужда на живота. Външната страна на окото е резултат. В човека има един орган, с който да може да прозира това, което става във физическия свят. Тези, външните резултати, вие ще ги изучавате. Изучаването на характера на човека зависи от външните резултати. За пример кое е същественото, което вие знаете. Или кое е същественото, което хората знаят. Съществено аз наричам това, което при всички условия, каквото и да се случи, не се изгубва. Вие имате известна радост. Тази радост не е съществена, понеже при най-малките изменения на външната обстановка тя изчезва и после за тази радост вие скърбите и я считате за нещо реално, което сте изгубили. Реалното може ли да се изгуби? Като се изгуби, ще се замени с ново. Страданията на човека аз ги наричам скърби на малките изгубени работи в живота. Най-първо трябва да си създадете една нова характерна черта: да различавате

в живота същественото, да ви интересува същественото. И след като ви остане време, може да се занимавате с второстепенни работи. Какво мислите за здравето? Съществено ли е то или не е съществено? Какво мислите за хляба? – Съществен ли е или не е съществен? Какво мислите за водата, за въздуха, за светлината? Те са четирите реалности. Понеже с тях вие живеете, без тях не можете. Здравето на човека е резултат от тези четири неща: водата, хляба, въздуха и светлината. Това е здравето според мен. Старите гърци са казвали: „Да познае човек себе си.“ Кое е същественото, което човек познава в себе си, и как човек може да се познае. Кой са съществени неща в човека, чрез които той се познава, чрез които той се различава от другите хора, различава се като индивид? Понеже външната форма се изменя, по външната форма човек е млад, после остарява. Човек се изменя външно. Може ли така да се познава той, ако се измени неговата външна форма?

Някои от тези въпроси, както ви ги задавам, на какво ги уподобявам. Да дойде някой майстор, велик цигулар, който свири, и вие трябва да се трудите, да станете като този цигулар. Колкото и да се трудите, вие не можете. Това е майсторска техника. Но това още не е цигулар. Той има техника. Но на какво се дължи техниката? Вие ще кажете, че у всичките хора има музикалност. Всичките хора имат музикалност. Но всичките не могат да свирят. Всички хора имат музикалност, но всичките не могат да пеят. Значи този велик цигулар е роден при една специална обстановка. Един гениален музикант е роден при една особена обстановка. Ако не си роден при нея, ти трябва да чакаш. А пък сега трябва да се задово-

лиш само с това, което ти е дадено. Да допуснем, че има един гениален майстор-грънчар. Може да мислите, че тази работа е проста. Но ако се опитате да направите едно гърне, ще видите, че много неща ви липсват. Може да замесвате калта, както грънчарят я замесва, но ще се намерите в трудно положение да извадите едно хубаво гърне от тази кал. Тази кал трябва да се замесва, но след това трябва да се изпече.

Кое е същественото за вас, като ученици, в този клас? Мене ме интересува сега вашето становище. Кое е онова, същественото, което ви привлича? Кое ви е заставило да станете сутринта в 5 часа, за да дойдете тук в класа? Има една подбуда. За пример, ако пиgate гладния, коя е онази подбуда да чака пред фурната, гладът е подбудата. Той може да отиде и в 4 – 5 часа сутринта. Жадният може в 5 и половина часа да отиде на извора.

Знанието е в най-високите области на човешкия живот. То произтича от светлината. Първите три условия – водата, въздухът и хлябът, са три подготвителни стъпки, а пък светлината е областта, в която се добива знанието. Най-първо трябва да знаете, че за да се придобие каквото и да е знание, човешкият ум трябва да е свободен от каквато и да е тъмнина. Тъмнината ще остане в ума ви само във вид на сянка. Но ако имате тъмнина в ума си, знание не може да имате за света. Нито знание за себе си в пълния смисъл на думата. Различаването е необходимо. Много физиогномисти има, които изучават веждите. Но има 4 – 5 съществени качества на веждите, които много физиогномисти пропускат. Досега нито един физиогномист не е броил космите. Вземат само веждите, правата линия. Но нито един физиогномист, доколкото

зная, не знае колко косми има в една вежда. Това наблюдение не са правили. Гледат, дали веждите са дебели. Вземат две-три черти, които не са толкова съществени. Космите на някои вежди са дълги, по-дълги са, а у някои са по-къси. Някои вежди имат по-малко косми, а някои повече. Както някои глави имат повече косми – рунтави са, а пък други са оголени. Понеже външният свят е занаят. Казвате: „Тези работи не са важни.“ Не са важни, какво ви интересува колко косми имат веждите? И ако ги знаете, какво ще ви допринесе.

Според вас до тази философия, до която сте дошли, не може ли човек да си създаде добри вежди? Защо му са веждите? Веждите, това са границите между Божествения и духовния свят, нищо повече. А мустаците у мъжа са останали, те са граница между духовния и физическия свят. А пък когато човек е космат, свършено космат, това е граница между човешкото и животинското. Когато човек е обрасъл само с косми, това е границата между човешкото и животинското. Веждите са една граница. Като минаваш през веждите, ще те спрат. Сега какво разбирате под думата „граница“. Щом минавате от един свят в друг, световите се различават по своята материя. Духовният се различава от физическия. Божествената материя се различава от духовната. Има съществена разлика, но вън от това веждите са антени, възприемателни антени. Чрез веждите ти възприемаш какво се строи горе. Чрез веждите може да възприемеш интуитивно това, което става в Божествения свят. И затова хората обичат да имат хубави вежди. Посоката на веждите показва от какво се интересува човек. Като видя веждите, ще знае от какво се интересува. Вечерно време с какво се зани-

мава човек? Нали вечерно време слушате радио? Има много радиостанции. Сто, двеста. Човек слуша тази радиостанция и я затваря. Не се интересува от това. Някой може да иска да слуша лекция на френски и на немски. Или някой може да иска да слуша опери и представления, или някой цигулар свири, или някой оратор говори. Много работи има. Снощи кос беше същественото във вашето радио? Коя беше последната мисъл, с която запахте? Все таки трябва да хроникирате. Научете се някой път вашите съществени мисли да ги записвате. И защо една съществена мисъл никога не се повтаря. Може да се повтори някой път в друг вид.

Или вие не сте правили опит с вашите пръсти. За пример вие имате едно песимистично разположение, което може би се дължи на вашата стомашна система. Има много киселини, ферментации, гниене в стомаха. И тези процеси в стомаха, в тънките черва или в дебелото черво веднага дават едно песимистично настроение. По кой начин това настроение може да се премахне или да се лекува? Да кажем, че влезете в студена стая. Има печка в стаята и малко дърва. Какво трябва да направите? Да запалите печката, нищо повече. Може да се пообърнете, да видите, дали има звънец, да повикате един слуга, но няма звънец. Дървата са там. Вие сте човекът, който може да запали печката. По някой път много окултни ученици се заключат, за да не изчерпват магнетизма си. После си турят ръцете така. (Заклучват се.) Прекръстосват си пръстите. Не, това е много опасно заключване. Това циментира човека. Ако дълго време ти държиш ръцете си затворени, с притиснати пръсти, то ще изгубиш толкова, колкото ще спечелиш. – Нито

печалба има, нито загуба, времето е изгубено. Аз бих желал, при известни мъчности, когато решавате известни мъчности, вие да постъпвате така. Да си представим, че имате една мъчнотия. Пътувате като един екскурзиант, попаднете в клека, три дена гладувате и, като намерите път, виждате, че най-близките села са на 50 – 60 километра разстояние. Как разрешавате въпроса? Нищо нямате в раницата. Тук-там, в раницата имате малки трошици. Намирате една трошица, туряте я в устата си, намирате друга трошица и нея туряте в устата си. Тия трошици донякъде залъгват само. А пък краката ви се откъсват. Какво трябва да направите в дадения случай? Как разрешавате въпроса? Разрешавате, както вълкът го разрешава. Като огладнее, той намира сладки корени, треви. Ще се спре при някой корен. При големият глад в човека се събужда едно чувство на съзнание, той почва да гледа дърветата, тревите и като че си спомня, че в тази или онази трева има нещо полезно. Това не е толкова вкусно, но той казва: „Не искам да умирам преждевременно.“ Там има достатъчно трева, храсталак. Та страданията от това гледище какво са? Скърбите и страданията в света, това са малки подбудителни причини да ви заставят да излезете от едно неестествено положение. Страданието ви спасява. Това не е като пищната храна, като хубавия обед. Но при едно страдание, един беден обед може да подкрепи силите ви. Без него е лошо. Със страданието е лошо, но без него е още по-лошо. Всяко страдание ви оставя малко храна. Страданието показва, че в хода на вашия живот вие сте попаднали на едно място, дето няма радост. Условията при радостта са благоприятни, а при скръбта – не. Всеки, който се е

опитал да мине по този път, все е имал същата опитност. Понеже теренът е такъв. Някой е бил по-умен и си е взел повече хляб, а друг е взел по-малко хляб. Щом страдате, хубавото седи в това. Вие сте един пътник, ще кажете: „В клековете се забърках.“ А в един град може ли да се забърка човек? В клековете си се забъркал. Кое тогава може да се нарече клек? Тези клекове в какво седят? В чувствения свят има много клекове, нали? Доста клекове има там.

Та първото нещо да възстановите онази връзка. Всеки един трябва да има радио. И когато ще тръгне, той по радиото ще запита. Всеки, който се е опитал в този път, трябва да се допита. Вие тръгвате в света. Имате един пътеводител. И там описват всеки град, през който ще минете. Много често се случват придобивки, които човек е получил. Може да ги изгуби. При големите смущения човек може да изгуби своята способност да мисли. Някой път я добива, някой път я изгубва. Страхът само спъва човека от неминуема смърт. Но ни най-малко не го прави умен. Заекът и досега не е станал по-умен. Той е най-страхливият. Че какво е допринесъл неговият страх. Зимно време ще влезе в градината, ще огризе някое дърво, за което ще го претрепят. Не му идва наум за това. И онзи стопанин ще каже: „Чакай, ще намеря копой.“ Ще вдигне пушката, а на заека не му идва на ум за това. Той е страхлив и казва: „Имам право да огриза тези дървета.“ Той казва това, без да знае, че след това ще плати с живота си. Та не мислете, че чрез страха поумнява човек. Въпрос е колко заекът е станал по-умен. Станал е по-умен заекът в някои неща, но в други неща ни най-малко не му е помогнал страхът.

Онова, което може да спаси човека, то е желанието за знание. Човек трябва да има знание. Знанието е необходимо за човека. В еволюцията на човека знанието е съществено. Знанието е съществено в човека. Но кое е съществено в знанието? Кое е съществено в диаманта? – Пречупването на светлината. Диамантът се отличава с едно съществено качество, че най-хубавото пречупване на светлината става в него, но има и едно друго качество, което го отличава; нали онези минералози, които изучават минералогията, го класифицират като един от най-твърдите камъни. Каква му е твърдостта? – 10. Добре. Сега по закона на разсъжденията. Ако вие намерите един хубав чиличен нож или тези, дамаскинените шашки или саби, които се възпяват в песните с названието сабля дамаския. Чиличените, дамаскинените саби може да се свият така, че двата им края да се съединят. После, като ги пуснеш, звъни като звънец. Това е сабля дамаския. Сега като намерите една такава сабля, какво ще мислите за нея? Ще мислите или че природата си е играла и я създала, или че друг някой я създал. И действително природата я създала чрез човека. Но понякога тази сабя ще ви даде понятие, че съществото, което я направило, не е глупаво, а умно. Ако намерите някое обикновено ножче, ще кажете, че този, който го е направил, е бил обикновен майстор. Но щом намерите дамаския ще видите, че този, който я направил, е бил майстор. Ако намерите някоя хубава флейта, какво може да мислите за човека, който я направил. Ще кажете, че той е бил с висша култура. Най-първо ще се чудите, ще ви дойде наум, че колкото повече дупки и клапи има, толкова по-умно е било това същество. Сле-

дователно законът е все същият. Колкото човек има повече способност, повече чувства и повече органи вътре в неговото тяло, това показва, че окръжаващата среда, в която това същество живее, са умни същества, нищо повече. Защото най-високо организираният човек не може да се роди в една обикновена среда. Немислимо е да се роди там. Затова постоянно трябва да се стремите да измените вашата среда, в която живеете.

Някой път вие се занимавате с някои постоянни мисли. Мислите много еднообразно. Казвате: „Лоши са условията.“ И вдигате ръцете си. Нищо не значи това. Щом са лоши условията, какво трябва да направите? Казваш: „Няма хляб, няма вода.“ Добре, какво трябва да направите? Ако имате брашно, ще седнете и ще омесите хляб. Да кажем, вие сте мъж и казвате: „Това е женска работа.“ Добре е докато сте между жените, но ако сте сам, ще се опитате да си замесите малко хляб, ще се научите. Сега у всички има някои навици, с които трябва да се простите за в бъдеще. Всички вие сте хора с големи претенции. Не само вие, но навсякъде, където съм бил, аз не съм срещнал хора, които да нямат големи претенции. Опитал съм религиозните хора и учените хора. Казва: „Молих се три пъти, десет пъти се молих, как да не ме послуша Господ?“ Някой пее и казва: „Тази публика не ме оценява. Не ми дадох пари.“ Щом дадат пари, оценили са го. Питам сега: Де трябва да се спрете? Коя е нормата? Вие трябва да дойдете до естествените желания, които трябва да имате. Сега аз ви навеждам на това. Както сега вървите, вие се намирате в едно неестествено положение. От гледището на окултната наука мнозина имате неестествено положение. Вие сте станали много

чувствителни, мнителни, подозрителни. Преждевременно сте остаряли и сте станали сатурнови типове. Като станеш на 72 години, тогава малко ще те понагази Сатурновият тип. След 72 години – Сатурн. Той все ще те срещне малко, ще ти зададе един труден въпрос, ще внесе нещо и нещо ще те попита, като дойдеш до неговата област. Но сега, като сте млади, да се занимавате с една област, която е много опасна, не е хубаво. А пък Сатурн има доста слуги. Като дойде един, той казва: „Я се качете на гърба му.“ Ще тури някого на гърба ви. Вие започвате да се съмнявате, дали ще можете да го носите или не. Че той ти е турил някоя идея, от която ти не може да се освободиш. Каква идея? Имаш един приятел и почваш да се съмняваш дали те обича, дали ще те обича или няма да те обича, дали ще бъде верен или няма да бъде верен. Станал си богат, но той влага в ума ти мисълта дали ще ти остане богатството или няма да ти остане. Учител си, вложи мисълта дали ще те уволнят. Мога да ви приведа много примери. Или искате да държите реч. Казвате: „Ами ако ме освиркат?“ Може да се откажеш. По някой път казваш: „Каквото и да стане, освиркан или неосвиркан, ще държа речта си. Каквото и да стане, на късмет.“ Който има късмет, това показва, че този човек е живял по-добре в миналото, имал добродетели. Той е правил толкоз добрини в миналото, че всички хора тичат и му помагат. А пък на хората без късмет, казвам: Късметът ти си го направи.

Гледам ви сега, така, както живеете, в бъдеще няма да имате много голям късмет. По същия закон. Но не че аз го желая това. Защото, ако вие вложите пари в една банка, в 10 – 15 банки, ще бъдете късметлии. Но имали

сте пари, не сте ги вложили, отивате в банката, не ви кредитират никъде. Вие ще кажете сега: „Нали Господ ме е създал, Той ще се погрижи.“ Така е, вярно е, Той ще се погрижи, но ако Господ ни е създал всички условия, какво сте направили вие при тези условия, при дадения материал.

Всички сте учили геометрия. Ако аз ви туря една точка на книгата, какво ще направите с нея, я ми кажете? Да ви кажа, че вашето щастие зависи от това: Ако напиша тази точка и я турите в джоба си, от това зависи вашето щастие. Най-първо ще повярвате. Вие сте лековерен и веднага ще я турите в джоба си. На втория ден, като видите, че нещата не стават, както мислите, ще извадите книжката от джоба си, а пък някой на третия ден ще каже: „Изгубих си времето.“ Някой ще я скъса и ще я хвърли. Питам тогава, в какво седи сполучливият опит? Вие не знаете. Ако аз бях на ваше място, знаете ли какво щях да направя? Щях да туря в един копринен плат зар с тази точка и щях да кажа, че от това зависи щастиято. Това като имате, всичко става. Или щях да отида при един болен и да му кажа: Колко давам да те излекувам? Аз имам тука един зар, дадох ми го, той е един специалитет. И ще изгоря тази точка. В една чаша ще туря вода, той ще изпие водата и ще оздравее и отатъка ще мине. Аз ще взема 10 хиляди лева и ще си отида. Аз така разрешавам въпроса. А пък вие чакате щастиято да ви дойде. А като не дойде, ще кажете: „Не вярвайте в щастиято.“ Прави сте, и вие сте прави. По този начин, по който туряте точката в джоба си, не вярвайте. Но по този начин, по който аз турям точката в джоба си, вярвайте в точката.

Но представете си, че аз, като направя тази точка, в нея съм вложил нещо от себе си и, щом аз я направя, то тази точка е жива. В точката е скрита една голяма динамична сила. В какво седи силата на един писател? Всеки писател, който е писал, все е вложил нещо от себе си. Вие какво може да направите? Вие влагате нещо от себе си. Но вие сами не вярвате в това, което пишете. Вие за пример ще пишете така: „За да можем да бъдем приятели, трябва да се обичаме“; трябва това-онова. Всички пишат отлични работи и после казват: „Това не може да бъде.“ Сатурн дойде в ума ви и кажете: „Невъзможно е това.“ Ще кажете: „Ние сме го казали, не му е времето.“ Хубаво, като не му е времето, защо го пишете тогава? Ако не му е времето, вие щяхте ли да го направите? Щом сте го писали, време му е, но не знаете как да го приложите.

В какво седи любовта, обичта? Вие как прилагате вашата любов? Защо геометрически вие правите един ъгъл? Любовта има един ъгъл, който е обърнат надолу. Изобщо как пишат хората. Бащата може да пише на сина си, майката на дъщеря си. Изобщо всеки човек пише. Вие ще разберете онзи, който пише. Колко градуса е една буква? Вие мислите, че това е случайно. Не. За мене първата буква означава при какви условия сте. Ако буквата „л“ е по-широка, ако ъгълът е по-голям или по-малък, аз вече виждам в тази буква условията, при които човек живее и в какво вътрешно състояние се намира. Има нещо, което физиологически обуславя писането. Някой път ти пишеш. Когато си разположен идейно, обичаш човека, пишеш повече, хубаво, красиво. А пък, когато се намираш в стеснено състояние, нямаш време, не

разполагаш с много хартия, в беднотия си, пишеш небрежно ситно, ситно. Казвам: Този човек няма пари. На едно малко листче, в едно малко пространство пишеш ситно. Значи условията, при които пишеш, са трудни. А друг пише рядко. Има много богатство. Пък богатият е много скържав. Той цени времето, той е англичанин. „Времето е пари“ – казват англичаните. Един англичанин имал отривиста реч. Той пише: „Господине, получих вашето писмо и в отговор ще ви изпратя пратката.“ Свършено в 4 реда. Французинът има завъртване. Англичанинът няма. Англичанинът няма време да пише дълги писма. И като отговаря, отговаря така: „Получих пратката.“ Няма да седне да пише такива резюмета. Даже професорът, като влезе в училището, няма да седне като мене да ви говори, но ще говори 5 – 10 минути и след това ще каже: „Има учебник по математика и геометрия, от тук до тук ще учите.“ Че не си го разбрал, ще питаш. Пък, като дойдеш до някой труден въпрос, който не можеш да разбереш, ще отидеш при него и той ще ти обясни. Той ще каже: „При трудните работи елате при мене.“ Те ценят времето, не искат да си губят времето. Американците се отличават малко, но и те приличат на англичаните, като бутнеш тяхното тщеславие. Защо американците са малко тщеславни, а пък англичаните са горделиви? Англичанинът, като те срещне, казва: „Ти знаеш ли кой съм аз? Аз съм англичанин.“ А пък американецът цени мнението на другите. Каква е разликата между тщеславния и горделивия? Горделивият човек е облечен скромно и хубаво. А пък тщеславния има панделки, пера. Горделивият има други, още по-лоши черти. Гордостта е обратното на тщеславието. Тщеславният човек е взел по-

вече място, отколкото трябва, и, като върви, гледа да не се блъсне някъде.

В сегашния живот вие се натъквате на ред мъчности. Например ще ви кажат: „Той е окултист. Те не са практични хора.“ Хубаво, трябва ли един окултист да бъде малко подигравка на другите? Най-първо, ако ви зададат въпроса, в какво седи окултизмът, какво бихте казали? Един окултист трябва да разбира на първо място човешкото общество. И като срещнеш събеседника си, трябва да знаеш какво да му отговориш. А щом говориш врели-некипели, то е друг въпрос. Трябва да го обичаш и да знаеш за какво да му говориш. И онзи да каже: „Този човек знае какво да говори.“ Някой идва при мен и казва: „Какво е окултизмът?“ Какви ли не определения за окултизма имат окултните ученици. В какво седи окултизмът? – Окултизмът е една наука, която се занимава с реалността на самия живот, с външните и вътрешните условия на живота и с органическото развитие. Окултистите имат много прави понятия за развоя, който съществува вътре в самата природа. Помнете едно нещо: човек не може да бъде окултист, като е скържав. Човек не може да е окултист, ако е мързелив. Човек не може да бъде окултист, ако е страхлив. Понеже в окултната наука се изисква грамадно безстрашие, смелост, окултистите са почти най-умните хора. Не може да кажете, че те са най-добрите, но са най-умните хора. Почти са най-умните хора. Имат много добри разбирания за нещата. Като казвам, че не са най-добрите хора, разбирам следното: изобщо всички са добри хора.

В знанието има една опасност. Тя седи в следното. При окултизма някой път става пресъхване на чувства-

та. Тези окултни ученици, които не разбират, пренасят всичката своя деятелност само отпред на главата и искат само с ума да разрешат всички въпроси. Това е едностранчиво разбиране на живота. За пример вие говорите за любовта. Има една първа фаза на любовта. Това е материалната любов. После има друга фаза, в която силите на тази материална любов, трябва да се трансформират. И природата е турила за тази цел приятелството. Ако вие в душата си или в мозъка си нямате този орган или чувство на приятелство, вие не може да трансформирате тези по-нисши енергии и да ги насочите към ума. После, като дойдете до личните чувства, и там трябва да има трансформатор. Трансформатор може да бъде приятелството, а трябва да имате и друг трансформатор – милосърдието. Отпред на главата. Милосърдието е друг трансформатор, който разпределя енергиите.

Нали имате този закон (фиг.1)? Когато две линии се пресичат, какви са ъглите? Нали вътрешните – срещу-положните ъгли, които се образуват при пресичането, са равни? Тези два ъгъла, преден и заден, по какво се различават? Нали са равни? Ако се движите в тази посока, най-първо страните са по-разширени. И колкото отивате към върха, то вече там материята е по-гъста, имате най-големите мъчнотии, докато минете. И като минете в противоположната посока в другия свят, вие отначало ще се натъкнете пак на големи мъчнотии. Но колкото отивате по-далече в другия свят, материята се разрежда. Значи започвате на физическия свят с лесното. Влизате в мъчното и в духовния свят започвате с мъчното и свършвате

Фиг. 1

с лесното. Следователно какво е физическият свят? Започвате с лесно и свършвате с мъчно. А пък какво е духовният свят? – Започване с мъчното и свършване с лесното. Следователно във физическия свят най-първо ще имате добри резултати, а в края лоши. А пък само в духовният свят в началото ще имате лоши резултати, в края добри. Следователно двата свята ще ги съедините, защото трябва да съедините физическия и духовния свят. Физическият свят ще гарантира за духовния, ако в духовния има оскъдност, а във физическия – изобилие. А когато се намирате във физическия свят в оскъдност, тогава духовният трябва да помага или да гарантира. Някои чувства у вас са започнали със сполука, ще завършат с несполука. Трябва да се изучава човекът. В някоя своя способност имате мъчнотии. В света, в който се намирате, условията са такива, че не може да ги избегнете. Щом сте на физическото поле, някой път ще гладувате, но при баща си и майка си няма да гладувате. Щом излезете оттам, много пъти ще гладувате. При баща си и при майка си вие сте били добре облечени, но щом излезете от тях, има една опасност, може да ходите гологлави, боси, с окъсани дрехи. За всички хора има опасност. Като дойде Хитлер в Германия, много видни професори се самоубиха. Те не можаха да изтърпят физически един нов ред на нещата. Хитлер има една расова идея – да подобри германците. Това е нещо, което се прави повторно, не е за пръв път. Това, което Хитлер прави в Германия, го имаха и евреите. Мойсей, който водеше евреите към Палестина, имаше всичките строги разпореждания. Хитлер върви по пътя, по който Мойсей е вървял. В психическо отношение Мойсей се натъкна на

много големи мъчнотии, и Христос като дойде, и той не
можа да ги освободи. Един закон съществува в природата
и той седи в следното: когато в една раса се примесват
раси от по-висше развитие и от по-нисше, те се спъват.
В какво отношение се спъват? – Да имат резултат.
При прекръстосването на една раса, трябва да минат
най-малко 2500 години, за да има едно малко подобре-
ние на расата, за да се уравнисят и да се дойде до един
хубав тип. Забелязва се в Америка следното: Всички от
онези черни, които се прекръстосаха с белите, дадоха
мулати, които нямат дълъг живот и са изложени на мно-
го болести. Те измират преждевременно. Като се смесят
двете раси, трябва да се минат най-малко 2500 години, за
да се уравнисят силите. Сега ще кажете: „Бялата и
черната раса какво ни интересуват?“ Трябава да ви инте-
ресуват, понеже у вас някой път става прекръстосване на
нисши и висши чувства, на висши и нисши способности.
Може да ги прекръстосате и се изисква един дълъг пе-
риод, докато прекръстосването на нисшите и висшите
способности даде един добър резултат. В началото при
прекръстосването ще имате един лош резултат. В окулт-
ната наука тези въпроси се разглеждат външно. При
прекръстосването на расите или на нисшите и висшите
чувства, на нисшите и висшите способности, на инстинк-
тите, мнозина от вас са се обърквали. И казвате: „Тази
работа е празна.“ Религията се дължи на известни чув-
ствувания, но щом се прекръстосат висшите и нисшите
чувства, веднага ще настане един прелом. И какъв ще
бъде този прелом? Ако този, който е направил погреш-
ката, е слуга, той няма да се връща навреме при госпо-
даря си. Той ще започне да закъснява. Спрял се при това

кафене, при онова кафене да пие една-две чаши и казва: „Да става каквото ще.“ Като се върне, направят му забележка. Втория ден пак закъснява. Тогава загубва отношението си към времето – отношението, което съществува между хората.

Сега най-първо ще се пазите от прекръстосването, но ще държите вашите нисши чувства в подчинение. Нисшето при сегашните условия, при които се намирате, трябва да е подчинено на висшето. Вашият нисш ум трябва да е подчинен на вашия висш ум, а вашите нисши чувства трябва да бъдат подчинени на вашите висши чувства. И да не направите никакъв компромис с нисшето. С нисшето компромис не може да се прави. Нисшето, каквото и да ви обещава, не може да го свърши. В окултната история няма пример, когато нисшето да ти е обещало нещо и да го е направило.

Например: какво може да ти допринесе страхът? Страхът някой път може да ти причини някоя малка радост или да те избави от някое падение. Но ако ти станеш подчинен на страха, ти няма да можеш да спиш. При една малка опасност страхът ще ти каже: „Пожар!“ Няма пожар, но ще ти каже „пожар“ и трябва да бягаш. Срещнеш някого, който ще ти каже: „Пази се, защото може да те убият.“ Срещнеш някой вол, страхът може да ти каже: „Пази се, защото може да те убоде с рогата си.“ Срещнеш някой паяк и страхът ти казва: „Пази се, може да те ухапе.“ Срещнеш някоя река и страхът ти каже: „Пази се, може да се удавиш.“ Ти ако се водиш по ума на страха! Има хора, които страдат от тази болест. Не може да се качи на автомобил или на трен. Страх го е. Не може да се качи на кола. Казва: „Ще побягнат

конете.“ Или: „Може да стане катастрофа с автомобил.“ На параход не може да се качи; дето ходи този човек, очакват го големи нещастия. И някой път аз се чудя как с този големия страх не е умрял още? Аз ви навеждам тези примери. Някои от вас и сега се страхувате. Здравият човек какво ще прави – ще работи. Болният човек казва: „Мога да умра.“ Че се е разболял от някоя болест, това ни най-малко не показва, че ще умре. Болестта не е признак, че трябва да умреш. Болестта е един признак, че трябва да измениш живота си. Ти, като оздравееш, трябва да измениш живота си. Ако слушаш съвета на болестите, ще оздравееш и ще ти стане по-добре. Ако не слушаш, някой път може да ти стане по-зле. Ние тълкуваме страданията и несгодите в света в такъв смисъл. Но те са малки предпазителни мерки.

Сега в какво седи окултизмът? Вие сте окултни ученици, нали? Окултният ученик знае, че трябва да бъде справедлив. Той знае, че несправедливостта в него ще го спъне в неговото развитие. Но за да бъде той справедлив, трябва висшият ум в него да действа. И после да съзнава връзката между причините и последствията. Каква е кармата, за която учат индусите? Това е вече областта на разумния свят, дето разсъдъкът схваща връзката между причините и последствията. Някой път ти си направил погрешка преди 3 – 4 прераждания. Сега, в този живот, си дошъл за някоя малка погрешка, за някое престъпление направено преди 1 – 2 прераждания. И в този живот трябва да го изкупиш. Мислиш, мислиш, нищо не си спомняш. Сиромаш си, каквото захванеш, не ти върви. Тук те обрала, там те обрала, къщата ти запалили. Казваш: „Без късмет съм.“ Онези, които разбират кармата,

казват, че този човек в миналото не е живял добре. Един съвременен човек казва: „Аз не помня нищо от тогава, може да съм пил, но нищо не помня.“ Той не помни, че е пил в кръчмата и че това е записано в книгите. Казват: „Имаш да даваш.“ В това отношение законът на кармата е, че е писано там и те държат отговорен.

Сега с многото говорене създаваме на стенографските повече работа. Даже са претрупани с работа и даже не трябва да стенографират, а вие седите така и не знаете какво нещо е стенографирането. Някои от вас не си вземате бележки и казвате: „Запомнихме това.“ Само за тази лекция, която ви държах, ще ви бият за в бъдеще. Аз ви държах лекция, за да ви бият. От една банка вие вземате пари и заради парите ви сте весели, но банката е записала в книгите. Обещавате след 5 – 6 месеца да ги върнете и, ако не се явите да ги внесете, те си имат почтени хора, като сватове ги пращат, ще ви намерят и ще ви кажат: „Банката има чест да ви покани да се представите на една аудиенция при директора на банката. Той иска да поговори малко с вас, по причина на задължението, което имате.“ И най-после банката при сегашното състояние може да ви хване и да ви затвори, поради неустояване на думата. Ако имате къща, пишат да я продадат. Та в един уреден живот винаги има големи отговорности. В един неуреден живот има по-малко отговорности, но той не е уреден. В неуредения живот има по-малко нещастия, но и по-малко щастие. А пък в уредения живот има по-голямо щастие и повече нещастие. За умния е за предпочитане да живее в един уреден живот, отколкото в един неуреден. Сега не искам да ви лансирам някои идеи, защото някой път вие не правите изво-

да, както трябва. Направили сте много гърнета, трябва да ги осребрите, да ги турите в работа и да си посрещнете задълженията. Защото, ако работи един керемидчия цяло лято и не продава керемидите, защо му са те? Цяло лято да се каля.

С говорене не става. Може ли да пеете сега? Новата песен?

„Дни на страдания и скърби през душата ми минаха, вълни и бури душа ми заляха, но духът ми на живота с мощ и сила над тях изплава. За обетована земя аз тръгнах пътник, где извира извори, где реки текат, где зреят плодове, где птици пеят. Где хората живеят братски.“

Човек някой път се смее. За това има един орган, център в главата. Смехът произтича от една висша способност у човека. Смехът даже стои по-горе от някои способности. Кога се смее човек? Вас ви е страх да се смеете. Трябва да се направи една песен за смеха. – Песен на смеха. Вие сега малко пеете. Много се грижите. Много се грижите и малко пеете. А пък човек трябва да пее, понеже, като пее, трансформира се неговата карма. Неразположен си, попей си малко. Ако не може да пееш, позасмей се малко, после пак си попей и пак се позасмей.

Защо ръкопляскат на хората? Едни с перпендикулярни длани, а други с длани успоредни едни на други? И с успоредни пръсти. Трябва да се учите да пеете, защото много работи в живота зависят от пеенето. В Откровението е казано, че при престола на Бога всички пеят. И учените хора вярват, че цялото небе, всичките планети и слънца при движението си издават един тон. Пеят една песен. И милиони години, като вървят в пространството,

те пеят. Всяка една земя си има един химн. Знаете ли кой е химнът на Земята? („Тъги, скърби.“) „Тъги, скърби, дигай, слагай, напред върви.“

„Отче наши“

8 лекция от Учителя,
държана на 8 декември 1933 г., София, Изгрев.

ПОЗНАВАНЕ

„Добрата молитва“

Прочетете резюмето на първата лекция от първата година. Почнете да четете, понеже не трябва да се губи време. (Прочете се.)

Сега ще направите един малък разбор. Някой да направи разбор, някой, който не е чел. – Ще оставим това за следващия път. В какво седи приложението на една лекция? Най-първо имаме теория. И после имаме опит. Какъв може да бъде опитът? Сега ще ви приведа на вас, младите, един пример. Даже не исках да изнеса тази мисъл. Един проповедник в Америка казва в своята проповед: „Мислиш ли ти, о, човече?“ Той иска да обърне хората. Някой казва: „Аз много обичам музика, да ви изпея това.“ Друг казва: „Пеенето ми даде една идея. Дълго време мислих да рисувам една картина. Първо, искам да обърна света. Всички да станат добри.“ Второ, иска да пее, а трето – да рисува. Каква разлика има между този, който е говорил, който е пял, и този, който е рисувал? Кой не мисли? Като се намери човек натясно, все мисли. Коя вода тече? Която няма никакъв наклон, тя е спокойна, а която има наклон, тя се движи, тече. За да мислите, трябва да имате един подтик. Но нека направим един разбор. Какъв разбор можем да направим?

ПОЗНАВАНЕ

Познавай и познаване. Какво трябва да познава чо-

век? – Себе си. А къде е себето? Досега това себе срещали ли сте го някъде? Кой е срещал себето досега? Някой казва: „Нисше и висше себе.“ Где сте го срещали? Може ли да го нарисувате? Какъв е разговорът на това себе? Сега всички вие се учите. Имате един подтик, разбира се. Подтикът за вас е обществото. Всеки един иска да влезе в обществото, да се прояви по какъвто и да е начин. Учиш в училището, живееш в някой дом и обществото е подтик. Сега обществото, като един целокупен организъм, какво представя? Донякъде може да го уподобите на почвата и семето. Като влезе семето в почвата, то може да израсне и, като израсне донякъде, може да мисли, че е постигнало своя идеал. Сега ако вие влезете в обществото и донякъде получите това, което търсите, казвате, че вашият живот има смисъл. Но се случва едно растение, след като е расло десетина години, дойде една буря и го изкорени. Тогава какво се е постигнало? Има несрети в живота. Някой път може да влезете в обществото и след десетина години ще имате несполука. И на всички се случва това, което не са очаквали. Сега това не трябва да ви обезсърчава, защото, като влезете в обществото, това още не е разрешение на въпроса. След като сте държали една реч или сте защитили една дисертация, или сте свършили училище, това още не е разрешение. Това е едно малко постижение. Това, което си учил, искаш да го приложиш. И след като си живял 50 – 60 години, идва смъртта и виждаш, че трябва да замениш. Не знаеш къде отиваш. Предполагаш, че отиваш в онзи свят, но в онзи свят не сте ходили. Въобразявате си само онзи свят като този свят. Туй донякъде е вярно. Например искате да ходите в Америка. В Америка живеете

като българите, но не точно така. Нравите се отличават. Има някои черти, които са съвършено различни от българските черти. Но след като човек е живял във всичките народи, пак има нещо, което той желае. Има нещо непостигнато в живота. Ако направим едно предложение, къде трябва да турим тази дума познаване? Каква дума е тази? Към коя част на речта спада? (Глаголно съществително.) Ако турите думата познавам, каква форма на глагола е? (Сегашно време.)

Познаване на себе си. Кос е това себе? Къде е то? Де му е мястото? Нали всеки един човек, за да го познаваш добре, трябва да знаеш в кой град живее, стаята му, къщата му, да си ходил на гости и да си се разговарял с него. Де е къщата на себето? После с бащата, с майката на това себе запознахте ли се? Това себе е родено, то има баща, майка, братя, сестри, приятели има. Живеят в някой народ, запознали ли сте се с бащата, майката на това себе. Може ли човек сам за себе си да мисли? Тогава този, който мисли, и този, когото познавам, те са две различни неща. В какво отношение се отличава себето от човека? Какво трябва да познава човек от себе си? Това не е едно противоречие. Даже един виден певец, за да изпее едно малко парче, някой път се намира в противоречие. Няма вдъхновение, не може да пее. Един певец при 35 градуса студ може ли да пее? Измръзнали са му ушите. Когато му кажете да попее, той ще каже: „Чакайте да ми се постопят ръцете и ушите, че гогаз.“

Представете си, че идва при вас един, който и да е, и ви казва: „Я ми кажете как да позная себе си?“ Какво ще му кажете? Той ще ви каже: „Аз искам да се позная.“

Вие ще му кажете, че не знаете, нали? Това не е определяне. Какво значи „не зная“? Не зная, зная. Да ви наведе един пример, една мисъл. Кой е истинският начин да познаеш дали един човек говори истината или не? Дали нещата, които говори, са реални или не? Често казваме, че този човек преувеличава нещата. Но имате ли метод, за да познаете това. Представете си, че един казва така: „Нощта беше тъмна като в рог. И нищо не се виждаше. Видях един човек, че ходеше с бели дрехи.“ Питам сега: В тъмната нощ може ли да видиш човек с бели дрехи? Този човек никого не е видял. Когато кажете „денят беше прекрасен и видях един човек с бели дрехи“, тогава има вероятност. Но в първия случай човек иска да каже нещо, но сам се хваща. Някой път аз забелязвам у вас, че в тъмна нощ вие виждате човек с бели дрехи. Аз си мълча, неестествено е да се каже, че в тъмната нощ се вижда човек, облечен в бели дрехи. Ще кажете, че този, който вижда, е ясновидец. То е друг въпрос. Все таки в тъмнината не може да видим бялото, както и да е. После имате изречението: „Той прилича на гълъбче.“ Че отде наде човек прилича на гълъбче. Казвате: „Той е толкова добър, че прилича на гълъбче.“ Това вече минава за нещо. Дава му характер на гълъб, но ни най-малко човек не прилича на гълъб. С какво трябва да се замени думата гълъб? С ангел. Ангел, като служител. Български ли е този корен – гълъб? (На латински се казва колумбус; изглежда, че не е български корен.)

Да се върнем към въпроса за познаване на себе си. Трябва да изучавате. Човек може да познава себе си само при дадени условия, чрез работата, която той е свършил. Какво трябва да познава бащата? Да познава

децата си. Какво трябва да познава майката? – Своите дъщери. Какво трябва да познава човек на земята? – Трябва да познава слънцето. Най-първо в дадения случай какво може да познава човек? – Слънцето. Всяко едно същество, което дойде на земята, трябва да познава най-първо слънцето, понеже слънцето дава условия, за да се прояви животът. Какво трябва да познава синът? – Баща си трябва да познава. За постижението са необходими две неща. Да кажем, че след като познаеш, имаш идеята да постигнеш нещо. Започваш нещо. И начинът на постижението кой е? Вземете един певец. Той, за да постигне нещо, преди всичко трябва да е надарен, трябва да има един отличен глас. Гласът е вече един резултат. Като казвам глас, разбирам, че той има един отличен ларингс и той знае да го владее. Един отличен певец може да има отлични постижения. Взимам примера за певеца само за пояснение. За да постигне човек нещо, той трябва да има някоя сила, с която да разполага. Например един естественик, за да постигне нещо, той трябва да има един отличен, наблюдателен ум. Той трябва да прави наблюдения. Не да е мудар в наблюденията, но да е бърз. Не да наблюдава с ума си, но по един естествен начин трябва да идва наблюдението. Вие срещате някого и веднага се произнасяте за неговия характер, без да сте физиогномист, без да изучавате окултната наука и казвате: „Виждам аз, че този човек е учен, че е здрав.“ Ако ви попитат кое ви дава повод за това разсъждение, вие ще кажете: „Не зная, но усещам тази работа.“ Същият начин е при печката. Аз съм при печката. Кое ми дава опитност, че печката е топла? Все таки имам една опитност. И ако възрази, ще му кажа: Турете си ръката на

печката. Щом не можеш да си държиш ръката на печката, тя е топла, а щом можеш да я държиш, тя е студена.

Тогава направете едно разграничение: де ще турите скръбта, де ще турите радостта? Какъв е човекът в радостта? (Топъл.) Какъв е човекът в скръбта? (Студен.) При скръбта печката гори ли или не. При радостта имате една печка. При скръбта и при радостта печката е еднаква. Само се различават по една външна обстановка. При радостта печката гори. Зимно време е, стаите са постлани, имате картини, маси, вие седите в стаята. Това е радостното положение. Имате с какво да се занимавате. При скръбта печката не гори, прозорците са изпачупени, картините изпадали или пък печката е пробита и гледаш огъня през стената на печката. Казваш: „Нова печка ще трябва да търся.“ И ти мислиш, а при радостта ти си се разположил. Главата ти е изправена нагоре, ти си във фотьойл. А пък при скръбта си седнал на един счупен стол, чиито крака се люлеят. Добре. Какво трябва да се прави?

Казам: Турете си стъкла на прозорците, омажете стените си, купете си някоя и друга картина. Направете си масите, столовете. После вземете една нова печка. Но вие казвате: „Няма пари.“ Казвам: Намерете. Казваш: „Отде да ги намеря?“ Казвам: Дядо ти е оставил една каса в стаята, в чекмеджето има един ключ, вземи го, отвори и вземи парите. Ти казваш: „Има ли?“ Казвам: Има. Когато аз кажа някому „вярвай в Бога“, той казва: „Че аз съм вярвал досега.“ Дядо ти, баба ти са оставили каса. Вземи ключа и отвори. Поправи печката, прозорците и стените, щом вярваш. Ако печката е непоправена, ако стените и прозорците са непоправени, тогава каква

вяра имаш? Аз виждам, че стъклата там са счупени. Виждам, че печката скоро ще фалира. Виждам, че наоколо не е така, както вие искате. Аз зная какво искате. Вие искате отлична печка, една модерна маса, модерни столове, стая широка най-малко 4 метра, 5 – 6 метра дължина и нагоре 4 – 5 метра височина. Пода с килим покрит, после да сте добре облечени, да нямате нужда от нищо. Все нагоре да гледате. Няма нищо лошо в това. Лошото е това, че го нямате. Вие ще кажете: „Окултната наука какво може да ни даде? Нищо няма да ни даде.“ Окултната наука е жива. Думата наука е псевдоним. Под думата „окултна наука“ всякога се разбира едно същество. Живи същества, които имат знание. Ти трябва да намериш тия същества. Тогава ти ще свършиш нещо за тях и те ще свършат нещо за вас. То не е нещо, като книга, да го четете, то е жива наука. Аз ги срещам всеки ден и им говоря. Те имат ръце и крака. Говоря им. А пък за вас окултната наука са написани книги. Някой казва: „Науката е в книгите.“ И току ми изважда една голяма книга. Казва: „Видите ли?“ Тази книга не съм я чел. Всеки човек е книга. Живата книга е човекът. Науката не е нещо мъртво. Тя е живо същество. Жива книга е тя, която говори, която мисли. Тя е книга, която може да ти помогне. Някой казва: „Отвлечени работи.“ Неразбраните работи са отвлечени, а реалните работи какви са? Българинът казва: „Отвлечени работи.“ Казва: „Отвлече го някъде.“ А пък тук туря думата „отвлечено“ за нещо далечно, непонятно. Два смисъла има думата „отвлечено“. Какво значи „отвлечена мома“? – Задигната някъде. Отвлечени пари, отвлечени овце, отвлечен кон някъде. С какво трябва да се замести думата отвлечен?

Черната печка, за да придобие своя смисъл, запали я, тури огън вътре. Макар че е черна, отвличена, кажи: „Едно време беше отвличена, а сега – при мене.“ Отвлечени работи са тези, които не принасят никаква полза. Отвлечен кон, казват, никаква полза няма от него; отвлечени пари.

Та сега казвам: С отвличени работи се занимавам дотолкова, доколкото може да ги намеря. Да знаеш къде са ги турили. Това, отвличеното, да го намериш. Ако не може да го намериш, не се занимавай с него. После вие казвате: „Ако е непостижимо?“ Кое е непостижимо? Всяко нещо, което не разбираш, е непостижимо. Всичко онова, което разбираш, е постижимо. Яденето постижимо ли е? Яденето спада и към постижимото, и към непостижимото. Всеки един обяд е непостижим, ако не може да се удовлетвориш. Ти сам се лъжеш. Ти се надяваш и казваш: „Не ми трябва вече.“ И не минат 4 – 5 часа и видиш, че въпросът не е свършен. Пак ядеш и пак мислиш, че си свършил въпроса. Тогава яденето спада към неразрешените въпроси, които се разрешават и остават неразрешени. Или в математиката имате тези числа, които се делят, и остават един малък остатък. Казвате: „Те са неделими числа.“ Остава малко там. Има ли някаква вина в това, че едно число не се дели. Вие какво мислите? Вие мислите, че в живота, ако всичко се постигаше, човек ще бъде щастлив. Вие благодарете, че известни неща са постижими, а други са непостижими. Благодарете за това. Или мислите, че при сегашните условия човек да бъде щастлив, ще бъде полезно състояние, което човек може да има. Да ви представя сега една картина. Двама седят. Един художник рисува една кар-

тина. Двама души седят при един стол и една маса. Единият весел, като гледа опечената кокошка, и се радва. А пък другият се навел и плаче. Единият плаче, а другият се радва. Защо при печената кокошка единият седи весел, че има нещо за ядене, а другият плаче? И ако седите при печената кокошка и плачете, тогава по кой начин може да се обясни вашият плач? Кой ще бъдат подбудителните причини? Първо може вашата кокошка да е някоя хубава порода. Онзи я е заклал, а вие плачете, че кокошката от хубавата порода е отишла, а пък онзи не знае още, че кокошката е от видна порода. Вие се чудите как сте я заклали и опекли. Казвате: „Отиде хубавата порода.“ А пък който ви гледа, той се чуди защо при една печена кокошка може да плачете. Ще ви представя същата картина другояче. Същият художник рисува друга една картина – един голям герой, който е умрял. Един седи при главата и се радва, че е героят е умрял, а пък друг плаче. Как ще обясните това? Единият се радва, че героят е умрял. Той казва: „Голям хайдутин беше. Слава Богу, че се освободихме, че вече няма кой да ни измъчва.“ А пък другият, който плаче, казва: „Много добрини ми стори, защитаваше ни и, където ходеше, всяваше страх и трепет. Ние свободно живяхме тук.“ И единият, и другият са там. Единият плаче, а другият се радва. Ако в даденият случай вие плачете за една кокошка и ако в дадения случай вие се радвате за една кокошка, и ако в дадения случай вие се радвате за героя, който е умрял, или плачете за него, вашите разбирания са различни или интересите, които имате, са различни. Вие казвате: „Да познаем Бога.“ То е най-хубавото нещо, което човек може да има. То е една отлична опитност, която може да

ви се случи някой път в живота. Да познаеш Бога поне веднъж в живота си! Всички казвате: „Да познаем Бога.“ Как мислите вие, Бог не е ли познат? В същност реалността е Бог, то е познатото и непознатото същество в света. Хлябът, който ти ядеш, ти не го познаваш; Бог е, Който ти го дава. След като ядеш хляба, той ти дава живот. Във водата, която пиеш, е Бог. И като пиеш водата, ти добиваш живот. И ти не Го познаваш. Във въздуха е Бог. Като приемаш въздуха, добиваш живот. В светлината е Бог. Като приемаш светлината, добиваш живот. Чрез Бога човек всякога получава сила. Всяко нещо, което ти дава вдъхновение по какъвто и да е начин, това е Бог. Там Бог присъства. Ти правил ли си опит да познаеш един приятел. Ти мислиш, че познаваш приятеля си. И колкото повече мислиш за своя приятел, толкова той ти става по-непознат. Ти казваш: „Аз го познавам. Лицето му е такова, хубаво.“ Може да се направи от всеки един ваш приятел, който да има всичките черти на приятеля ви. Пипаш ръката му, тя е студена. Пипаш сърцето му, то не пулсира. Мозъкът не мисли. Не е във външната форма. Има една жива форма, която пулсира. Приятелят ти е онзи, който има една неизвестна черта, по която може да го познаеш. По какво се познава топлатата печка? – По топлината. По какво се познава свещта? – По светлината. По какво се познава една форма? – По живота. По какво се познава един човек? – По своята мисъл. Има една основна черта у човека – неговата мисъл. Щом познаваш мисълта, всички други неща се централизират около тази основна мисъл. Вашият приятел представлява една мисъл, една постоянна мисъл, не е преходна мисъл. Защото под думата приятел

разбираме онзи, който всякога може да ви е приятел, а не само за един момент. Приятелството е една сила, един трансформатор. Всякога, когато минават силите на природата през този приятел, те ще се изменят. Един приятел, в каквито и условия да се намирате, все може да ви помогне.

Но се отдалечихме от въпроса. Тези въпроси аз ги наричам детински въпроси. Детето чака майка му да сдъвче храната и да му даде един завършен резултат. А пък вие сте влезли в една област, дето майката не дава сдъвкана храна, но хляба вие сами трябва да го дъвчете. Сега във вас се заражда пак въпросът как да си сдъвчете храната? Най-лесната работа е дъвкането; нали го знаете? Вие казвате: „После трябва да мислим.“ Мисленето е един от най-лесните въпроси. Има обаче мъчно мислене. При въпроси, които са костеливи. Щом донесат месо, какво се прави с месото? Изядат месото, кокалите ги хвърлят на някое куче, да ги гложди. Мисля, че е така. Готвили ли сте някой път месо? (Преди 20 години.) Всякога не се хвърлят кокалите, супа се прави от тях. Но след като се направи супа, пак се хвърлят.

При знанието имате разположението. Простият и ученият при един факт на знанието еднакво се радват. То е първата хапка, която, като дадеш и на философа, и на светията, и на простия, всички еднакво се радват на знанието. Не считайте знанието като един товар, който ви се туря. Това не е знание. Знание е това, на което в даден случай ти може да се радваш, то е знание. То може да е много малко – това, на което може да се радваш в дадения случай. То е основата на знанието. Оттук трябва да започнеш. Това трябва да бъде едно правило. Знанието

трябва да ви радва. Това, което не ви радва, не може да се учите от него. Някой път знанието може да причини скръб. Знанието дава повод да се радваш и да скърбиш. Самото знание не е нито радост, нито скръб. То е вече разбиране. Ако разбираш, ще се радваш на знанието. Знанието носи повод да се радваш, а някой път може да ти причини скръб. Но причината седи в друго, в разбирането на човека. Това знание може да е дошло не навреме. Защото богатият може да се радва при известни условия на богатството, а пък при други условия може да скърби, че е богат. Със своето богатство той може да се откупи. Ако заради неговото богатство могат да го претрепят, да го убият, тогава той ще скърби, че е богат.

Стремете се да си избирате подходящи примери. Всеки един пример, който се даде, трябва да му се даде известна форма, да му се даде нещо съществено. Всеки един пример трябва да се преведе. Какъвто и да е примерът, трябва да му се извади съдържанието. Всеки един пример от живота изяснява известна идея. Ако от този пример не извадим заключение, той остава просто за развлечение. Но ако искаме да се ползуваме от един пример, трябва да извлечем извод от него. Кое трябва да се познава сега? Може ли да познаете ще има ли добър обяд? (Обяд няма да имаме.) Може ли да познаете какъв ще бъде обяда, от какво ще бъде сготвен? Аз ще ви задам друг един въпрос. По какво познавате вие коя е отличителната черта, по която познавате вашия добър приятел? Коя е отличителната черта, по която вие го познавате? Все има едно правило. Това правило всякога се прилага. При всички условия има само едно правило за познаване. И как го познавате? Например аз познавам с

ръката си, че печката е гореща. С ума си мисля, но с ръката си познавам. Умът казва на ръката: Виж тази печка гореща ли е? Турям си ръката, или горната, или долната страна на ръката, виждам, дали е гореща печката, и тогава си правя своите заключения. После ръката определя каква е степента на топлината, дали е слаба или силна. И вземам вече предпазителни мерки, доколко да приближа ръката до печката и какви да бъдат последствията. Тогаз кос с онова, по което вие познавате вашия добър приятел? Аз познавам печката с ръката си. (С вътрешния усет, който имаме и който не можем да предадем.) Слушайте, аз ще ви наведе на това, което вие знаете. У приятеля има нещо. Има един вътрешен усет и нещо външно. Той прилича на следното. Когато палите нощем свещ, отвън до вас идва една светлина. Един приток, който тече. Когато срещнете вашия приятел, вие усещате, че от него лъха нещо навън. Ще кажете, че чувствувате. Щом видите приятеля си, като че нещо от него идва към вас. Когато срещнете някого, който не е ваш приятел, няма го това. Иде една вълна от приятеля към вас. И когато дойде тази вълна, вие усещате, че ви е приятно. По същия начин ви е приятно, когато се приближавате към някое цвете. Има нещо, което иде от цветето до вашето обоняние. Известни меки частици са те, които идват от цветето към вас. Вие схващате това. Вие казвате: „Дали е роза или карамфил.“ По това, което цветето отделя, вие вече определяте цветето. Такова нещо излиза от вашия приятел, специфично нещо.

Думите живи ли са или не? Думите могат да бъдат живи, могат да бъдат и мъртви. Една дума е жива, ко-

гато, щом се каже, от нея излиза нещо и, ако иде към вас, тази дума е за вас. Ако от тази дума нищо не излиза, тази дума не е за вас. Вие при изучаването на окултната наука, ако нямате тези познания, окултната наука ще бъде за вас непозната. Окултната наука – това са разумни същества, от тях всякога излиза нещо. Външната страна на науката, това, което излиза от тях, ние го наричаме окултна наука. Но същността на окултната наука се състои от тези живи цветя, а не от уханието, което излиза от цветята. Уханието на здравите цветя. Цветето създава уханието и по това ухание ние разбираме на кое място се намира това цвете. Представете си сега, че аз ви държа ръцете така (Учителя с двете си длани направи една топка, като че ли държи нещо вътре.) Какво тълкуване ще дадете на това? Кога правите така с ръцете? (Когато скриваме нещо или когато пазим една свещ да не угасне.) Когато крием нещо, така е. Или когато носим и пазим нещо ценно. Децата, когато играят на скриване на топка, държат си така ръцете и никой не знае къде е топката. (Учителя отваря дланта на едната ръка и я държи обърната нагоре.) Така правят някои, когато шепата е пълна с пари. Някой път съм виждал търговци купуват жито. Бръква в житото, взема от житото, подхвърля го нагоре и гледа житото хубаво ли е. Или някоя домакиня бръква в брашното, взема в шепата си, държи го така и го поразмърдва. Или някой вземе парите и ги държи така на ръката. Наблюдава дали са толкоз. (Учителя кръстосва двете ръце на гърдите си и цялото тяло е сгушено.) При едно състояние, което преживявате, вие давате на ръцете такова положение. Това положение не е красиво. (Един брат каза: „Това положение изразява безизход-

пост.“) Това положение е на един апаш, той казва: „Много опити правих и не можахме да намерим и сега.“ Някой ученик тури ръцете си в това положение. Това е апаша в него. Той не мисли здраво. Какво е положението на ученика, който трябва да мисли добре? Вие трябва да знаете, че ако не вземете едно правилно положение, една правилна поза, вие не може да имате успех. Ако успехът зависи от това каква поза може да заемете, ако двама борци се борят, кой ще победи? Онзи ще победи, който взема такава поза, че може да устои. Като си постави краката по особен начин, там седи силата на бореца. Той взема такава поза, че по никой начин не може да го изместиш от неговия център и той има всичкото съзнание, че от това положение не може да го изместиш. Тази идея седи в бореца. А пък вие вземате такава поза, че ви гътват. Трябва да вземете такава поза, че от това положение да не могат да ви изместят. Могат да ви бутнат насам-натам, но не могат да ви гътнат.

Трябва да имате една мисъл, в която никой да не може да ви разколебае. Ако всеки може да ви разколебае във вашата мисъл или чувства, какви окултни ученици може да бъдете? Тогава може да ви огънат. Тези майстори борци са много умни. Силният борец се показва отначало като слаб. Той маневрира, за да намери слабата страна на другия. Онзи го атакува и после силният, като го вземе, и го гътне. Другият си мисли, че той ще го гътне. А пък този, като го повали, онзи се намира в чудо.

Та вие в живота си имате един пехливанин и трябва да знаете, че той е много голям майстор, всички трябва да знаете това. Когато имате някои мъчнотии, всичките

мъчноти се дължат на това, че се борите с едно същество. То е майстор. Вие имате скръб. Скръбта е от това, че има едно същество, с което се борите в дадения случай. Ти може да усещаш налягането на онзи борец, стискането на мускулите. Може да усещаш напрежението. Но това напрежение иде от едно разумно същество. Всяка една скръб иде от едно разумно същество, чийто интереси може да съвпадат с вашите, а може и да не съвпадат с вашите. Върху тези работи трябва да се мисли, а не да се плашите от живота. Страхът не спасява. Страхът е полезен дотолкова, доколкото може да вземеш една поза в живота си.

Сега остава същата лекция за резюме. Онези, които не са чели резюмета, следующия път ще четат.

„Отче наш“

9 лекция от Учителя,
държана на 15 декември 1933 г., София, Изгрев.

ЗАКОН ЗА МУЗИКАТА

„Добрата молитва“

Прочете се темата: „Писмо до квадрата.“

Изпяхме „Обетована земя“.

Музиката е достояние на ума. Тя не произтича от човешкото сърце, понеже човешкото сърце е свят на тъмнина, а в тъмнината няма никаква музика. Музиката е в света на светлината. Когато говорим за човешката воля, ние разбираме изгрева на деня, изгрева на Слънцето, което носи живота. Ако искате да се ползвате от музиката, трябва да разберете какво нещо е една музикална форма. Някой иска в тъмнината да изрази с музиката някакво чувство. Какво ще изразиш в тъмнината. В музиката се възпява хубавото, красивото. Грешката в музиката е, че искат да вземат външни неща. Ти не може да пееш на един камък, на Слънцето, на къщата, на коня си. Може да пееш само на своята мисъл. Дето има мисъл, има пеене. Дето няма мисъл, няма пеене. Дето няма мисъл, има само пъшкане. Дето започва мисълта, започва пеенето. А пеенето е начало на всяка една култура, на всяка една еволюция вътре в природата.

В сегашната музика едва започват да изнасят някои неща. Някои класици са изнесли някои неща, но има други работи да се изнасят. Например музиката иска да опише какви са чувствуванията на човека. Много мъчно може да се опише това. Човек, който се занимава със

своите чувства, той не може да пее. Защото в човешките чувства има нещо много грапаво. Щом дойдеш до своите чувства, ще се яви грапавина, дрезгавина. Със сегашната музика може да опитате доде сте стигнали. Пееш, но гласът е дрезгав. Тези грапавини са в твоите чувства. Те са се отразили на органа ти. Ти не може да пееш, понеже сърцето ти има надмощие над твоя ум.

Та бащата на музиката е умът. Това, към което музиката се стреми, е човешката воля, това е най-разумното. Значи в ума седят основите, схващанията, а пък във волята седи външният израз на музиката, която може да се оформи. И всеки един човек, който иска да пее, той трябва да има светли мисли и една силна, пластична воля. Това са две неща, необходими за онзи, който иска да се занимава с музика. Вън от това той нищо не може да направи. И бъдещата музика така трябва да бъде поставена. Като разглеждате класическата музика, като видите нейните форми – малцина има там, които са били музиканти. Някои минават за музиканти, но те са били преходни. Но онези, които са създали нещо ценно, те са имали тези качества. Когато бащата и майката родят един син, този син не е достояние само на бащата и майката.

Музиката има две страни. Аз ги наричам така: Има една музика светла и друга музика – топла. В природата има една музика, която е студена. Тя е за тонирание, за урегулиране на нещата. Онази музика, която дава подтик, тя е топла музика. Някои казват, че тя е на чувствата. Не, тя не е музика на чувствата. Тя е музика на любовта. Тепърва ще има да я учат хората. От любовната музика няма нито една сянка още. Сегашната музика не е никаква любов. Музика на чувствата е. Някои музи-

канти говорят за творчество. В какво седи творчеството? Казват: „Бах.“ В какво седи Бах? Творчеството на българската музика седи в тоновете *ми* и *фа*. Там е ключът. Българинът е разбрал от музиката само *ми* и *фа*. А *ми* е импулсът на българина. Там започват класическите ни песни. А пък *фа* у българина означава неговият материален живот. И понеже *фа* преобладава, всякога у българина има една скръб. Той е всякога тъжен. Той, като вземе *фа*, запее за това, което не е постигнал. Пее: „Заплакала е гората, гората и планината.“ И когато дойде до някои песни, които разрешават донякъде въпроса, той вземе *фа* хомеопатично и *ми* прозвучи. Взема по малко *фа* и, където е тропането, то е слизането от *ми* към *фа*. После пак подскочи. *Ми, фа, ми, фа. Ми* е по-ниско от *фа*. В тонално отношение *фа* е по-горе. Но щом минете в по-горна гама, вземате долно *фа* и горно *ми*. Колко трябва да прескочите? Това е септима. Изпейте тогава горно *ми* и долно *фа*. (Изпяхме.)

С музиката може да си служите за вашето развитие, както съществува в разумния свят. За да може да се ползвате от тази музика, вие трябва да познавате астрологията много добре, трябва да познавате съзвучието на небесните тела. (Учителя свири на цигулката български народни песни.) В българската народна песен българинът казва: “Няма какво да се прави, няма изходен път, ще се носи.“ Това е един омагьосан кръг. Свири се едно българско хоро и с това се казва, де е стигнал българинът. Но това нищо не разрешава. Той играе от голяма скръб, че не може да разреши задачата. После пак дойде тъжната част. Вследствие на това всякога в българската музика остава една тъга. И след като играеш, тъжен си,

после пак весел, после пак тъжен, играе си българинът. И казва: „Тази работа не е свършена, какво ще се прави?“

Западната музика се отличава със замах, с по-широк замах. Като срещнете една скръб в живота си, как ще я трансформирате, ако не знаете да пеете и да мислите. Вие всички искате да пеете хубаво, но какво означава хубавото пеене? Вие искате да се харесвате на другите хора, като пеете. Това не е музика. Това е все едно миризмата, която изпращат цветята навън. Това не е важното в цветята. Силата, която остава в цветята, това е важното. Не е онова, което ти пееш, което излиза вън от тебе; това не е музика, а онова, което остава вътре в тебе, това е музика. Онова, което остава вътре в тебе, след като пееш или свириш, това е музика. Онова, което е отишло навън, то няма да се върне. То е отишло, то си има своето предназначение в природата, но това, което е останало в тебе, то ще те ползува.

Сегашната музика е динамическа. Сегашната музика дава външен израз на динамизма, но музиката няма един вътрешен израз. Т. е. музиката не е още възпитателна. Динамизмът още не разрешава. Има бързина в музиката, но тя не трябва да бъде с бързината на светлината. Не мисли, че като пееш, трябва да гониш някого. И като пееш, не пей в състезание с някого, да го надминеш. Не надминавай никого. Това е смешно, когато един музикант иска да надмине другия. Не да го надмине, но да даде израз на това, което е в природата. Щом се даде израз, това е. А пък състезанието е губене на време. Ти си настигнал някого и си го надминал. Какво си добил? Светлината не бяга, като излезе от Слънцето, не я гони никой. Защото всеки, който бяга, е по-слаб от онзи, който го

гони. Вие говорите сега за окултна музика. Окултната музика е това, което може да стане в тебе. Това, което сега в музиката е постигнато, е грамадно. Тя има грамаден успех. Това е една вътрешна необходимост за вътрешно постижение. Постигнатото досега – това са условията. Вие може да послушате всеки музикант, но трябва да разбирате, че има една вътрешна страна на музиката.

Трябва да се опитате, когато сте сами, да пеете. У вас всякога има една подбудителна причина, когато пеете да ви слушат. Бъдете уверени, че имате най-хубавата публика да ви слуша. Когато почнете да пеете, всичкото небе слуша. Имате от горе най-хубавата преценка. Не се страхувай, че, като пееш, няма да те слушат. Ще имаш една публика, която ще оцени песнето ти. Едно от качествата на пеенето е, че някой път, да кажем, ти си непримирим в живота. Като изнесеш някоя песен, да си готов да се примириш. Не от една необходимост, че условията са такива, че си беден или че мирна глава сабя не я сече. Не, това не е философия. Главата да е дигната, но да се примирява тази глава. Живите хора трябва да се примиряват, а не мъртвите. Сега истината не е за слабите хора, истината е за силните хора в света. Силният трябва да знае, че ако не върви по пътя на истината, ще изгуби своята сила. Истината е за умните хора. Човек трябва да знае, че ако не върви по пътя на истината, умът ще изгуби светлината. Истината е за най-силните хора в света, за най-умните, за най-добрите хора. И ако не вървите по този път, ще изгубите това, което имате. Затова е дошла музиката. Човек трябва да пее. Защо? За да не изгуби това, което има. Ти си близо вече, ще пееш, за да не я изгубиш. Който пее, е силен човек. Който не

пее, е слаб човек. Аз така определям. Силните хора пеят, а слабите хора не пеят. Щом не пееш, ти си слаб човек. Аз не свиря за другите, аз свиря за себе си. В съвременната музика има голямо изкуство. В целия гриф на цигулката има девет позиции, има цяло изкуство. Но това не е още музика. Това е акробатство. Или вие може да свирите на пиано и то да е хубаво. Външната техника е необходима. Техниката е богатство, но това богатство в ръцете на един човек може да послужи за добро. И техниката в музиката е едно богатство, но при един добър музикант, но на този, който не е разумен, тази техника никаква полза няма да допринесе. И на самия него няма да принесе никаква полза.

Има един такъв пример. Примера само ви давам. Кубелик бил роден за музикант. Той бил изпратен отгоре да свири, за да даде нещо хубаво на човечеството. И той, като забогатява, казва: „Музиката не е за мене.“ И става търговец. Но от невидимия свят правят тъй, че той загубва всичкото си състояние. Тогава пак започва с музика. Кубелик е изостанал сега. Това, което е имал, не може да го достигне. Никога не прекъсвайте една своя постъпка, защото втората ви постъпка няма да бъде подобра. Щом се скъса една корда и после я свържете, то свързаната корда няма да бъде така трайна както първата корда. Ако вашата цигулка се пукне и се поправи, каквото и да ми кажат, то пукнатата цигулка не може да даде същия тон както здравата цигулка. Че може да се поправи, то е хубаво, но пазете да не се пукне.

Вие седите в живота и сте неблагодарни от това, което имате. От памтивека у вас е останала мисълта, че искате да постигнете нещо, но не знаете какво да пос-

гигнете. Вие, като излезете, искате сто хиляди хора да ви ръкопляскаат. Добре. Сто хиляди хора ви ръкопляскаат. Ако на тези хора не можете да отворите сърцата да бъдат добри и умни и ако това за тях е само едно удоволствие да се поддържат техните недъзи, тогава? Ако богатството на един баща служи само за да поддържа разпътството на неговите дъщери и синове, само да ходят да пият, това богатство намясто ли е? – Не. Една невица трябва да знае, че нейният глас е свещен и не да ходи само да печели пари. Нека печели пари, но тези пари да ги употреби разумно. Някой казва: „Без пари да служи.“ Но и без пари като служи и там може да има тщеславие, да кажат, че без пари свири. Трябва да пеете, понеже това е една необходимост за ума. Трябва да пеете, понеже животът, любовта изискват да им се пее. Ти, за да живееш, трябва да пееш. Ако някои от вас се съмнявате, когато някого от вас го тресе, може да дадете концерт. Когато в класа се случи трима души да ги тресе, аз ще им изсвирия три песни. Ако тия трима души ги тресе, значи има разрешение от невидимия свят за концерт. Но ако не са трима, значи от невидимия свят няма разрешение за концерт. Ако е само един, никакъв концерт не може да се даде. Треска в умствено отношение имат мнозина от вас. Аз говоря за треската само във физическо отношение, на тялото.

Младите задават въпроса как трябва да се живее. Мислете как трябва да живеете. На живота ще му дадеш най-красивата форма, която може да създадеш. На живота ще дадеш най-красивия израз, който може да му дадеш. Това е живеене. Най-красивата форма, в която може да го облечеш, облечи го. Дай на живота най-красивия

израз, за да не съжالياващ. При този израз вече, при тази най-красива форма всички неща са второстепенни, мимолетни, както падащите листа, както онзи прах, който е полепнал по барабана. И като почне барабанът да бие, прахът се маха. Той няма граждански права там.

Музиката е един проводник. Истинският живот започва с музика. Никоя култура не се е явила, когато е нямало музика. Имало е религиозни танци. Вие трябва да посетите едно събрание на адепти, да бъдете при тях, когато те пеят, за да видите каква музика има там. Те пеят всички, за да видите как разбират музиката, да видите какво нещо е музиката. И те нямат никакви диригенти. Всеки е диригент. И всички като пеят, има хармония. Ти забравяш и се пренесеш. А пък сега вие ще посочите този или онзи да вземе правилен глас. Каква е песента на адептите? Ти, за да станеш ученик на адептите, трябва да се запознаеш с всичката съвременна музика, да си първокласен певец и тогава, като влезеш при тях, ще влезеш да слушаш малко, като пеят, но още няма да пееш. Ще ти дадат свободен билет само да слушаш, но без да пееш. Човек дълго време трябва да седи между хората, за да се тонира. В музиката най-първо започнете с вътрешно песне. Пейте вътрешно. Преповтаряйте вътре, за да пеете с ума си. После прекарайте песента да слезе във вашата воля, т. е. да се въплоти. Тогаз може да пеете. С песнето ще дойде развитието на вашите способности. И може до известна степен да се реализират нещата, които вие желаете в живота си.

Защото човек трябва да има крайно самообладание, за да има някои постижения. Ти може да имаш някои постижения в света и да ги изгубиш и тогаз ще

има крайно страдание. Тогава ще имаш най-първо сладкото и после горчивото. Тогава ще имаш най-първо успехът и после неуспехът. Ние се раждаме с радост и после умираме. Това е разрешението на въпроса. Не. Това е едно изключение, което трябва да решим. Това е една задача. Човек, за да влезе в невидимия свят, трябва да се отърси от смъртта и страха. Това е ограничение. Ти казваш: „Аз съм слаб човек.“ Слаб си, защото не си се упражнявал. Казваш „болен съм“, защото не си здрав. Значи ти трябва да преминеш от болестта в здравето. Здравото е едно естествено състояние, а пък болестта е едно особено състояние. Ти казваш: „Аз не съм роден за музикант.“ Никой не може да те направи музикант. Музикантът е търговец на дребно. Ти казваш: „Аз не съм надарен.“ Само на сватба даряват човека. Като присъствуваш на някоя сватба, ще те дарят с нещо. Вие сте в музиката. Вие сте присъствували на някоя сватба и сте надарени малко с музикалност.

Вие се радвайте на сегашната музика, да я направите като една основа на бъдещето, което е скрито. Защото го първо трябва да се появи. Придобитото богатство няма да ни ползува, ако не знаем как да го използваме. Тези, които са дали всичките тези образци на музиката, трябва да станат подтик. Това грамадно богатство трябва да стане подтик. Някои от вас може да го проучват. Силата на всеки тон седи в спомагателните тонове, обертоновете, в отгласа, който може да даде един тон. Един тон, това е начатък, това е началото. Например някой свири *ми*. Този тон после се развива. Стига до най-високата област в обертоновете. И след това се образува пак едно връщане. При тона *ла* работите са уредени. Ти

не може да пееш *ла*, докато твоите работи не са уредени. Не може да пееш този тон *ла*, ако една мисъл, която имаш, не е ясна. Тогава *ла* не може да вземеш вярно. Обикновеното *ла* може да вземеш, но онова, истинското *ла*, не може да го вземеш. (Учителя свири на цигулката и пее.) „Свършиха се всичките страдания, ние сме вече свободни, ние сме вече свободни, ние сме вече свободни.“ Всякога един, който се освобождава от живот на неспогоди, той взема тона *ла*. Като ви се падне богатство, ако ви паднат 10 милиона долара, може да вземете *ла* приблизително, но с 1 милион долара не може да вземете *ла*. Защото, ако вземете един милион, може да кажете: Защо не са два милиона? И тогава не може да вземете *ла* вярно. *Ла* значи, че тръгваш в един свят, който е вече уреден. Щом си в *ла*, значи си в един свят, дето няма противоречие. Какво значи *ла*? Какво ще се прави? Ще се опъва каиша. Гладни сме, болни сме и невежи сме. Безсилни сме, сиромаси сме. Какво ще се прави? Студено е, скъсани са обущата. Изисква се едно вътрешно разположение. А пък четири елемента има в едно разположение. В него трябва да вземат участие човешкият дух със своята сила; трябва да вземе участие човешката душа със своя израз; трябва да вземе участие умът със своята светлина и трябва да вземе участие сърцето със своята топлина. (Учителя свири и пее.) „Мир и радост са добри бъднини. Мир и радост са добри старини.“ МИР – М – вие сте вече в една долина, отдолу ще започнете. При новата музика ти не може да минеш по един и същи път два пъти, не може да повториш нещата по един и същи път, няма повторение. Ако искаш да повториш, винаги ще направиш една погрешка. Трябва

всяко нещо да се вземе вярно. Новата музика се дава на вас. Тя е плодородна. Каквото и направление да вземеш, няма да се спънеш. Това е царският път, по който има хиляди пътеки. През която пътека искаш може да минеш и всичките пътеки дават различно разрешение на една и съща задача. Няма никакво противоречие. Туктам се явява едно различие в ударението. Но това произтича от съвсем органически причини. Музиката трябва да се приспособява към ударенията на думите. Но и гласът трябва да се приспособява към ударенията на думите. Който пее горната песен, трябва да проникне не във формата, а в идеята, че мирът и радостта носят добри бъднини. Мирът и радостта са важното. А пък думата „носят“ е спомагателна. Това е една формула, с която може да си помогнете. Може без глагол. Ти ще го подразбираш. Ако искаш, може да го кажеш отвън. Но ти глагола трябва да го имаш в ума си.

Вие ще се пазите. Вие ще приличате на синове, на които бащата е умрял. И се разправяте с имането, което бащата е оставил. Кой какво да вземе. В това няма никаква философия. Музиката, това е едно богатство. Никога не спорете за това, което имате. Вземете, ако искате да се развивате. Понеже законът в природата е този. Ако ти вървиш правилно по пътя, който е начертан, ти всякога ще имаш това, от което се нуждаеш, а пък това е достатъчно за тебе. Ти го имаш, но не се спъвай с един строй, със законите му, с обществената му уредба. Това са резултати. Във всяко едно общество съществуват известни условия, има вътрешни закони. Вие не се стремете да ги премахнете. Не се спъвайте от тях. Същият закон е и в музиката. Има известни придобивки, но не

спорете за това. Онова, което можем да вземем от музиката и да остане в нас, това е важното. Музиката да бъде не като едно външно проявление само, но да бъде като едно вътрешно проявление на онова, което се крие в нас и което без музика не може да се изрази. Ти не може да отидеш при Бога, без да пееш. Ти не може да отидеш при хората и да те обичат, ако не пееш. Здравият човек пее, мислещият човек пее. Ти вървиш, весел си, пееш си. И ученият човек върви и си пее. Давид пред ковчега на завета вървеше и играеше, и пееше. Жена му, като го видя от прозореца, каза: „Израелевият цар така да играе и пее?!“ Той каза: „Аз за хората не пея, не играя, а за Бога. Аз не играя за хората, а за Господа.“ Може някой път да ви обвинят и вас. Вие се спъвате. Аз ще ви обясня. Ето къде се спъвате. Ако един ви държи лекция и същевременно е музикален, ако същевременно е и певец, и разбира музиката, то речта му е музикална. Може ли той да ви проповядва една лекция, без да ви предаде музикалността, която има. Неговата лекция излиза от него по един музикален начин. Когато ти четеш правилно, има известна музика в това, и поезия има. Един поет не може да бъде поет, ако не е музикален. Думите му трябва да са наредени по една музикална, хармонична форма. А пък както сега изпълняват музиката, това е външен израз на нещата.

Сега за реализирането на нещата. Това, чрез което нещата могат да се реализират, да се осъществят, това е музиката. Това, за което човек пее, то може да се реализира. Това, за което човек не пее, то не може да се реализира. Не се спъвайте сега. Бог, Който е създал човека, е създал и музиката. Може ли Той да е създал

човека и да не е вложил нещо в него? Той е вложил. В човека има една способност за музиката, вложена от Бога. Някой казва: „Аз имам музикално чувство.“ Това не е чувство, а е музикална способност. Музиката не е чувство. Ако искате да чувствувате музиката, мислете я за израз на Любовта. Онзи, истинският израз на Любота, е музикален. Който пее, може да кажем, че е дошъл в първата фаза, че може да обича. Онзи, който не пее, той и за Любовта да ви говори, за каквото и да ви говори, той още спи. Пробуденият в Любовта живее, мисли и се движи в любовта. В Любота има три качества едновременно: ти мислиш, ти живееш и същевременно се движиш. Всеки един от вас, който живее, който мисли и който се движи, това показва, че Любовта в него е почнала да действа. Това е израз на Любовта, която той не съзнава. Любовта съдържа три външни качества: мисъл, живот и външно движение.

Сега какво остава във вас? Коя основна мисъл остава във вас? *Фа* вземете хомеопатично. *Ре* как да вземете? *Ла* как да вземете? Човек всякога може да пее *ла* по-добре, когато баща му е жив, майка му е жива, сестра му и братята му са живи. Щом обаче един от тях е заболял, той не може да пее *ла*. Смъртта не е нещо физическо. Смъртта е нещо духовно. Всеки един човек, който те е забравил, не ти пише. Щом обаче започне да ти пише, вие и двамата възкръсвате. Умирането е излизане из къщата навън. А пък ти като си мъртъв, в смъртта нещата се забравят. Та много хора, като умрат, в онзи свят като отидат, там не помнят, че са били женени, че са имали жена, деца, братя, нищо не помнят; като човек изхвърлен на някой остров, който мисли само за себе си,

че е гладен, жаден. Той мисли как да излезе от това лошо положение, в което се намира. И всичко е забравил. На това може да се уподоби умрелият човек.

Помнете изречението: „Пейте и възпявайте Господа в душата си.“ Когато човек пее, той отива в едно широко отворено място, качва се на един висок връх и хората остават долу. Слушат го отдолу. Посветените са разкрили малко повече на сегашните хора. Хората, масата, едно време не са били готови. А пък сега са готови. Но това е външната страна на музиката. Сега има повече инструменти, повече дълбочина има в музиката, отколкото в миналото. Птиците са постигнали много в музиката и хвъркането. После те са разрешили такива социални въпроси, които тепърва човек трябва да разрешава. Всичката борба между хората произтича от материалните интереси. Там, дето се намесва материалното, може да има спор. Дето има спор, има гъста материя, която се дели, например спорът за някое парче земя и пр. Един цар иска слава, иска повече земя, повече хора, повече богатства. Колкото разногласието е по-голямо, толкова повече някой навлиза в материята и не иска да пее. И казва: „Какво ще придобия, какво ще спечеля.“ А пък той трябва да пее, че всяко едно повдигане, всяко развитие не може да дойде, без да се пее вътрешно. Вие защо сте обезсърчени? – За материални работи. За пример казвате: „Къде ще се подслоним за в бъдеще? Гладни ли ще умрем? Няма музика вече!“ Разумните същества турят някого на шестия етаж в едно високо здание. Запалят зданието и него го е страх. Той трябва да се хвърли отгоре и го обзема обезсърчение.

Новата философия в живота се решава чрез светли-

на, топлина и движение. Топлината е в душата ти. Сърцето ти е един акумулатор. Сърцето събира желанията. А пък душата е, която събира топлината. Душата е емблема на хубавите чувства, на добрите постъпки. Една моя права мисъл е в съгласие с цялото битие. Ако тя е права, тя има еднакво приложение за всички. Следователно правата мисъл е права за всички, а кривата мисъл е крива за всички. Правата мисъл не може да не се реализира. Ще знаеш как ще се реализира. Ние казваме: „Дълго време.“ С биволска кола, ако се возиш, много дълго е времето. А пък с бързината на светлината много скоро ще я разрешиш. С биволската кола ще я разрешиш за няколко милиона години. Това, от което отстъпваш, не е реално, а това, от което не отстъпваш, е реално. От нереалното може да отстъпиш, а от реалното не може да отстъпиш. Вие сега сте с нови разбирания. Но със стари похвати. Старото сте го опитали. В него няма никакво изкуство. В него сте специалисти.

Има една красива страна на музиката. Когато има трима души от вас, но болни, чийто ум се е разстроил, върху тях ще опитаме музиката.

Тези песни, както са написани, вие не може да ги пеете, ако не мислите. Отсега нататък трябва да пеете. Дарбата на музиката отсега нататък трябва да я развиете. Ако я държите все така... Някой казва: „Аз не съм млад.“ Всички тъжите все за материални работи. Някой плаче за дома си, за общата, за шапката, за парите си, все за материални работи.

„Отче наш“

11 лекция от Учителя,
държана на 29 декември 1933 г., София, Изгрев.

ОБИЧАЙТЕ ПОЛОЖИТЕЛНОТО

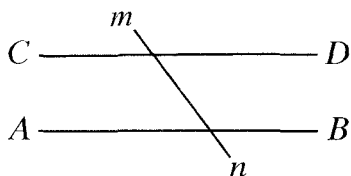
„Добрата молитва“

Ще прочета няколко стиха от 27 глава на Притчите.

Какво имате сготвено за днес, паприкаш ли? Изпейте някаква песен. Изберете някоя песен, в която да няма студ. Има песни, които охлаждат. Има други, които стоплят. Понеже отвън е студено, и отвътре студ не бива. Отвътре трябва да има една топла песен. Изпейте „Тъги скърби“, „Грее слънцето“.

Питам сега: Защо седите? Защо сте седнали, кажете ми. Когато си прав, господарят казва: „Защо стоиш прав?“ – „Не зная какво да правя.“ Защо работиш прав? Казвате: „Изправен пред съда.“ Седиш прав. Пред съда си изправен. Пред съда, като те изправят, прав стоиш. Като те съдят, прав си. Ами пред кого като си, си седнал? Пред съдията подсъдимият стои прав. Но това е едната страна. Кой стои прав? Когато хората ходят на екскурзия, какво правят? Седят ли или прави стоят? Щом пристигнат на екскурзията, прави ли стоят или сядат? – Трябва да свършат движението. Това са разсъждения. Това го наричам забавление. За да не си прав, какво трябва да направиш? Значи ще подгънеш малко краката си и ще седнеш. Може ли човек да седне, без да подгъне крака си? Може ли да седне, без да се прегъне някъде? По някой път питате защо имате лошо настроение, не може ли другояче? Казвате: „Не може.“ Казвам: Може. Може

да бъдеш щастлив, ако може да седнеш, без да се прегъваш. Може ли да седнеш, без да се прегънеш? Кой може да направи това? В кой свят е възможно да седнеш, без да се прегънеш? Сега ще ви задам един друг въпрос: Какво нещо са успоредните линии? Какви свойства имат успоредните линии? В геометрията казвате, че две линии може да се пресичат някъде в далечното пространство. Само две линии, които са успоредни, могат да се пресекат. Две линии, успоредни в началото, в края могат да се пресекат. И само две линии, които в края се пресичат, в началото са успоредни. Какво отношение имат успоредните линии? Голямо нещастие ли е, когато две успоредни линии се пресичат. Я ми покажете. Къде са на вас вашите успоредни линии? Ако ръцете винаги бяха успоредни, какво щеше да бъде вашето положение? Значи законът на пресичането е един разумен закон. Следователно когато две успоредни линии, които се пресичат, са материални, ако ги бутнеш, ще мислиш по един начин. Ако мислиш, че тия две линии са живи, невидими, това пресичане има смисъл.

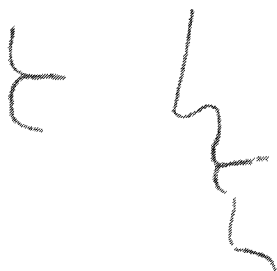
Фиг. 1

Когато две линии са успоредни, докога те вървят успоредно? Линиите са успоредни дотогава, докогато външните и вътрешните условия са еднакви. Ако пуснем в пространството две линии през среда, която навсякъде е еднаква, без никакво съпротивление, тия две линии ще бъдат успоредни (фиг. 1). Щом обаче външните и вътрешните условия се изменят, когато двете успоредни линии влязат в една по-гъста среда или в една

по-рядка среда, веднага ще се измени пътят на тяхното движение.

Успоредните линии показват кога се изменя характера на някой човек. Казвате: „Не се изменя характерът на човека.“ Има ли нещо лошо, като се измени характерът на човека? Няма. Какво лошо има да се измени характерът? Казваме: „Измени се характерът.“ Щом се измени характерът, ние подразбираме една специфична черта. Когато има изменение, не ни е приятно. Изменя се нашият характер. Когато се предава нещо на характера, ако при тази промяна се е предала хубава черта, има ли нещо лошо?

Какво е това, на какво прилича (фиг. 2)? Да допуснем, че е от гипс. Обаче, ако имате статуя от гипс и ако

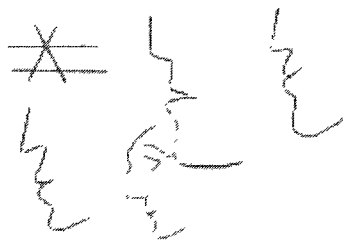
Фиг. 2

е един жив човек, тогава вие ще помислите, че тази фигура, живият човек, ще ви занимае. Ако е нещо направено от гипс, ще кажете: „Това е гипс.“ Ако е жива материя и има по този начин тия линии, тя ще ви озадачи. Ако имате отношения с тази фигура, какво ще правите с нея? Какво предполагате?

Всяка една промяна, която става с човека, трябва да е разумна. Коя промяна е разумна? По какво се отличава една разумна промяна у човека? При разумната промяна всичките криви линии се пресичат еднакво. Пресичане на линиите, това значи сближаване на хората. Когато стане пресичане на линиите, това е сближаване.

Каква е разликата между първия, и втория човек

(фиг. 3)? Когато искате да придобиете една черта, трябва да се научите да я рисувате в общата скица, в линиите; защото линиите са красиви. В последния устата има надмощие. Това гук съответствува на материалната страна. Физическият свят, има надмощие. И вследствие на това се губи хармонията, несъответствие има в материалния свят.

Фиг. 3

Има постоянни черти в характера, има и непостоянни черти. Последната фигура показва чисто материалната страна в лицето. Тази част е успоредна на носа. Същевременно носът е успореден с устата. Долната част на брадата е успоредна с челото. Това е геометрия. Изучавайте геометрически човека. Всичките тия линии на пресичане означават в какво състояние се намират потенциалните сили, какви стремежи има. Чрез пресичането тия линии показват възможностите за постижения. Има линии, при които нищо не може да постигнеш. В даден случай има линии, които показват, че може да постигнеш нещо. Например какво може да постигне една бомба, която е поставена някъде? Тя може да разрови, но щом се пукне веднъж, нищо не се постига. Следователно, ако една твоя мисъл прилича на една вътрешна експлозивна сила, като достигне до своето местоназначение и се пукне, тя няма да постигне своята цел. Тогава какви задачи има чувството? И как трябва да се пука човешката мисъл? Човешката мисъл трябва да се пука както едно житено зърно. И то се пука. Като

посееш житото, пукне се, но в туй пукане има известно растене.

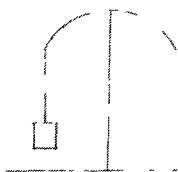
Добре. Да допуснем, че вие сте ученик, студент някъде, разправят нещо, забравяте го. Да кажем, че и професорът има желание да ви преподава. Вие слушате, но след туй забравяте. Кои са причините да забравяте? Защо някои хора забравят, а други не забравят? Кои неща се забравят и кои не се забравят? Или вземете някой път човек е разсеян. На какво се дължи разсеяността на човека? Представете си, че вие проучвате някой научен предмет и имате 10 деца, от които всяко има такива големи губернки. Таман речете да мислите и едно от децата ви мушне 2 сантиметра с губернката и после, таман се справите с едното, другото ви мушне. Питам: Какво ще бъде вашето състояние с тия 10 деца, които ви мушкат? Може ли да бъдеш съсредоточен? Вниманието ще бъде отвлечено навън. Казвате: „Защо не е съсредоточен?“ Представете си, че имате същество до себе си, което казва: „Кажи ми нещо.“ Казваш: „Не мога, невъзможно ми е с тези деца.“ Всяка една губернка привлича вниманието. Следователно разсеяността на човека зависи от външните условия, които постоянно се промъкват в аурата на неговото съзнание и привличат вниманието му. Този човек, когото децата мушкат, какво трябва да направи? Вие ще кажете, да иде да ги набие, да вземе един прът. Тия деца са пъргави, бягат. Като речеш да биеш някого, те са тъй бързи, тъй пъргави, че веднага избягват. Кого да гониш? Като речеш да гониш едното, другото те мушне. Можеш ли да се справиш с тия деца, които са по-бързи, по-подвижни. Като речеш да хванеш едно от тях, другото ще те мушне. Какво ще правиш?

Как ще разрешиш въпроса с тия 10 деца? Като те мушкат, как трябва да се справиш? (Да купя бонбони.) Няма бонбони. Те няма да те оставят да купиш бонбони. Трябва да бъдеш маг. Маг трябва да бъдеш. Това е единственото нещо, което може да те спаси. Ще се превърнеш в едно дърво с хубави круши, с хубави плодове. Те ще пуснат губерките, ще се качат на дървото и, като започнат да ядат, ти ще ги свържеш. Ти ще ги навържеш и те няма да знаят. И след туй полека-лека, без те да знаят, като ядат сладко, пак ще се превърнеш в човек. Те са свързани и губерките ги няма. Хвани ги тогава. И тогава като ги погледнеш, те ще те гледат.

Трябва да измените състоянието си. Едно лошо състояние не може да го изправиш, докато не влезеш в по-лошо състояние, отколкото си. Ти една хрема не може да лекуваш. Тя трябва да се превърне в нещо по-лошо. На какво? На кихавица. Защото от хремата кое е по-лошо? Кихането е по-лошо. Може да се пръснат дробовете. Напъване вътре има. При кихането има голяма опасност, може да се спукат дробовете.

Казвам: Когато хремата се превърне на кихане, ти си на оздравяване. Вие не може да си представите защо трябва да се измени известно състояние на човека. За да се поправи друго едно състояние. По-малките неща ще се поправят чрез по-големите.

Имате издигнат един стълб. Отгоре има едно дърво, на него вързано въже. Представете си, че тук долу имате кладенец (фиг. 4), една кофа вързана за въжето, но за да извадите кофата, нали трябва по-голяма тежест? Колко трябва да бъде по-тежка? Една кофа, която тежи 5 килограма, за да бъде извадена от кладенеца,

Фиг. 4

колко килограма трябва да турите повече. Колкото повече турите, ще я изкарате. Съобразно с тежестта е постигането. Колкото противоположната тежест, която трябва да измъкне водата, е по-голяма, толкова по-скоро ще извадите кофата. Следователно същият закон се отнася и за мъчнотиите на един човек или на живите същества. Една мъчнотия се ражда при известни условия, за да принесе някаква услуга на човека. То е движение навътре. Противоположно движение. Онзи, който усеща страданието, той е стълбът. Туй движение става около вас. Разбира се, колкото кофата е по-голяма и противоположната тежест е по-голяма. Тя ще се отрази върху един стълб, който трябва да издържи. Нему е неприятно, разбира се. Ако тия тежести са по-малки, нему е по-приятно. Ние в нашето съзнание чувствуваме, че имаме някаква скръб или някакво неприятно чувство. Тежко ти е, мъчно ти е, не може да си обясниш. Казвам: Без него не може. В дадения случай не може да извадиш тази вода от кладенеца, ако нямаш една съответстваща тежест, но вие така не мислите. Сега аз искам да зная защо вие не мислите така? Може ли тази кофа да излезе без никаква тежест? Може ли да излезе с лекота? Да кажем, че имате един лек живот, живот без мъчнотии. Възможно ли е да имаме в света един такъв живот, какъвто вие искате, как мислите, възможно ли е Николай? (Изглежда че е невъзможно, тъй като никъде не съм видял.)

Само че ето какво: В този кладенец трябва да се

избягват всички пресичания на линиите, да няма никакво противодействие на кофата. Защото онази кофа, която е пусната в кладенеца, ако има противодействие, което ѝ пречатства, трябва да се увеличи тежестта. И там е опасността. При един кладенец, който изкарва по естествен път тежестта, между туй, което излиза и туй, което придобиваме, има съотношение. Но когато има противодействащи, вътрешни причини, пак са от материален характер. И тогава то се влошава. Да кажем, че кофата се закачи в кладенеца. Тогава усилието се удвоява или утроява, а някой път се съсва цялото въже. Лошото не е в мъчнотиите които имамс. Голямата опасност на живота не седи в мъчнотиите и в страданията, а в противодействието, което имаме в себе си. Такова съчетание имаме. Най-първо психологически или в материално отношение, трябва да се освободим от противодействащите сили. И само така може правилно да разрешите един въпрос. За пример всякога, ако на задачата, която е дадена, цифрите са поставени на място, ако на една геометрическа задача буквите са поставени на място, вие лесно ще я решите. Но ако не са поставени тъй, както трябва, вие ще се намерите в едно затруднено положение.

В какво седи един триъгълник. Един триъгълник може да се образува, когато две успоредни линии се пресичат с една трета. Може да кажете, че в края само се пресичат, т. е. образуват един триъгълник.

Следователно три успоредни линии, които се пресичат по един хармоничен закон, образуват човека. Николай, как ще обясниш туй? Три успоредни линии, които се пресичат по един начин. (Няма в науката такова

нещо.) Има го, има го, но още не сте започнали да учите. Големите математици отдалече засягат този въпрос, много деликатно. Мимоходом. Нали сега искате да докажете, че линиите, които се пресичат, са успоредни. Радиусите на земята имат обща точка. Всички радиуси, които излизат от центъра, са все успоредни. Но те се пресичат. Мястото на пресичането, от което излизат, е центърът. Всеки център не е нищо друго, освен безброй количество линии, които означават сили, които действуват. Те образуват известен център, имат известно отношение. Но да оставим – това са неразбрани работи. Неразбраните работи са разбрани и разбраните са неразбрани. Туй, което не разбираш, всякога остава неразбрано. Туй, което никога не разбираш, то остава всякога неразбрано. Разбрано нещо ли е животът? Може ли да се определи какво нещо е животът? Но неразбраният живот го разбираме. Туй, неразбраното, всеки го желае. Защото в живота има една подвижност. Каква е разликата между живота и смъртта? Смъртта мяза на орли, които са се събрали на някое животно, което е умряло, и всички късат, късат. И ще видиш след време, от този труп, върху който са се събрали орлите, нищо не остава, освен кокалите. В живота виждаме един обратен процес. Някъде се заражда един процес и след време се натрупва, става красиво, допълват се нещата, хармонират се. Няма противоречие. В смъртта са всичките кавги, зависти. В смъртта има завист, омраза, обезсърчение, отчаяние, хиляди още са все в смъртта. А в живота е радост, веселие, разумност, всичките добродетели са в живота. В смъртта всеки живее само за себе си, а в живота всеки живее за другите. Това е разликата. Казвате: „Какво нещо е

смъртта?“ Всеки живее само за себе си в смъртта. Всички измрат и той живее. Това е смъртта. А в живота всеки иска да живее за другите. Другите като живеят, и той живее. Смъртта казва: „Аз като живея, и те може да живеят. Аз като умра, и другите ще умрат.“ Животът казва: „Другите като живеят, и аз ще живея с тях заедно.“ Сега не се спъвайте с тази идея. Вие живеете само за някого. За себе си или за някого. То е все едно и също. Ти живееш за някого, който е подобен на тебе. Ами ти живееш за стомаха си и казваш: „Аз живея за да ям.“ Този стомах на какво мяза? Този стомах казва: „Каквото ми дадеш, аз на тебе ще го дам.“ Затова имаш доверие. Той ти обещава, каквото спечели, все ще ти го даде. Ти живееш за дробовете, те казват: „Каквото мислиш, на тебе ще го дам.“ Затуй ние ги държим добре. Мозъкът не може без дробовете. И тогава защо идва противоречието? Един ден стомахът се откаже да работи. Дадеш му храна, той не работи. Днес казваш: „Нищо не давам.“ Започваш да губиш вяра в стомаха.

Сега основната идея. Всякога, когато турите идеята да живеете за себе си, вие сте в областта на смъртта. Всякога, когато турите идеята да живеете за всички, не само за някои, вие сте в областта на живота. Всички подразбираме целокупността, да живееш за всичко живо, което е в света, дали го знаеш или не го знаеш, където и да бъде по цялата вселена. Когато живееш за всичко живо, то е животът. В него има смисъл. Идеята ви за живота трябва да бъде безгранична. Когато кажем „Господ живее“, подразбираме – за всички. Върху идеята мислете по два начина: всички да живеят за тебе, или ти да живееш за всички.

Това са две страни в живота. Ако туриш всички да живеят за тебе, животът е турен в смъртта тогава. Всички живеят за тебе, а ти живееш за себе си. То е по мярката на смъртта. Друга е емблемата на смъртта. В смъртта всички живеят само за себе си. Тя е най-страшната смърт, която може да преживеете някога. Когато вътрешните клетки, от които е образуван организъмът, решат всяка клетка да живее за себе си, то е смъртта на човека. Не само физически човек може да умре, но когато всяко чувство рече да живее за себе си, човек може да умре. И то е още по-страшна смърт. Ние само опитваме на земята, когато всяка клетка реши да живее само за себе си и казва, че не я интересува никакъв господар. Тогава ние казваме: Човек се разкапва. Под разкапване какво разбирате?

Казвате: „Разлага се.“ Но разлагането съдържа ли идеята на разкапването? Какво подразбира думата разкапване? Как вие я схващате? Психологическият закон какъв е? Понеже законите функционират в света. В света има три области: физическа област, духовна и Божествена област. То е един и същи свят. Еднакво функционират законите. А методите, чрез които функционират, се различават. Да допуснем, че около тебе има един учен човек, едно живо същество, което е по-учено, по-умно от тебе. Ти искаш да бъдеш учен като него. Хубаво е да бъдеш учен. Хубаво е да имаш правилен път. Най-първо да ти е приятно, че туй същество е учено. Ако ти не може да станеш учен, не ти е приятно, защото ти трябва да образуваш една връзка с туй същество. Ако тебе ти е приятно, че то е учено, ще образуваш една връзка, а от неговата енергия ще потече в тебе. Тъй щото един ден,

туй, което има то, ще има отношение между него и тебе. Но ако в тебе се зароди едно противоположно чувство защо той да е учен, а ти не, с туй ти ще спънеш себе си. И в живота това става. Този закон може да го приложиш. Да кажем ти си слаб човек, едва преживяваш. Имаш един хилав организъм, нервната ти система е разнебитена, мускулите – слаби. Не знаеш как да се лекуваш. Ти намери някой здрав човек, обикни този човек и веднага, дали той това го знае или не, този, здравият човек, като го обичаш и в тебе ще се създаде нещо здраво, нищо повече. Но ако започнеш да го нервираш, да го мразиш, твоето положение ще се влоши. Ако го обичаш, твоето положение два пъти ще се подобри. Ти имаш една единица, ти си сам. Срещнеш друг здрав човек. Обикнеш и него, имаш две единици. Срещнеш трети човек и го обикнеш, имаш три единици. Четвърти, пети, десет души като обикнеш, след една година ще се почувствуваш, че си в добро здравословно състояние. Но здравите хора като обичаш, а не болните. Болните като обичаш, ти даваш, понеже те нямат. Затуй законът е пак същият. Искаш да станеш добър, обичай някой добър човек. Законът работи. Добрият ще ти даде нещо. Като обичаш едного, втори, трети, четвърти, работите навсякъде се уреждат. Едно практическо приложение е това. Не само да идеш и да му кажеш: „Аз те обичам.“ Ти ще го обичаш, като че той съставя нещо цяло с тебе. Той живее в тази система, в която си ти. Ти ще го обичаш, като че ти е близък.

По някой път, като ви се говори така, идеята за Бога е съвсем изопачена. – „Защо да вярваме в Бога, защо да Го обичаме?“ Чудни сте вие. В света за едно

нещо се чудя. Аз не се чудя за други работи, но по някой път много ме учудва, защо не искате да вярвате в Бога, защо го отричате сега. Аз зная, че всичките учени хора, които не вярват в Бога и не Го обичат, ще оглупеят. Че то е най-разумното същество, в което живеем и се движим. И за което, като мислиш, то постоянно, и без да знаеш, ще ти дава нещо. Като вярваш в Бога, от големите богатства, от Неговото знание ще потече нещо към тебе. Като вярваш в силата Му, все нещо от силата Му ще дойде. Като вярваш в Неговата любов, ще потече нещо от нея. В каквото вярваш, каквото пожелаеш, Той все ще ти даде. За каквото мислиш, Господ ще ти даде. По човешки говоря. Сега всички вие търсите вашето щастие, дете никога не може да го намерите. Вие го търсите извън Бога. „Аз, казва, в никакъв Бог не вярвам. В себе си вярвам.“ Хубаво, но ти имаш нужда от окръжаващите хора. Имаш нужда от тях. Казваш: „Да ги организирам.“ Много се лъжеш. Тия хора, които искаш да организираш, те един ден ще те изядат. Виждали ли сте вие на бойното поле как войниците бият генерала си. Такъв бой му налагат на общо основание. Виждали ли сте как слугите налагат господаря, когато изял парите им. Налагат го на общо основание. Казват: „Такъв господар като тебе, който изядва парите ни, не искаме.“ Какво значи изяда? Онзи, който може да ви изяде парите, той не е господар. Онзи, който може да ви лъже, той не е учен човек. Ученият човек е човек, който не лъже. Учен човек е всеки, който може да ви даде нещо. Ние сега говорим много фигуративно. Ние искаме всички хора да съзнават. Няма по-голямо нещастие от това да искаш да накараш някой човек да съзнава, че ти го

обичаш. То е продажба, бакалия на дребно. Ти го обичай. Като обичаш някого, туй, което искаш, любовта, ще дойде. Като обичаш някого, ти не обичаш него, а туй, което ти искаш. Не мислете, че отричам нещата. Вие като обичате някого, каква е целта ви? Вашата цел каква е, когато казвате, че много го обичате. Аз много обичам крушите. Като я хвана, прегърна я, помилвам я, постисна я. След туй помириша, поцелуна я. Казвам: Много си красива. Поканвам я на гости и крушата остава много доволна. Като я гощавам в себе си, изпращам я в дома да се върне. Тя е крайно доволна от мене, че съм се запознал с нея. Сега гледам другояче. Аз зная как да ям крушата. Да ви кажа как я ям. Като хвана крушата най-първо я режа на парченца и изваждам всичките семки, които са в нея. 4, 5, 6 – прочета ги и казвам: Добре дошли. Много ми е приятно, че ми донесохте този подарък. След туй аз им хващам едно такси да се разхождат и плащам на таксито. Като се върнем у дома, гледам, подаръци има. Посаждам тия подаръци в земята. Те израстват. Изяждам една круша, а от петте семки след 4 – 5 години ще израснат 4 – 5 дървета, които ще дадат плодове. Вие казвате, че престъпление направих, като изядох тази круша. Престъпление има, ако дърветата не бяха израснали.

Та казвам: В Любовта е същият закон. Има нещо в любовта, което вие имате право да очаквате, да придобие. Но в Любовта има един принцип, има една семка, на която вие трябва да дадете нещо от себе си. Някой път виждате противното. Ти не може да дадеш, докато не си взел. Ти не може да дадеш комуто и да е вода, ако не си почерпил. Само като почерпя, мога да ви дам. Като по-

черпя, мога да ви услужа. Разбирайте законите на природата. Когато сме проводници на онзи велик Божествен принцип, тогава се ползуваме. Ако ние не сме проводници на Божията Любов, ако ние не сме проводници на Божията светлина, ако ние не сме проводници на Божията свобода, ако ние не сме проводници на Божието милосърдие, ако ние не сме проводници на всички ония добродетели, нямаме нищо общо с човека. Човекът е най-съвършената среда. Той се отличава от всички животни по това, че е възможно най-съвършената среда на земята за предаване на всички Божии добродетели. Това е човекът. Всички ония хора, които вие обичате, те все дават. Видиш някой човек пълен с магнетизъм, притегля те човекът. Не те притегля, но ти дава. Кой не обича един извор, който дава. Като видиш онази вода, привлича те. Този извор става приятен. Ако идеш при един извор, където водата е кална, може ли да го харесаш?

Стремете се да имате едно схващане за живота. Аз може да ви представя тази идея физически, колкото и да е отвличена и да ви кажа, че това е подсъзнанието. В свръхсъзнанието, в самосъзнанието и в подсъзнанието може да ви приведа, но какво нещо е съзнанието? Съзнанието е една чаша, в която се туря някакво съдържание. Ти съзнаваш, че ти е приятно, когато съдържанието е приятно. Съзнаваш нещата. Неприятно ти е, когато съдържанието е неприятно. Или самосъзнаваш тия неща – по-близо ли са, дали са над тебе или са в тебе, или са извън тебе, или са под тебе. В подсъзнанието сте живели в миналото. В свръхсъзнанието ще живеете в бъдеще. В съзнанието живеете сега.

Казвам: Всички тия метафизически доктрини, те са

скритата истина. Метафизиката е наука, скривалище. Всичките неща са скрити като в една банка. Защото метафизиците, които са живели в един свят на крадци и разбойници, за да не ги оберат, всичко са скрили. И казваме: „Метафизика.“ Щом дойдем до метафизиката, вече имаме една неразбрана наука. Метафизиката в какво сега трябва да се превърне? – Във физика. Мета, значи над. Метафизика – над физиката. А физика е туй, което е достъпно. Мета, значи над достъпното. Защото, щом е достъпно, всеки ще го вземе. Значи надосъпно е за хората, да не го ограбят. Щом е метафизика, нещо е недостъпно, за човека нещата са недостъпни. Физическите неща са достъпни за съзнанието. Казвате: „Не искам да живея метафизически живот.“ Какъв е духовният живот? На български дух значи туй, което духа, което се движи. Под движение във въздуха разбираме едно разумно движение. И като се движи, може да дойде до тебе. Движение има животът. Трябва духовно да разбирате метафизиката. Духовният свят, както вие го мислите, не съществува никъде и такъв метафизически свят не съществува никъде. Питам: Когато вие кажете, че една чаша е пълна с вода, в какво седи реалността на чашата. Твърдата материя, която има известна форма, в тази форма има известно съдържание. Питам: Ако аз наричам тази чаша (тя е старомодна), материална ли е тази чаша? Реално ли е туй, от което ще вземеш нещо? Реалността е в това, от което в даден случай всякога можеш да вземеш нещо, което ти е необходимо. То е реално. Всяко нещо, от което не може да вземем, не е реално. Следователно въпросът има ли Господ или няма Господ е метафизичен. Питате има ли Господ, или няма Господ.

То е такъв Господ – на метафизиката. Бог не е нещо отвлечено, но най-реалното нещо в света, най-голямата реалност. Някогашните писатели, поети, философи, за да стане тази идея достъпна за хората, за да бъде Бог достъпен, са го направили толкова голям, че никъде не е могъл да влезе. А сега, за да направят Господа достъпен за хората, казват: „Бог е в мене и по-голям от мене няма. Той е като нас.“ Всеки казва, че няма друг Господ освен този, който е в нас, само ние сме. Ние сме единствените богове, които съществуват в света, малки или големи богове. Всеки трябва да расте, всеки трябва да става голям, както детето. Ражда се дете, после става възрастен. Тази идея беше за Христа. Той дойде дете, после стана възрастен, и най-после стана Божествен. Че каква е идеята, какво разбирате вие под думата растене? Най-първо туй същество съществува и живее само за себе си. Детето само за себе си живее, то е детство. Под детство разбираме, че детето взема само от майка си. То взема само от нея. Родила го е майка му и му дава, детето започва да расте. И то започва да дава. Когато започва да дава, човек казва: „Аз остарях.“ Туй дете не е старо, но то дава като майка си. Кой е старият човек? Този, който дава. Що е детето? – Туй, което взема. Що е възрастният? – Който е уравнил бюджета си. Няма да взема и няма да дава. Възрастният човек еднакво взема и еднакво дава.

При сегашните условия трябва да се справите с материалните проблеми. За пример вие сте недоволни. Вашето недоволство аз мога да го премахна. Аз мога музикант да стана за 24 часа. Философ мога да стана и поет за 24 часа. И авиатор за 24 часа мога да стана, и техник

мога да стана. Ама не искам, това е белята. Как аз да не стана музикант? Аз имам друго разбиране за музиката. Представете си, че дам на една публика концерт, едно музикално състояние, както на говедата. Тогава защо да си нарушим спокойствието? Аз предпочитам да свиря на себе си. Казвам: Двадесет и четири часа са достатъчни да стана музикант. Двадесет и четири часа са достатъчни да проточа пръстите си. На един музикант първият пръст трябва да бъде най-малко 12 см, 14 см вторият, 15 см третият, 13 и половина четвъртият – безименният, а малкият трябва да има 10 см. Тогава отличен музикант и цигулар може да стане. Може да взема всичките позиции. Че ако аз проточа своите пръсти, мислите ли, че музикант не мога да стана. Мога да стана музикант. Законът, по който ще създам своите пръсти, по същия закон се е създала и музиката. Всеки един строеж в природата върви по един музикален закон. Ти не може да разбереш музикалността в света, защото всичко в природата има един музикален, правилен ритъм. Я ми кажете: Знаете ли тона на Любовта? Казвам: Тонът на живота е до. Той съответствува на сърцето. Ритъмът на сърцето, турят го че е 72. $7+2=9$. Но има едно малко различие. Сърцето не трябва да бие постоянно, ритмично. Трябва да става едно пресичане на тона до. Че всякога основният тон на живота има едно малко различие. При всяко едно условие трябва да знаеш нормалното видоизменение на този тон на живота, за да го регулираш. Понеже, ако не разбираш законите, ще дойдеш в смущение със себе си.

Всеки от вас трябва да почувствува тона на живота. Да ви кажа как ще го почувствува. Когато този тон на

живота е вече естествен, той се отличава с едно. Щом тонът дойде, тогава веднага във вас се заражда една ясна мисъл, че всичко може да направите в света. Понеже като се измени малко тонът, вие казвате: „Тази работа е непостижима.“ Дойде отново естественият тон, вие пак се насърчите. Туй, което ви обезсърчава, не е нищо друго освен в дадения случай естественият тон на живота – естественият тон на живота, който се мени. Като не разбирате промените, вие се смущавате. Туй, което сте намислили, че всичко може да постигнете, то е вярно – може да постигнете. Но в дадения случай не искайте да постигнете всичко изведнъж. Вие искате да бъдете поет, философ, музикант. Вие искате да бъдете богат, вие искате да бъдете красив, искате да бъдете силен, че какви ли не неща. Оставете тия работи. Вие едновременно желаете всичко. Може да желаете, но оставете другото. За вас изберете само една специалност.

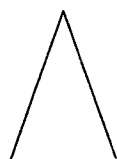
Сега да ви дам една песен. Студът събира хората на едно място. Хората някъде може да са се събрали. Студът ги е събрал. Турете си гърбовете. Кой тон ще вземете? Какво нещо е студът? Туй, което отвън взема, а отвътре дава, туй е студ. Туй, което отвън дава, а отвътре взема, то е топлина. Студът отвън взема, а отвътре дава. „Студът всичко дава.“ Имате основен тон. Как ще започнете със студа? Няма веднага да го вземете. Я изпейте „Студен си и всичко даваш“. Топъл си, но всички бягат от тебе. Нали всички бягат от студа. Все таки студа ще го барнеш. Огъня може ли да го вземеш. Значи снегът е по-достъпен от огъня. Вие се криете от достъпното за вас. Че всяка ваша идея, която е достъпна, целият ден седите и я прегръщате. Казвате: „Истината ми

ръцете.“ Всяка идея трябва да потърсиш. След време тя се стопявя. Не външната обвивка. Туй, което поетът пожелава, то става. Няма нещо, което да не става.

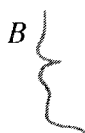
Как дойде песента „Студът всичко дава“? (Учителя пее до.) Сега как ще го кажете: Той всичко ще ви даде или аз мисля, той всичко ще ми даде. Вие правите студа. Високо или ниско трябва да започнем. Учителя пее: „Студът всичко сгрива.“ (Ама не сгрива.) Студът всичко сгрива, ама нищо не дава. Човек е студен. Самият човек, е най-студеното същество на света. По-студено същество от него няма. Най-студеното същество, което е излязло от Бога, то е човекът и там е неговата сила, че е студен. Един вътрешен образ: най-студеното същество, студеният човек, да разбира нещата. Сега са измерили големия студ – 270 градуса. Човек има повече. И това е нещастieto на човека, че големият студ помита всичко. Нещастieto на света е от туй. Ще се учите. Там е всичкото изкуство – тази студенина, която човек има в себе си, да я видоизмени. Някой път казвате: „Студено е вашето сърце.“ Трябва да знаеш как да го стоплиш. Добре, какво разбрахте сега? Вие разбрахте нещо, доказах, че сте студени. Но и вие сами вярвате във вашата студенина, защото ако не сте студени, не зная защо търсите любовта. Всеки човек, който търси любовта, той е студен човек. Ако някой от вас се окаже, че не е студен, тогава какво би било? Любовта е закон, за какво? Любовта е закон за справяне. Голямата любов към себе си, ще направи живота малко сносен вътре. Идваме не до вашата любов. Как наричат тази любов, как да я кръстим? (Платоническа.) Какви са качества на платоническата любов?

Всяка права линия, която може да се пречупи, е права. Всяка крива линия, която не може да се пречупи, каква е? Не трябва да влезете и да разрушите онзи ред, който имате. Много ваши идеи, които имате, са наследени. Но вие сами по себе си носите излишен товар. Във вас има мисли, желания, които носите и са излишни. На вас ви трябва само няколко неща: един отличен ум, едно топло сърце и после един силен дух и едно здраво тяло. Един отличен ум, едно здраво тяло и едно топло сърце – туй е, което всеки човек може да постигне. Я ми кажете всеки един от вас какво иска да стане. Какво искаш да станеш, Олга, от туй, което можеш да станеш? Поетът едновременно трябва да бъде музикант, той трябва да знае да пее. Турете основния закон, ще се спрете върху това. Когато се казва, че щастието на човека зависи от него, то е закон. Обичайте умните хора. Обичайте здравите хора, обичайте добрите хора. Всичко онова, което е положително, обичайте го, да бъде непрекъснато във вас. Не ги приближавайте при очите си, да ви затварят очите, но ги обичайте. Вие ще придобиете това, което ви е потребно в света. Сега любовта е приложена по такъв начин, че не може да има постижение в света. Казваш: „Обичам някого.“ После казваш: „Нима роб ще стана в света?“ Ние сами градим и разваляме, сами унищожаваме. Обичаш един здрав човек, понеже е склад на природата; както един извор. Един умен човек мяза на един извор. Един добър човек мяза на един извор. Ти минаваш, почерпваш и обичаш този извор. И няма да се мине много време и ти започваш да придобиваш качествата на туй, което обичаш. Аз не искам да разбирате това. Как да го разбирате? Никак не го разбирайте. Казвате:

„Ама как да обичам?“ И този въпрос не решавайте. Досега вие знаехте как да обичате. Обичта и любовта по какво се различават. Нали туй е любов (фиг. 5)? Значи две същества, които се пресичат в Бога. После туй е Бог, Който слиза на земята, условията, при които любовта може да се прояви – *Ю. Б* – това е посятото, зрънцето на любовта, което може да расте. *О* – това е второто условие. *В* – аз представям въпроса така. Устата е извор, туй, което може да даде. Любовта е туй, от което животът може да излезе (фиг.6). Това е любов. Там, дето пресичането става в Бога, в Цялото, при което Божественото слиза и дава всички условия. После туй, което е посято, което започва да расте – туй е човешкото лице. Любовта има свое лице. Второто, това е вашето лице.

Фиг. 5

Фиг. 6

Та казвам: Когато хората имат една идея, когато се пресичат, имат еднакъв стремеж, то е любов, начатък на любов. Тия линии са успоредни, те се пресичат. Два радиуса, които са излезли от Бога, еднакво може да се обичат. То е Божествено – и двата имат същите принципи. Излезли са от един център. Пресичането на две прави линии, това са радиуси.

Основната идея, която остава: Обичайте положителното, за да придобиете туй, което ви липсва. Оставете второстепенното. Обичайте положителното, за да придобиете ония условия, които са ви необходими. Обичайте богатите хора, обичайте и сиромасите. Сиромаша трябва да го обичаш, понеже в сиромаша има известни добродетели. Той е щедър. Бедният човек – обичай и него. Във

всички трябва да виждате нещо добро. Не се заблуждавайте от привидната външност. Не дръжте формата в света, а пък едно нещо, което не трябва да обичате, то е грехът. Единственото нещо, което човек не трябва да обича, то е грехът. Туй, което разваля хармонията на всичко, не го обичайте. Що е грехът? – Туй, което разваля хармонията на всичко в живота. Не го обичайте. Защото, ако го обичате, ще внесете всичката дисхармония в душата си и тогава ще стане цяла е динятадна каша. Мисля, че е ясно, нали? Практично ви давам. Обичайте здравите хора, обичайте силните хора, обичайте умните хора, добрите хора, защото, като ги обичате, вие ще придобиете онова, към което се стремите. Тъй ще бъде.

От тази лекция извадете само 10 предложения, които да ви бъдат като правила. Аз ще ги формулирам така: Обичайте туй, от което вземате нещо.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

12 лекция от Учителя,
държана на 5 януари 1934 г., София, Изгрев.

ДРОБНИ ОТНОШЕНИЯ

„Добрата молитва“

Сега изучават физиологически кои са причините за ускоряване на пулса или за забавянето му. Или за пример, ако се отвори човешкият мозък и почне да функционира пред вас, какво щяхте да забележите? Щяхте да забележите едно развълнувано море да се дига и да се слага. Щяха да се явят чукари, хлътвания или размествания вътре. Между това разместване и мисълта какво съотношение има? Повдигане на мозъка, слагане и изменение на мозъка. Питам: При сегашните условия всички гледат повърхностно на живота, те гледат само на някои резултати. Всичките хора са се спрели на един резултат – да бъдат щастливи или да си уредят работите. Това е крайният резултат, много сложен резултат – да си уредиш работите. Един човек, когото смъртта задига, как може да си уреди работите. Или, на един човек, който е изложен на болести, как може да се уредят работите му. Един човек, който постоянно губи условията и щастията, как може да бъде щастлив? Има два въпроса. Защо се счупи стомната? Едно дете носи стомна и я счупи. Пита се защо я счупи? Защо, като падна, не остана здрава? Кой е отговорен? Детето ли е отговорно или онзи, който е направил стомната? Една стомна колко струва сега? (Голямата струва 20 лева.) Какъв устой могат да дадат 20 лева на една стомна? Разбира се, зависи от

майстора. Можем да предположим, че зависи от пръст-та, от която е направил майсторът тази стомна. Зависи от сцелението на тази пръст. При едно голямо съпротивление, което стомната среща, тя се строшава. И може ли да се направи една стомна, която да не се чупи? Но тази материя трябва да бъде много чиста. Колкото материята е по-чиста, толкова е по-гъвкава. От какво зависи сцелението на частите на тази материя?

Ние сега търсим една връзка. Има много връзки с природата. Но много от тези връзки ние не ги съзнаваме. Само някои от тези връзки ние съзнаваме. За пример вие не знаете на кое място е вашето съзнание. Вие знаете, че изобщо е на главата, но то е общо казано. То е привидно така. А някой път съзнанието се пренася някъде под лъжичката. Чувствувате там известна болка. Там нещо ви подсказва, че за в бъдеще има да страдате, а може да сте богат, здрав. Има мисли тогава у вас, че след един кратък период има да ви се случи нещо. Времето е ясно, слънцето изгрява, ветровете веят, хората работят, но вие чувствувате нещо и му отдавате значение. А пък някой път чувствувате, че иде нещо добро за вас. Какво е основанието да чувствувате тези неща? $1/2$ и $1/3$. С колко една трета е по-малко от една втора. (С една шеста.) Какво съставя една шеста част? Да обясним малко по-конкретно. Както смятате, добре е. Имате 90 грама хинин или 90 грама захар. Половината от 90 е 45. Една трета от 90 е 30. Каква е разликата между $1/2$ и $1/3$? (15 грама.) С колко знаменателят на едната дроб е по-голям от знаменателя на другата дроб? Половината $1/2$ е с 15 грама по-голяма от една трета. Разликата между 45 и 30 е 15, нали така? В дробта $1/3$ знаменателят

с по-голям. Процесът в $1/2$ не е станал сам по себе си. Не е станал механически. Самият човек го е произвел. Този процес е нареден от човека. Той не съществува в природата. Човек си го обяснява така. В природата съществуват числата, но там законът е малко по-другояче. Има малко различие, което съществува.

Нали има числа, които не може да се делят. – Неделими числа. Защо са делими някои числа? Ако едно число го делите винаги на две, ще дойде ли до едно положение да не може да се дели? Ще делите и ще делите, и ще дойде ли до едно положение да не може да го делите? (Предполага се, че няма да дойде.) Единицата ако я делите на две, какво ще получите? (Ще се получат части.) Щом престане делението, престава и движението. Под думата деление ние всякога разбираме движение. Един човек извървял един и половина километра и ние казваме, че е извървял един километър и част от километъра. Една дроб. Тази част в природата съществува ли? Целият път съществува. Но дробта съществува в нас. Ние само ги делим, то е наше понятие. То е правилно за вас, за да стане по-ясно. Но в природата съществува един ред, който е малко по-различен. Можем да дойдем сега до атомната теория. Можем да дойдем до делението на материята на нейните части, до атомите, до йоните. Кой са вътрешните разумни сили, които са разделили тези малки частици? Тези частици са в постоянно движение. В постоянно движение са тези йони. Значи те се движат във физическото поле, в пространството. На земята едно същество, на което очите му са така устроени, може да ни вижда като малки точки. Какво ще си представи това същество заради нас? Ще види, че някое същество

се движи в една посока. Друго същество се движи в друга посока и ще каже: „Тези части се мърдат.“ Всяка част, която се мърда, е живо същество. Един микроб се мърда. Птицата хвърка, рибата се движи. И според движението ти може да определиш каква интелигентност има тази частица, която се движи. Тогава може да предположим, че тези атоми, йони са живи същества, които живеят. Тези заключения ние изваждаме от живите хора. Отвън виждаш един човек и по неговите движения съдиш за намеренията му, за някои негови мисли. $1/2$ може да задоволи нуждите само на двама души, на трима души не може да задоволи. Имате двама момци. Тези двама момци може да задоволят нуждите само на две моми, да се оженят за тях. Нека вземем дробта $1/9$ – един дом, дето има 9 моми. $1/9$ е по-малко от $1/2$. Защо, Николай?

В природата всякога по-малкото излиза, по-голямото остава. Така е в природата. А според нашето разбиране е точно обратното. Кой излиза? Възрастният излиза, малкият остава въкъщи. Една девета с колко е по-малка от цялото? (9 пъти.) Защо е по-малка 9 пъти? Сега ние предполагаме, че всичките части са разпределени по равно. Обаче в психическия живот това вярно ли е? Да кажем, че имаме в един дом 9 моми. Ако тези 9 сестри ги теглим на кантара, ще бъдат ли всичките точно еднакво тежки? Ще имат ли еднаква тежест? (Няма да имат.) От какво зависи тази тежест? Кой тела са по-тежки? (Тези, които имат по-голяма плътност и по-голям обем.) Да предположим, че имаме едни везни, с които мерим нещата и които мерят $1/100$ част от милиграма. Щом туря нещо на тези везни, те веднага показват тежестта. Туря ви на кантара и ви дам една идея в ума. Щом влезе

тази идея във вашия ум, то вие на моите везни ще тежите повече. Даже ако ви туря в ума идеята за една стотинка, пак ще тежите повече. Защото, ако турите в ума си идеята за един лев, веднага ще се измени тежестта на кантара. Ако сте обикнали една мома, която тежи колкото вас, веднага ще се изрази на кантара. Ако тя е по-голяма от вас, то вие ставате почти двойно по-тежки. Тогава заключавам, че някое разумно същество, което има желаня, по-тежки от вашите, се тегли на тия везни. Всички наши желаня и мисли увеличават нашата тежест, понеже са свързани със земята. Тези мръдвания на везните не са такива, каквито са на нашите везни. Там има малки мръдвания, микроскопически. Тези тежести са свързани с известни желаня, мисли и постъпки и на тези везни се показва дали мисълта е в зародиш, дали си я само помислил, пожелал или направил. Като намислиш, има едно тежнение. А пък като се извърши една постъпка, то се установява едно положение на везните.

Но ние се отвлякохме от въпроса. Ако знаете едно тяло колко атома има, това няма да ви ползува. Но ако знаехте да превърнете желязото в злато, това щеше да ви ползува при сегашните условия. Или ако знаете да стопите и да превърнете желязото в злато, както знаете да стопите калая, то веднага щяхте да превърнете с малко огън желязото в злато и веднага всичките ви мъчности, които имате, щяха да се разрешат. Има някои умни хора, които разрешават този въпрос. Как са го разрешили? Някои стопяват желязото с игла. Някои стопяват желязото с ралото. Някои стопяват желязото с перото. Някои стопяват желязото с една сладка дума. Вие сега алхимически трябва да го превърнете. Защо сме разде-

лили тази единица на 9 части. В един дом се раждат само 2 деца, в друг дом се раждат 9 деца. Кой е онзи закон, който определя разпределянето на частите? Защо в дадения случай една единица се разделя на две. Каква нужда е наложила това? Сега ще ви представя въпроса малко по-другояче. Вие сте двама приятели, единият приятел носи една ябълка, изважда я, разделя я на две половинки. Едната половина оставя за себе си, а другата дава на своя приятел. Защо разделя на две? Защото са двама души. И защо даваш на твоя приятел? – Защото го обичаш. Колкото повече го обичаш, толкова повече ще му дадеш. Ако го обичаш повече, ще му дадеш по-голямата половина. Ако го обичаш по-малко, на себе си ще дадеш по-голямата половина. Ако сте 9 души, ябълката на колко части ще я разделиш? Какво трябва да разбирате под думата деление? Казва се: Той се отдели от нас. Когато един човек се отделя от нас, той туря ли нож да отдели нещо? (Когато двама приятели се разделят, разделили ли са се силите, които са действували или са престанали да действуват?) Щом са престанали да действуват, те са умрели и двамата. В живота деление не може да има. Има едно деление, без да се разделят. Делят се, без да се разделят. Този закон за физическия живот не може да го допуснем. Щом отделиш една ръка, ти не може да я туриш на мястото. Казваш: „Отделил се един приятел от друг.“ Тук делението е по-свободно.

Често вие говорите, че сте изгубили любовта си. Нали така? Какво разбираме ние под думите „изгубил съм любовта си“? Считате любовта за нещо нематериално. Хубаво. Тогава как може нещо нематериално да се изгуби? Къде ще се изгуби тази любов? Ти чувствуваш,

че отношението на твоя приятел към тебе не е такова, каквото е било едно време. Неговите постъпки, неговите чувства – в тях има промяна. Казваш: „Първата любов между нас престана.“ Тази енергия къде е отишла? Известна енергия се е изгубила в Любовта. Къде е отишла в дадения случай тази енергия? Този твой приятел е намерил друг един приятел и го е обикнал. И неговото внимание е съсредоточено към друг. Ти не чувствуваш неговото внимание, насочено към тебе, както по-рано. Любовта изгубена ли е? Ти със своето съзнание не съставяш един обект за него. Неговите желания не са насочени към тебе, а в друга някоя посока. Ти считаш това за загуба. Тогава как ще обясните следното. Когато Земята се завърти и Слънцето изчезне от едната половина на Земята и не я огрява, може ли тази част от Земята да каже, че е изгубила любовта на Слънцето, като не я огрява. Всъщност загубила ли е любовта тази част на Земята? (В дадения случай няма загуба.)

Все таки се оказва, че онази цигулка, на която се е свирило 300 години, добива хубав тон, а пък онези цигулки, на които не се е свирило, не са добили по-хубав тон. Ако някой ви е обикнал, туй чувство оставя нещо във вас. Онзи, който ви обича, той ще остави нещо във вас и той не може да го вземе назад. Любовта никога не се взема назад. Ти като дадеш любовта някъде, назад не можеш да я вземеш. Единственото нещо, което назад не се взема, то е любовта. Но и единственото нещо, което не може да се обсеби, е любовта. Ти обичаш някого, ти не може да кажеш, че тази любов е твоя. И онзи, който е хванал любовта, и той не може да я задържи. Любовта остава в двама души. Видимо остава. Мога да ви я пред-

ставя като един човек. Като я хванат за едната ръка и за другата ръка, тя си седи. Но щом я пуснат, тя никога не остава при тях, а си тръгва по своя път. Как ще разберете думите „по своя път“? Това е само проявената любов в дадения случай. Известна енергия остава във вас. Това, което остава във вас, не може да се измени. Единственото нещо в света, което не се изменя, е любовта. Някой път вие мислите, че се е променила. Промяната става вътре във вашето съзнание. Има нещо в човека, което се мени, което се движи в него. И по тези вътрешни промени ние може да схванем проявите на Битието. Някой ви безпокои, вие се базпокоите за изгубената любов, за изгубените условия, за изгубеното време; за хиляди работи се безпокоите и не сте си дали за тях едно философско тълкуване. Казваш: „Изгубих си времето.“ Къде е отишло? Казваш: „Изгубих си живота, осиромашах.“ Казваш: „Изгубих парите.“ Не си ги изгубил, те са на земята. Парите са останали на земята. Ти казваш, че си ги изгубил, а пък нищо не е изгубено. Когато изгубиш любовта, де е загубата? Коя е причината, че се е изгубила любовта?

Да ви разясня аз този въпрос. И да ви го разясня, той пак ще остане неразяснен. Вие приличате на еврейския цар Давида. Защо? Като отишъл той при Саула като млад момък, носел си прашката и Саул му казал: „Не става тази работа с прашка. Нужно е нашето модерно воюване.“ Дава му копие, ризница, щит и Давид усеща, че с тях ще му е тежко и казва. „С тези работи аз съвсем не ще мога да воювам, съвсем ще загазя.“ Няколко дена се учил той и видял, че не става така. И взел пак прашката. Та и вие, всеки един си носи своята прашка.

Всеки един от вас си има една мярка. Както и да ви се изяснява любовта, някой път ви разправят за идеална любов, за социални отношения, облечете се в тях, походите и казвате: „Тази работа е непостижима“. После пак вземете вашия костюм и казвате: „Това го разбирам.“ И прави сте. И Давид като отиде с тази прашка, работата, за която го пратиха на бойното поле, той я свърши, но не я свърши с прашката. Давид каза: „Аз ида в името на моя Бог, Той е толкова силен, че прашката, която е в мен, намясто удря. Това е магическа работа. Аз ида в Негово име.“ Голиат му казва: „Ше ти дам да разбереш. Аз зная какво мога да направя.“

Та казвам: Не е прашката, която може да разреши въпроса. Силата на Любовта тогава къде е? Вашата Любов е вашата прашка. Къде е силата? То е онова движение, което може да дадете. Силата ви трябва да иде от някъде другаде. Вие представяте света. Всички хора си представят, че само един може да ги обича. Това е най-голямото заблуждение. От вас колцина могат да мислят, че двама могат да ги обичат? И всички търсите само един да ви обича. Сега имате числото едно. Ако числителят едно ви обича, а осемте ви мразят? Имате девет сестри и, ако една ви обича, а осемте сестри ви мразят, тогава? Любовта на едната сестра и омразата на осемте ще бъдат ли равни?

Пак ще се спрем върху дробите. Те водят към известно решение. Те си имат чисто практическо разрешение. То е философствуване тук. Но има друга една наука. Щом идеш при деветте моми и си избрал едната, ще видиш още осем души момци. При две моми отиват двама момци, при три моми отиват трима момци. Щом

отиде един, той ще яде бой. Да преведа думата бой. Като отиде сам при девет моми, момъкът ще създаде едно от най-големите противоречия в живота си. Ако отиде сам при деветте моми, този момък да не взема нищо. Ако иска да вземе едната мома, тогава се явява спор от другите осем моми. Той не трябва да иска да вземе нещо, а само да дава. После друго – неговата любов към тях да бъде незначителна.

„Отче наш“

26 лекция от Учителя,
държана на 13 април 1934 г., София, Изгрев.

ОПОРНА ТОЧКА В ЖИВОТА

„Добрата молитва“

Тема за идния път: „Добрите и слабите страни на сегашната култура.“

Ще говоря върху опорната точка на живота.

За да се постигне каква и да е фигура, трябва да има каква и да е опорна точка, изходна точка. Това е по отношение на физическия живот, който представя външната страна на живота. Опорна точка има в съзнателния живот. Мнозина от вас, ако претърпявате крахове някой път, това се дължи на нямане на опорна точка. Опорна точка може да бъде домът. Опорна точка може да бъде религията. Опорна точка може да бъде националността. Опорна точка може да бъде богатството. Опорна точка може да бъде силата. Опорна точка може да бъде знанието. Това са опорни точки, на които човек може в даден случай да разчита. Не е лошо. Сега една опорна точка какво може да ви даде? Какво може да ви даде домът? Много може да ви даде, но не всичко. Какво може да ви даде един народ? Много може да ви даде, но не всичко. Богатството може да ви даде много работи, но не всичко. Какво може да ви даде силата? Много работи, но не всичко.

Та казвам: Някой път вие идвате до едно вътрешно противоречие и не му знаете произхода. Богатият ще дойде в противоречие със сиромашията. Силният ще

дойде в противоречие със своята слабост, с безсилието си. Някой път човек може да дойде в противоречие, като изгуби своята опорна точка в дома. Някой път се скараш с баща си, с майка си, усещаш се в едно непоносимо състояние и не знаеш как да се справиш с това. Как ще се справите тогава? Интересно е как ще се справите. Онази, научната, съзнателната страна е необходима при съграждането. Има един живот, при който човек строи нещо. Вие няма да останете в това положение, в което сега се намирате. Вие сте като пътниците. Сегашните ваши възгледи за живота ще се изменят. Много работи ще се изменят. Един ден вие ще мислите, че това, което сега сте мислили, е било много глупаво, че сте били много глупави. Тогава, когато мислите така, и тогава ще бъдете толкова глупави, колкото сега. Едно дете може да мисли, че като стане на 21 години, може да каже: „Едно време бях дете.“ Той си мисли каква работа може да свърши тогава. Но по отношение на много работи този, възрастният, е толкова слаб, колкото и детето. Разбира се, вие ще предпочетете да бъдете на 21 години, отколкото на 5 години. Кой са съображенията? Много може да се предполага. Има известни практически съображения. С малкото нищо не може да направите. С многото все таки ще направите нещо.

Та казвам: Всякога при опорните точки идва групировка на човешкото съзнание. Вие трябва да знаете кога, къде и как да групирате и направлявате вашето съзнание. Някой път вие мислите, че може много да направите, а при други условия със същото съзнание може нищо да не направите. Лятно време, при 30 градуса топлина, може много да направите, а пък зимно време, при 50

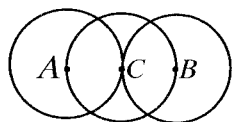
градуса студ, какво може да направите? Ще ви измръзнат ръцете, ще имате неразположение, ще се вкоченят ръцете ви. Лятно време ръкавиците не са ви потребни, те са лукс, но зимно време са потребни, ще ги търсите. Това, което е непотребно лятно време, зимно време става потребно. Но понеже вашият ум сега е ангажиран с известни идеи, вашето съзнание е така ангажирано, както съзнанието на някоя пчела, която влиза в някой цвят. Всичкото ѝ съзнание е в този цвят. За нищо друго не мисли. Иска да събере колкото мед има и да си излезе. Какво ще бъде времето, че ще стане промяна с времето, за тази пчела е безразлично. Тя иска да изкара от този цвят някои блага. Е, добре, от сегашното положение на живота вие какво искате да извадите? Вашето положение сега прилича на една пчела в цвят, искате всичко да извадите.

Колко мед може да извадите? За пример гадатели много често могат да предскажат бъдещето на другите, но даже онези, които предсказват много точно, не могат да предскажат своето бъдеще. Гадателите предсказват толкова точно, колкото астрономите изчисляват точно-то разстояние от Слънцето до Земята. Точно изчисляват и едни казват, че това разстояние е 92 милиона мили, а други казват, че е 93 милиона. Каква точност има тук. При един милион мили разлика? Гадателят казва: „От тебе ще излезе голям поет.“ Какъв голям поет? И в какво седи това, че е написал няколко стихотворения? И какво е свършил? И след това казва: „Един гадател ми предсказа, че ще направя нещо поетично.“ Понеже всички сте поети. Има известна област, през която човек минава. Поезията е във времето, когато цветята цъфтят

и пъпките на листата се развиват. Тогава изобщо има поезия. Та опишете това състояние. Кой са опорните точки в поезията? Какви правила спазва поетът? Като вземе едно съотношение, например „планина висока, долина дълбока“. Направете сега от тези изрази поетично изречение. Колкото планината е висока, толкова и долината ще бъде дълбока. Някой ако ви говори това, вие ще се усмихнете. Може да кажете: „Защо при високата планина се е наместила дълбоката долина?“ Защото от високата планина слиза водата, а пък долината, по-неже е жадна, се нуждае от тази вода. Поетично може да опишете това. Коя ще бъде най-хубавата форма? Но под красивите планини седят красиви долини. И още какво може да се каже? Умът на човека планина ли е или долина? (Планина.) Така е. А долината какво е? (Чувство.)

По какво може да се познае една опорна точка? Често се употребяват лостове. Имате някой предмет, някой камък, не може да го вдигнете. Той има по-голяма сила, отколкото вашата сила, по-тежък е в дадения случай. Вие туряте онази опорна точка и с този лост повдигате камъка и го търкаляте. Опорната точка е точката, на която може да наместите лоста и да си послужите. Имате една голяма мъчнотия, не може да я дигнете. Това е камък. Трябва да има една опорна точка, за да турите лоста и да премахнете този камък. За пример коя е опорната точка на парите? На богатството коя е опорната точка? Опорната точка на честността каква е? Или на добродетелта каква е опорната точка. Или на разумния живот коя е опорната точка? Коя е опорната точка на любовта? Любовта и тя си има опорна точка. Всяко нещо си има опорна точка и ние изхождаме от сегашния живот.

По отношение на абсолютното като едно цяло може да изведем изречението, че на абсолютното центърът е навсякъде и никъде. Така беше формулата. Вечността се представя като една сфера, на която центърът е навсякъде и никъде. Значи много центрове има, много опорни точки има (фиг. 1). Идеята като че ли е малко смътна. Не е смътна, но тя е извън нашето съзнание. За пример вие може да си представите една фигура от петото измерение. Като дойдем до точката, линията, тялото, лесно е, но извън третото измерение не може да си представим тялото. По какво се отличават един умен човек и един глупав човек? Умният има опорна точка, а пък глупавият няма. Разликата седи в това. Единият е умен, понеже има опорна точка, а пък другият е глупав, понеже няма. Добрият има опорна точка, а пък онзи няма. Всички хора с отрицателни качества са без опорни точки. Вследствие на това те ще срещнат в живота си най-големи мъчнотии, които не могат да преодолеят. От тях много не може да се очаква. Има някои семена, които израстват и после изсъхват. Няма в себе си достатъчно сила, за да се развият.

Фиг. 1

Когато дойде до личния живот на човека, всякога ще трябва да се справяш и да работиш върху най-силните страни в себе си. Не се спирайте върху слабите си страни. Всякога се стремете да работите върху най-силните си страни. Вземете идеята за Бога. Тази идея, колкото и да се е говорило за нея, не е ясна. За пример ние казваме, че трябва да вярваме в Бога. Защо? Ако казвам, че трябва да вярвам на въздуха или на жилището, защото

са необходимост, или трябва да вярвам на земята, понеже тя е една необходимост, не може да не вярваш. На земята израстват растения. Земята изглежда неорганизирана и ние мислим, че седим по-високо, отколкото земята, и мислим, че сме най-умните същества. Сега откъде иде тази идея у човека? Има известни неща на земята, горната част на земята. Това, което ние считаме, че не е организирано, това са останки на известни същества, които са живяли. Така и в човешкия живот има известни наслоявания. Човек трябва да махне тия наслоявания.

Опорната точка в дадения случай ние трябва да считаме, че е човешкият ум, сърце и човешката воля. Да допуснем, че някой път вие се обезсърчите. Обезсърчени сте. На какво се дължи известно ваше обезсърчение? Вие казвате: „Аз нищо няма да постигна в живота си.“ Онези, които постигат, и онези, които не постигат, по какво се отличават? И умният, и глупавият умира. По какво се отличават? Единия го погребват с чест, а другия – просто. Каква разлика има? Че единият умира като праведен, а другият умира като глупав. Мислите ли, че природата ще ги посрещне и двамата еднакво. Бащата има глупав син и друг син – умен. Бащата ги посреща и двамата, но какво ще бъде отношението на бащата към двамата? Бащата, като посрещне глупавия, няма да му каже нищо. Ще каже: „Глупав е.“ А като погледне умния син, бащата е доволен, че синът му е умен. Питам, когато вие се обезсърчите, умен ли сте. Някой, като се обезсърчи, мисли, че е учен. Глупавите хора се мислят за много умни, а пък умните хора се мислят за много глупави. Някой, като поумнее, почне да се мисли за много

глухав, а който оглушее, почва да се мисли за много умен. И дали сте били в класовете? В 1, 2, 3, 4, 5 клас. Толкова поумнявате, че разрешавате почти всички въпроси. Но като влезете в университета, почвате да казвате: „Едно време бях по-умен, сега почнах да оглуявам.“ В четвърти клас мислех по-здравно. Това е сега на лична база. От какво произтича обезсърчението на човека? Обезсърчението всякога се дължи, когато някой чужд елемент, нещо чуждо се е вмъкнало в съзнанието. Това не е твое. И когато се намести, всякога чувствуваш едно обезсърчение. Например влиза малка пращинка в окото, но така може да възпали окото, че искаш да свършиш работа и казваш: „Тази работа няма да я свърша.“ Аз имах един такъв случай с един наш хазяин в Юндола. Той беше перазположен към нас, но един ден в чарка влиза една малка тресчица в окото му. Подуло се окото му и ще идва в София да му направят операция, да му извадят тресчицата. Аз казах: Ще направим един опит. Седнете на стола. Хващам горната част на клепача, обръщам клепача и изваждам тази малка тресчица. Казвам: Ще намажеш малко с дървено масло. На втория ден окото оздравя. Оттам насетне човскът се измени, беше на наше разположение. Каквото искахме, даваше. Като му извадих тази малка пращинка от окото, всички бяха разположени към нас, на нашите услуги. Малка причина в окото. Трябва да бъдете умни в малките случаи. Малките пращинки, които влизат, да имате един начин за изваждането им. Какво ви коштува да хванете горната част на клепача и да извадите дъсчицата? Или какво ви коштува на вас, че ви влезе една пращинка в ума, че не ви обичат? Виждал съм в някои къщи, в сина или в дъщерята е влязла идея-

та, че бащата или майката не ги обича. И казва: „Към онзи брат или сестра бащата е разположен, но спрямо мене – не.“ Той гледа мрачно. Каквото и да му разправят е недоволен, понеже тази идея седи в него. Тази идея си има психически произход. Често и вие страдате така. Влязла е някаква идея в ума ти или казваш: „Забравил ме е Господ.“ Ти си учил, но твоят ум е бил разделен. Нямал си опорна точка. Много работи са отнемали силата на твоя ум. Когато е пропукано човешкото съзнание, човек не може да учи.

Ще ви приведа един пример. Един от видните професори в Европа преподавал много добре лекциите си. Всичките студенти били доволни. Един ден забелязали, че мислите на този професор не са така свързани. Това ставало, когато една студентка влизала в университета и тогава мислите ставали несвързани, а когато я нямало, професорът говорил много добре. Когато присъствувала тя, неговата мисъл ставала несвързана. Студентите казали: „Ще турим някой да я изпъди. Тази студентка има някаква магическа сила.“ Питам: Има ли някакво съотношение между тази студентка и лекциите на професора? Може би е имала някаква изключителна черта и професорът, като разсъждавал за нейната форма, за някои философски работи, разделяло се е неговото съзнание. Тогава се е изгубил предметът, понеже имал два предмета в ума си. И предметът за студентката е по-силен, отколкото предметът на лекцията.

Все таки във вашият клас ще влезе някоя студентка. Виновата ли е тя, че е влязла? Не. Тя иска да научи нещо, но че умът, съзнанието на този знаменит професор може да се раздвои, това е друг въпрос. Често във

вашия ум навлизат посторонни мисли, които пропускат съзнанието и вие губите своята мисъл. Мога да ви приведа много мисли, но понеже времето е късо, няма да го направя. Едно от правилата е: Не допускайте чужди предмети в съзнанието си. Никога, по никой начин. Съзнанието на човека, това е светая светих. Там трябва да влезе всичко възвишено и благородно. Бъдете строги в това. Трябва да има там един вестибюл и там да ги спирате. Един учен човек допуснал в себе си една чужда идея, че трябва да стане богат. Ако допусне тази идея, той ще изгуби всичките възможности. Понеже най-богатите хора не са най-учените хора. Богатството е едно условие за учения човек. Но и учението е условие за богатия. Богатството е едно условие, то е един резултат от човешката дейност. Човек е създал богатството. Човек е създал парите и той сега се влияе от парите. Ние мислим, че тези пари всичко могат да направят за нас. Много малко могат да направят за нас. Ти като умираш, парите не могат да те спасят. За да се избавиш от смъртта, само голкоз се изисква – да си обърнеш горния клепах. Много хора умират по причина, че имат голямо разстройство между трите центъра. Хората умират, когато си разстройват отношенията между ума, сърцето и волята. А щом се наруши това, тогава човек рискува да изгуби живота си. Пълното здраве на човека зависи от кооперирането на тези три центъра. Когато умът, сърцето и волята действуват в една и съща посока, помагат си. Тогава човек може да успява. Често пъти вие казвате някои неща, които не са ваши чувства. Тогава губите една трета от вашата сила. Ще отслабне вашата воля и загубвате две трети, тогава остава вашия ум. Какво може да направите

с една трета? Умът ви трябва да има една опорна точка. После сърцето ви трябва да има опорна точка и волята ви трябва да има опорна точка. Всички едновременно трябва да действуват в една и съща посока за това, което вие желаете. И вашето желание трябва да бъде строго определено. Това, което искате да постигнете, трябва да заслужава онези жертви, които ще направите.

Струва ли си цял живот човек да работи, само за да купи един костюм, дрехи? 30 – 40 години да работи за това? Струва ли си 30 – 40 години човек да работи и да спечели пари, да направи една хубава къща и да умре или с тези пари да купи хубава цигулка и да умре? И да остави цигулката. От всички ваши желания, които имате, някои са съществени, но някои не са съществени. Има чужди желания, оставете ги във вестибюла отвън, а пък съществените желания, съществените мисли ги оставете вътре в съзнанието. Когато Мойсей казва: „Не пожелай“, той подразбира всички онези чужди работи и те освен че няма да допринесат, но ще раздвоят съзнанието ви. Да допуснем, че вие сте един студент и искате да следвате. Аз ви казвам, че след 10 години ще стане такова голямо земетресение, че всичкият този град ще бъде пометен. Тази идея може да се загнезди така в съзнанието ви и може да кажете: „Защо да уча аз? Ще се свърши светът. Няма защо да учим.“ Това са лъжливи работи. Ще стане земетресение, така е. Ще се смъкнат всички къщи, и това може да стане. Може и да не стане, това са чужди идеи. Кажи си: „Понеже аз съм дошъл на земята, аз зная, че ще свърша нещо. Няма какво да ми разправят. От мене ще стане точно това, за което съм пратен.“ Какво може да стане от една ябълчена семка? –

Една ябълка. Какво може да стане от една крушева семка? – Една круша. Какво може да стане от един трън? – Трън.

Какво има да се обезсърчавате? Това, което е вложено във вас, ще стане. И ако вие сте верни на него, то ще стане. Ако не сте верни, то само ще закъсняват работите, нищо повече. Тази година ще се отложи, идущата година ще се отложи и може би след 15 – 20 години ще стане. От това отлагане у вас се образува известно недоволство. Ще станете на 45 години, на 65 години, на 85 години, на 120 години и ще ви подпишат паспорта, ще си дигнете всичкия багаж от земята и ще си заминете.

Според мен ето в какво седи същността на нещата. Представете си, че ви поканват на едно угощение, но само да помиришете яденето и да си излезете, да си излезете само с възпоминанието на мириса. Или само да видите цветята, с които е украсен салонът, и да си отидете от вечерята. Кое е същественото в една вечеря? – Да ядете. Кое е същественото в знанието? – Знанието трябва да се превърне в сила. Силата в какво трябва да се превърне? В действие. А в действието трябва да има някакъв резултат. Докато човешкият ум, сърце и воля работят за човешката душа и за човешкият дух, това е нормалното състояние. Две неща трябва да седят в ума ви. Каквото и верую да имате, сега същественото кое е? Може да имате едно верую. Винаги вашият дух, вашата душа да ви бъдат като идеал, за който умът ви, сърцето ви и волята ви трябва да работят. Някой казва: „Аз ще работя за повдигането на моя дух.“ Ти не може да работиш за повдигането на твоя дух и на твоята душа. Въпросът не е там. Човешкият ум, сърце и воля могат да

имат значение, когато работят за човешката душа и човешкия дух. Това е важното за тебе. Ти ще опиташ благата. Всеки един от вас трябва да работи за своя дух и за своята душа. Това е един идеал, който трябва да имате, и тогава и знанието и всички тези условия, са спомагателни вече.

„Отче наш“

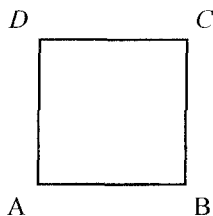
27 лекция от Учителя,
държана на 20 април 1934 г., София, Изгрев.

ПРОВОДНИЦИ НА БОЖЕСТВЕНОТО

„Отче наш“

Ще прочета от 6 глава от Йоана, само 45 стих. Писано е в пророците: „Всички ще бъдат научени от Бога“. „И всеки, който слуша и се научи от Отца, иде при мене“.

Трябва да идвате сутринта малко по-рано. Ще свършим точно в 6 часа. Тази рисунка, този квадрат (фиг. 1), представлява една истина, една положи-

телна истина. Каква истина представлява? (Че две по две страните са равни.) Вярно ли е нарисувана? Квадратът толкоз голям ли е? Какво подразбирате под думата квадрат? (Една фигура, която има четири равни страни и четири прави ъгли.) В квадрата тези ъгли какви са? В

Фиг. 1

този ъгъл могат да се съберат милиони други квадратчета. Той има четири действащи динамични точки. Това е едно място, в което не могат да се съберат повече динамични точки, а само 4 динамични, безпространствени точки. Едно динамично съдържание. Това пространство, в което те действуват се нарича квадрат. В един квадрат кои са действащите сили? Кое е дало повод да се прояви квадратът в умствения свят? Това е все същият въпрос. Кое е дало повод, кое ви дава повод вие да искате да живеете? Кое ви дава повод, че

искате да ядете? Кое ви дава повод, че искате да дишате. Казва някой: „Трябва да се живее.“ Сега какво трябва да подразбирате под думите, че човек трябва да живее? В най-обикновения смисъл, за да се разреши един въпрос, той трябва да се разгледа от много страни, от много точки. Най-малко от четири страни трябва да се разгледа. Представете си, че вие сте едно същество на физическия свят и във вас има желание да се движите. Желанието ви представя едно условие на физическия свят да се движите. Но представете си, че сте вързани, краката и ръцете ви са вързани. Имате желание да се движите, но не можете. Кой е поставил въжето? (Чужда воля.) Какво пък е заставило тази чужда воля да те върже? Да му дойде на ума да те върже. Тази чужда воля ти си я предизвикал да те върже. Как? Ти си имал едно кило вълна, направил си от нея въже и го държиш вкъщи. После ти си работил на нивата и си забогатял. И едно същество, нито е прело въжето, нито е работило на нивата, на това същество му хрумва идеята, иска да влезе в твоя труд, намира въжето и гърнето с придобитото богатство, взема гърнето, а тебе те оставя вързан. В дадения случай кой е виноват? Вързаният ли е виноват или който те е вързал. Разбойникът ли е виноват или когото обират? (Обраният, понеже е предизвикал тези условия.) Какво трябваше да направи той? Да допуснем пак на същото основание – някой ви занимава с бъдещия живот, че има бъдещ живот, но може ли да има бъдещ живот, ако няма настоящ живот? И може ли да има настоящ живот, ако няма бъдещ живот? Кой от вас е виждал бъдещия живот? Но настоящето вижда ли се? Сега настоящият живот в какво седи, философски казано? (Мъчение.) Какво нещо е мъчение-

го? (Безизходно положение.) Мъчение има онзи, който е прел. Работливият човек е орал с ралото. Дошъл някой и му взел парите. Де е мъчението? Че са турили въже около вас. Какво мъчение може да има в това. Или че ти взели парите, какво мъчение може да има в това? Той се е освободил физически. Представете си, че турят на гърба ви 50 – 60 килограма камъни, но представете си, че това е едно богатство, злато е. Богатство е, но си вързан. Това богатство ви измъчва. Ако аз ви взема богатството, нали ви давам едно условие, да не се мъчите. Освобождавам ви. Без да искам, ви освобождавам. Нямам ни най-малко намерение да ви освободя. Но каква е идеята да ви освободя?

По какво стечение на обстоятелствата вземам този говар от гърба ви. Сега на физическото поле как се вземат камъни? С ръце. Е, добре. Представи си, че на твоя духовен гръб има някакъв товар. В духовния свят как се снемат тези камъни? (Мислено.) Представи си това, което е нищо. Ти имаш едно лошо състояние, обезсмислил се е животът ти. Мислиш да отидеш да се удавиш някъде. След като си мислил, мислил, искаш да се удавиш. От къде е дошла тази идея да се давиш. Казваш: „Едно време като риба във водата много добре ми беше. Я да отида да се гмурна във водата. Може да намеря живота в нея.“ Този, който отива да се дави, отива по атавизъм да живее като риба вътре във водата. Това положение хората го наричат „удавил се“.

Сега на въпроса. Ти искаш да се давиш, в тебе е залегнало едно чувство. Имаш някакво недоволство. Каквото и да е то, х, не го знаем. Но имаш един хикс и този хикс е във втора степен или в трета степен. Това

неизвестно е степенувано. Има нещо, от което ти си недоволен. Идва някой човек при тебе, ти си неразположен, искаш да отидеш да се давиш и искаш да станеш риба, нищо повече. Но като отиваш да станеш риба, освен че не ставаш риба, но се удавиш. Значи удавянето е, че не си могъл да се превърнеш в риба. Несполучливо е извършен опитът. Това е давенето. Отиваш при реката, но един човек ти пришепва една дума и ти се отказваш да се давиш. Каква е тази дума? *X* – неизвестна е. Отива при *X* реката, при водата. *X P B.* – Тази неизвестна дума каква е? На този неизвестен *X* не му знаем причините, поради които той е недоволен от нещо. Исква да стане риба, не може да стане и се дави. Някой му казва една дума и той не иска да стане риба. Какво може да е казал онзи, че не иска да се дави. Аз ще ви превода сега. Представете си, че той е професор в един съвременен университет и отива професорът да се дави в реката. Дойде някой и му каже нещо, професорът се откаже и се връща при катедрата си. Какво му е казал той? Представете си, че той е един проповедник, отива да се дави. Казва му някой една дума и той се отказва да се дави. Какво е казал онзи на проповедника? Или представете си, че този, който иска да се дави, е инженер. На инженера като му кажат една дума, той се отказва и се връща. Представете си, че той е един войник, генерал и нему му казват една дума и той се връща, отказва се да се дави. Какви са тези магически думи, изказани на професора, проповедника, инженера, генерала? Кой е начинът, по който могат да се открият думите?

Ще ви кажа думата. Представете си, че един млад момък е гладувал 7 – 8 дена и никой не му дава да яде.

Той отива да се дави, но едва върви, пъпли с последни сили. Отива той, но някой му казва една дума и той се отказва да се дави и се връща. Какво му е казал, от него да почнем. Казал му е така: „За тебе има малко хляб, той е в торбата.“ Онзи му казва: „Така ли!“ И младият момък сяда и почва да яде, не се дави. Какво е казал онзи на професора, за хляб ли му е казал? Той не се нуждае от хляб. Проповедникът и той не е за хляб. Инженерът и той не е за хляб. Генералът и той не е за хляб. Сега това са въпросите, които вие ежедневно разрешавате. Някой път отивате да се давите за много малко нещо. Някой път отивате да се давите като професора, като проповедника, като инженера, като генерала. Казва някой: „Не ми се живее вече. Мене ми е дотегнало вече.“ Дотегнало му е да живее. Това са пак несполуките, които съществуват. Каква дума сега му е казал онзи. Професорът е бил уволнен. Казват му: „Ще си върнеш длъжността, увеличава ти се заплатата.“ Досега е бил третостепенен, а сега става първостепенен. И се връща професорът. Проповедникът е един обикновен проповедник и сега му дават хубаво място, първокласно, и инженерът е бил третостепенен, става първостепенен. Генералът е изгубил едно сражение и той сега става пълен генерал. Мислите ли сега, че този професор е разрешил всичките въпроси, като се е върнал в катедрата си? – Не ги е разрешил. Не е разрешил същественото този професор. Какво ще кажете сега. Този професор, който само с една дума, която му е казана, не се дави, каква е била тази дума? Как трябва да кажете тази дума на професора. Ако ви пратят при този професор да му кажете една дума, за да не се дави, как ще му я кажете? Може да му

кажеш, че ще му се върне службата, но това са няколко думи. А една дума трябва да му кажеш. Мислите ли, че само по един начин може да се върне този професор назад. И по този начин може да се върне. Ще ви приведа един пример. При един голям безверник, безбожник, който не вярвал, отишли двама души да го убеждават. Той казал: „Ти си диване, глупак, идиот. Какво ще ме убеждаваш? Свършил съм четири факултета. Да се махаш.“ Онзи си взема дърмите. Идва другият да го убеждава. Казва: „Остави го на мене.“ Пита го: „Ти вярваш ли?“ Почва да го бие, налага го и онзи казва: „Вярвам. И в Евангелието и във всичко вярвам.“ Бие го онзи. Но убеждение ли е това? Защото с бой може да те накарат да вярваш, но с бой може да те накарат и да се обезвериш. Да допуснем, че идва някой безверник след това. Безверникът почва да бие верующия и му казва: „Ти вярваш ли?“ Онзи казва: „Не вярвам.“

Та сега всички вие сте дошли в областта, дето има двама проповедници, които проповядват. Единият проповядва за Господа, а другият отхвърля. Ако ти имаш една отлична глава, поставена на тялото, на хората ли трябва да разчиташ или на главата си трябва да разчиташ. Ако ти имаш една отлична глава, турена на раменене ти, глава, която може да мисли и да работи, на главата си ли трябва да разчиташ или на хората отвън. Как мислите вие? Представете си, че някой казва: „На хората трябва да разчитам.“ Но представете си, че тези хора са без глави. Ти си единственият човек с глава. Питам: Ти, човекът с глава, трябва ли да разчиташ на хората? Основната идея е: всякога разчитай на главата си, която е на раменете ти. Нищо повече. И тогаз, когато

се казва, че ние живеем и съществуваме в Бога, разчитай на това, в което ти живееш. Това, в което ти живееш, на него може винаги да разчиташ. Никога не разчитай на онова, в което ти не живееш. Ти не го знаеш какво е. Ти искаш да живееш. Какво разбираш под това? Аз съм много реалист. Представете си, че тук имаме едно малко езеро (фиг. 2). Това езеро е пълно с вода. Но представете си, че в това езеро имате желание да направите нещо. Езерото желае да се прояви. Това е един канал, от който водата излиза навън. Защо трябва да изтича тази вода? Законът е такъв, че от езерото ако не изтича нещо, то и не може да се влее в него. Ти трябва да живееш. Животът ти е изтичане на нещо от тебе. Трябва да изтича нещо от тебе, за да се втича нещо в тебе. Ако ти не се проявиш в света, ако нямаш желание да се проявиш, да дадеш нещо от себе си, ти не можеш да живееш. Това е кръгът, от който ние изтичаме. Това е общият живот. Това е Божественото – Бог. Всеки един човек е едно изтичане на Бога. Следователно всеки един от вас трябва да се прояви, понеже това е Волята на Бога.

Фиг. 2

Допуснете сега, че тази река не иска да тече. Какво ще стане с кръга? Когато един човек не иска да живее, когато казва: „Не искам да живея, значи той не иска да тече.“ Било ли е време някой път да не искаш да живееш? (Не е било време.) Някой път да ти е дошла мисъл, да ти е хрумнала мисъл за това? (Не, не.) Кому е идвала тази мисъл?

Правата идея е тази, че трябва да се живее. Живо-

тът е непрекъснат. Тази река може да измени своето направление. Но там, дето има едно езеро, има и една река. Там, дето има една река, ще има и едно езеро. Езерото показва реката, а реката показва езерото. Основната причина, която подбужда всички хора към живота, е една и съща. Всеки човек всякога трябва да бъде проводник. Носете идеята, че трябва да бъдете проводници на Божественото, но не на човешкото. Какво мислят хората, то е второстепенно. Но всеки един човек трябва да бъде проводник на онова, което е вложено в него и което трябва да изтича навън. В това изтичане животът се осмисля.

Сега втория път ще развиете тази тема. Аз развих половината от темата. Втория път вие ще развиете другата половина. Вие вижте къде ви е погрешката. Вие туряте във вашия автомобил повече души, отколкото можете да носите. Турете 4 – 5 души, а пък следующия път другите. В автомобила да има място за всекиго. Щом някой е без място, той ще гледа да те измести и ти ще останеш без място. Носете документ, който никога не отслабва. Казвате: „Побеля ми главата.“ Една идея на свят струва много повече, отколкото много идеи, които никъде не може да туриш на работа. Дръжте настоящето, никакво бъдеще. Вие имате много чекове да изтегляте, но по много банки има да се лутате.

„Отче наш“

28 лекция от Учителя,
държана на 27 април 1934 г., София, Изгрев.

СЛУГА НА ДОБРОТО

„Добрата молитва“

Размишление върху 6 глава от Притчи, 6 стих. „Иди при мравката, о лениви, прегледай пътищата и стани мъдър.“

Ние може да кажем сега: Иди при мравката, о човече. Думата „лениви“ може да се замени с „човече“. Кой да отиде при мравката? Кой е правият път? Бих ви загатнал да напишете кой е правият път. Поетически кой е правият път? За един инженер кой е правият път? Най-късият път е правата линия. Под прав път се разбира една работа, извършена с най-малко разноси от чисто практическо гледище. Сега другото положение. От какво произтичат съвременните мъчнотии у хората? На какво се дължат мъчнотиите? Могат да се дадат много отговори. Щом се увеличават мъчнотиите или се намаляват, какво заключение може да си извади човек? Ако влезеш в един тунел и се намалява светлината, какво означава това? Най-после свършено може да се изгуби светлината и, ако излизаш от един тунел и се увеличава светлината, какво показва това? От условията на светлината влизаш в един тунел. Това външни или вътрешни условия са? (Външни.) Тогава светлината вътре ли е или вън? Във физическия свят светлината къде е? – Вън. А в духовния свят къде е? (Вътре.) Защо на физическия свят светлината е отвън, а в духовният свят е отвътре?

Пилето, когато е в яйцето, къде е? (Вътре.) А пък като се излюпи пилето, къде е? (Вън.) Значи всички неща, които са вътре, са неизлюпени. Вътре са, в майките са. А пък всички неща, които са излюпени, са вън, в движение.

В съвременната наука съвременното човечество има в съзнанието нещо, което човек не разбира. Съвременните учени вървят по един неразбран път. Хубаво е да бъдеш в яйцето. Няма страдание, нямаш нужда от ядене. Но имаш една възможност: яйцето може да се развали. Хубаво е да бъдеш извън яйцето. Но ще бъдеш гладен, жаден, мъчнотии ще имаш. Тогаз кое положение е похубаво. Вътре в яйцето или вън от яйцето? И в яйцето има мъчнотии и извън него има мъчнотии. Кой мъчнотии са повече? (Вътрешните.) Добре, допуснете сега друго едно изяснение. Допуснете, че един човек го бият, но той няма съзнание, не чувства болка, колкото и да го бият. Другите могат да го съжаляват, казват: „Убиха този човек.“ Но той не чувства болка. Питам тогава: Кой е пострадал – когото бият или който гледа, че бият? Кой страда повече? Бият го, но той нищо не казва. Не чувства никаква болка. Това го правят съвременните лекари. Те поднасят едно упоително вещество под носа, правят на човеците операция. Ако съзнанието му беше в тялото, щеше да чувства голямо страдание. Но няма го съзнанието. Как се нарича това състояние, когато човек не чувства болка? (Анестезия.)

Човек минава в своето развитие във втора фаза. Първите 7 години на своя живот човечеството е минало, и вторите 7 години човечеството е минало. Значи човек минава в областта на космическия астрален свят. Цяло-

то човечество е загазило в някои мочурляци. Изгубило е пътя, мочурляци има доста. Там е загазило цялото човечество. Всички вие се намирате в тези мочурляци – наляво, надясно, направо, нагоре, надолу. И всички търсите пътя. Търсите един път, по който да излезете навън. Всичките страдания седят в тези мочурляци. Гледаш едно голямо страдание. Голям мочурляк. Влажни са краката малко. Това обяснение задоволява ли? (Не.) Не ви задоволява. Аз да ви дам обяснение защо не ви задоволява. Сега вземам гледището на един съвременен човек. Той вече до известна степен е влязъл в областта на умствения свят, едва сега е стъпил на границата в света на човешката мисъл. Представете си една модерна ученичка на 19 години. По естество тя има вкус да има хубава шапка, хубави обувци. Представете си, че тя е от средно съсловие, баща ѝ няма пари, но иде Великден. Тя си въобразява хубава дреха с колан, лачени обувци и, като излезе навън, да се показва. Радва се, радва се, че ще има нещо за Великден. Но баща ѝ не може да ги купи и тя е неразположена, не ѝ се яде. Где е страданието ѝ сега? Какво ѝ липсва? Хляб ѝ дават, легло има, има къде да спи, а пък я мъчи нещо. Защото не може да си тури шапката на главата и да се облече с дрехите, които иска, затова се мъчи. Кажете ми какво е изгубила. Тя е изгубила само това, че умствените дрехи, умствената шапка не е могла да ги тури на себе си. Кажете ми, какви страдания има тя сега. Кожата не ѝ дерат от гърба. Казвам, че всички страдания се намират в това, че се дължат на естествени положения. Това е свързано с друг един психологически закон. Когато човек е влязъл в областта на духовния свят, аз го наричам свят на човешкото сърце.

Има едно опущение някъде. Човек е направил едно опущение. Първият човек го е направил и, както и да го разправят, това опущение е причина за много неприятности, които сега стават в живота. Защото всички неприятности, които сега стават в света, произтичат от света на човешкото съществуване. Не че мислиш. Ти пожелавах нещо, но това, което пожелавах не е разумно, а пък ти мислиш, че е необходимо. И това желание произвежда смърт в съзнанието на човека. Хвърля сянка в съзнанието. Да допуснем сега, нека вземем за изяснение, че ти желаеш да бъдеш силен, да имаш дарби, да бъдеш музикален. Не е лошо това желание да бъдеш силен. Но за какво може да употребиш тази сила един ден? Говорите с някого по някой научен въпрос и той ви казва, че вие нищо не разбирате. И вие, без да се аргументирате повече, повярвате му и го набивате. Казвате: „Как така аз да не разбирам!“ Питам: Тази сила на място ли е? Какво иска да каже приятелят ти, че ти нищо не разбираш? Понеже онзи разговаря философски, ти го набиваш. Онзи като ти казва, че ти не разбираш нищо, това значи, че не знаеш къде да туриш нещата. Всички неща, които са красиви, имат общ център, имат отношение, а пък безобразните нямат общ център. Питам сега това трябва ли да се случи? Някой казва: „Непременно трябва да се случи.“ Аз седя и се разговарям с него. Знам му характера, аз съм по-умен. Седя на два метра разстояние от него и между нас има едно препятствие. Казвам му: Ти не знаеш нищо. От два метра разстояние той може ли да ме засегне? – Не. Ще направи движение с ръка, но няма да ме засегне. За да ме засегне, трябва да съм много близо до него. При силния човек

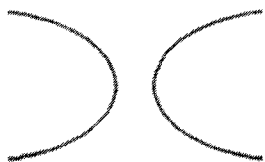
наблизо ли трябва да бъдеш или надалече? – Надалече. Да има една преграда. Като му кажеш „ти не разбираш“, да не може да ти направи нищо.

То е същият закон. В една фабрика се движи едно колело. Нали трябва да бъдеш далече от това колело. Онзи приближава и му казва: „Ти не разбираш нищо. Кой ти е дал право да се въртиш?“ Това колело ще те смачка. То ще ти каже: „Не те пита никой.“ Сега другото положение. Постъпвате, да кажем, в една прогимназия в първи клас. Какво се постига в първи клас? Или да вземем първия клас на нисшата академия. Знаете ли кой е първият клас на нисшата академия? Това е първото отделение. Какво се добива от първия клас на нисшата академия? Единственото знание, което се добива, кое е? Буквите на човешката писменост и съчетанието им, да може да четеш онова, което са писали, да може да разбираш човешките мисли, желания и постъпки, написани в книгите, и после в първо отделение ще научиш и малко да смяташ. До колко смятат в първо отделение? (До 20.) Това е голяма наука. Първата десеторка е начало на живота, 2 десеторки има в 20. За мене е важно, че е дадено начало. Първо едно и две. Имате числото 1. Щом прибавите нулата, нали става 10? – От това аз виждам условията, при които единицата може да се прояви. Ако на едного дам 10 стотинки, какво би направил? Или какво би направил с 10 лева? Какво би направил с десет хиляди лева? Какво би направил с десет милиона лева? Какво би направил с десет милиарда лева? Какво би направил с десет трилиона? Какво би направил с десет квадриона? Докъде може да се спреш с това количество? Най-първо, да кажем, имаш 10 стотин-

ки. Като ги погледнеш, някъде може да ги туриш. После имате 10 лева, после имате десет хиляди. Но десет милиона златни лева може ли да ги носите? (Могат да ги носят.) Могат да носят, това е външната обстановка. За да може да разбираш числото 10, ти трябва да разбираш закона на двойката. Движението на двойката не е като

+2 1 -2 движението на единицата. Всичките части на единицата, ако ги поставите

на кръга, еднакво отстоят от центъра, но при двойката имате вече елипса. Точките на периферията им не седят на еднакво разстояние от центъра. Да кажем, че имате нещо в живота, което трябва да постигнете. Трябва да знаете по кой път ще го постигнете. Има известни желания, които са елиптични. Има известни желания, които са параболични. Има известни желания, които са хиперболични, или това го наричат 1, 2, 3, 4 и пр. Постигнението на човешките желания при един център е едно, при елипсата имате поляризирано два центъра. При параболата колко центъра са? При хиперболата нещата пак са

Фиг. 1

постижими. Само че там едно нещо се среща със своето противоположно (фиг. 1). Две тела, които вървят по един хиперболичен път и са еднакво положителни, те ще се отблъскват. Ще вземете двама души, които са еднакво честолюбиви. Всеки иска да постигне нещо

невъзможно – по хиперболата. Следователно ние казваме: Нещата могат да се мислят, но в един живот желанията в хиперболата са непостижими.

Какво нещо е злото? Какво нещо е доброто? Науч-

но как ще ги обясните? По какъв път вървят? По хиперболичен път. Сега да ви дам едно правило на класа. Ще ви дам едно правило, да видим дали ще можете да го приложите. Що е добро? Кой човек е добър? Всеки, който е господар на злото и слуга на доброто, е добър човек. Всеки, който е слуга на злото и господар на доброто, е лош човек. Има един стих от Писанието, който казва така: „Побеждавай злото чрез доброто.“ Как? Сега приложението: Ти, за да можеш да победиш злото, не може сам да го победиш. Като станеш слуга на доброто, това добро ще бъде господар. И като господар това добро ще победи злото. Следователно чрез доброто, което е в тебе, любовта ще стане господар на злото. Ако ти не станеш слуга на доброто и доброто не ти стане господар, злото не може да се победи.

Да допуснем, че имате една мъчнотия в света. В училище не разбирате нищо. Какво трябва да приложите? – Ще учиш. Като станеш слуга на учението, като стане учението господар в тебе, това учение ще победи невежеството. Сега законът може да го приложите. Законът е все същият: Ако ти не станеш слуга на обичта, омразата не може да победиш. Законът е този: Ти искаш Любовта, нали? Ти не може да имаш общение с Любовта, ако не си ѝ слуга. Трябва да ѝ станеш слуга, нищо повече. Ако станеш слуга на Любовта, тя ще действа в тебе, пък ако искаш да станеш господар на Любовта, тогава ти ще бъдеш на противоположния полюс. Тя ще те отхвърли нищо повече. Тогава ти си на противоположния полюс. Това е злото в света. Да искаш да станеш господар на Любовта, това е омраза. Омразата е противоположното. Затова всичките работи сега са така объркани.

И в младостта, и в старостта. Хората се намират в един свят, който и младите, и старите не разбират. Старият, който казва, че има разумност, много малко знае и той. Старият човек е остарял, защото не е разбрал света. Младият изгубил силата си, понеже и той не разбира този свят. Щом губиш, не си го разбрал. Щом остаряваш, не си го разбрал. Щом губиш любовта си, не си я разбрал. Щом осиромашаваш, не си я разбрал. Осиромашал си – това е един резултат. Защо си осиромашал?

Другите разсъждения са следните. Вие се приближавате при един извор с едно празно шише. Наливате вода в шишето, затваряте го и си тръгвате. В какво седи вашето щастие? В шишето ли, което носите? Така е, но същевременно и в идеята, че като се изпразни вашето шише, вие можете да отидете при извора и да го напълните. Значи две неща стоят в ума ви. Докато ходите при извора и пълните шишето, вие сте радостни, но допуснете, че този извор пресъхне. Ще ви стане мъчно, защо? Защото нямате какво да вземете.

По същия закон животът, любовта в света, не е ли един извор, от който вие постоянно черпите? Следователно дотогава, докато ходите, вие вземате правилно; добро е това. Но един ден вашият извор на любовта пресъхне. А знаете ли кога пресъхнат изворите на любовта? Той си отива. Не че пресъхва, но отива на друго място и се проявява. Сега във вашия ум остава една идея, пак старата философия: защо светът да е така нареден. Коя е причината, че мислите така? Коя е подбудителната причина? Коя е причината, че се явява този въпрос във вас? Причината е, че вие не искате да слугувате, нищо повече. Вас ви е страх от слугуването. Искате да бъдете

господари, а не слуги. Следователно казваш: „Не мога ли аз да бъда господар?“ А пък законът е, че двама господари на едно място не могат да живеят. Единият като е господар, другият ще е слуга. После могат да се сменят. Един господар трябва да има. И двама слуги на едно място не може да има. Вие събирали ли сте двама слуги на едно място. Съберете двама слуги и ще видите, че единият ще стане господар. Старият слуга ще стане господар на новия слуга. Старият слуга ще каже: „Тази работа така не става, а така става.“ Двама души на едно място няма.

(Учителя поглежда часовника. Поглежда и своя часовник.)

Часовникът ви не е точен. Много прогресивен е. Четири минути разлика има. Но четири минути за светлината това са 45 милиона мили. Сега ще заключа само с едно. Да ви представя какво разбирам под думата реалност. Ще взема реалността в най-простата форма, а пък вие може да я облечете в по-строгата научна форма, да ѝ турите форма, каквато искате. Представете си, че един благодетел ви носи един чувал брашно. Смлял го е в една модерна мелница и вие казвате: „Благодаря.“ Как ще се отплатите на този благодетел? Ето как аз ще направя. Веднага щом донесе брашното, ще извадя две кила брашно, ще извадя точилката и ще почна да точа баница, ще взема едно кило сирене, шопско сирене, най-хубавото, което правят. Ще туря по малко сирене на всеки лист, после прясно масълце, ще туря листа на тавата, на една голяма тава, после втори, трети лист, четвърти лист, пети лист и т. н. След това ще напаля печката хубаво, ще я опаля, ще оставя само жаравата, ще туря

тавата и ще се зачерви баницата. Като се опече, отрязват едно парче, опитват само, после отрязват друго парче и дават на този, който е донесъл брашното, дават му и той казва: „Радвам се. Много хубаво брашно съм донесъл. Хубаво източил баницата.“

Та сега ви пожелавам, като ви донесат брашно, да си наточите баница. Законът е: Първо опитвайте и после давайете на другите.

„Отче наш“

29 лекция от Учителя,
държана на 4 май 1934 г., София, Изгрев.

ВЛИЯНИЕТО НА МУЗИКАТА

„Добрата молитва“

Ще прочета няколко стиха от 14 глава на Притчи, от 23 стих нататък.

Колко източника има за страданията на човека? От колко места произтичат човешките страдания? Всички вие сте опитали страданията, произходът им. Гладният ли страда повече или ситият? Как бихте нарисували човешкия език? Човешкия език може да го нарисувате като една риба. Ето един уд (фиг. 1). Ако не знаеш как да го мръднеш или как да го свиеш, или какво да кажеш с него, можеш да си създадеш голяма неприятност. Например в какво седи доброто говорене? Трябва да знаете, че на човека на земята е дадено едно голямо предприятие. Вземете човешката глава.

Фиг. 1

На човека е дадено да управлява едно голямо предприятие. Той е председател на това голямо предприятие. Казват, че този човек е здрав. На какво може да служи здравето на човека? Здравето на човека основно зависи от храната. Храненето спада към онези чувствавания, които са отчасти чувствавания, отчасти мисли. Защото при храненето човек трябва да почне да мисли за своята храна и всякога гладът подтиква човека към мисъл. Най-елементарният подтик към каквато и да е мисъл е

гладът. Първият подтик към мисълта е гладът. Преди да е бил гладен, той бил в един вътрешен покой, но след като идва гладът, той започва да мисли. Какво нещо е гладът? – Първият подтик към каква и да е мисъл. Мисълта започва с глада. Вие задавате въпроса защо е гладът? – За да почнеш да мислиш. А защо е мисълта? – Без мисъл, това голямото предприятие, нищо не може да се постигне. Да допуснем, че вие искате да бъдете поет. Колко качества са необходими за поета? Кои са качества на поета? Виждате в литературата, в христоматията, в естетиката кои са качества на поета, после на ученика, на философа. По какво се отличава поетът? (Широк ум, чувствително сърце.) За пример как поетът схваща живота? „О, хранице, моя мила сестрице“ – така ще каже поетът. Как ще каже поетът за храната. Поетът как трябва да посрещне храната? Той казва „О сестро моя!“ Какво трябва да каже поетът? Като дойде храната, той веднага си туря най-хубавата дреха, придружава я, после я поизмива, дава ѝ хубаво облекло. Най-хубавото легло ѝ туря. Поетът устройва най-хубавото посрещане на храната. Той става много добър слуга на гостилничаря. Ако искаш гостилничарят да има много добър слуга, трябва да му туриш за слуга един поет. Съгласни ли сте с това? Той има обхода. Че къде е гостилничарят? В устата е. И този гостилничар си има музиканти. Без музика не се работи. И после тези зидари са музиканти. И шивачите са музиканти. Най-първо е ръката, после е машината. Напреднало е това изкуство. На какво може да уподобите работата на шивача? За да имате една ясна представа за живота, трябва да го уподобите. На живота трябва да дадете една линия на движение. Хората искат

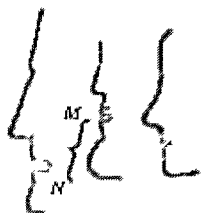
да дават морал. Но какъв е моралът? Моралът, това е правилната линия на движение. Ако не може да дадеш на живота една правилна линия на движение, как ще му дадеш насока, цел? Това е линията, по която строго определено вървят нещата. Всякога, когато човек не може да даде една правилна насока на живота, той се обезсърчава. Ако един инженер, да кажем, иска да прекара един път, да го трасира, той трябва да тури една линия, която е необходима за движението. Защото може да тури една линия и просто да не може да се мине по този път.

За да дадете каквато и да е линия, трябва да дадете линия на езика си. Може да изучавате човешкия език. Вие не сте изучавали езиците на добрите хора и на лошите хора. Вие не сте изучавали езика на един музикант и на един обикновен човек. Не сте изучавали езика на поета, на философа, на светията. Различават се. Ти не може да бъдеш светия и да имаш най-простия език. Ако езикът ти е прост и ти ще бъдеш прост. Ти не може да бъдеш учен човек, ако езикът ти е прост. Ако ви дам една греда, голяма греда, да кажем от 100 килограма, едно дебело дърво, какво бихте направили от това дърво? Ако бих ви дал задача да направите писалка, какво бихте направили? И как бихте я направили? Каква тежест трябва да има езикът? На един добър човек езикът е определен. Съвременните моралисти не знаят колко тежи човешкият език. Може би и в бъдеще, като умре един праведен и като умре един грешник, да им претеглят езиците. Или на някой поет. Но все таки отде ще може да определите колко тежи езикът? От говора може да определите тежестта на езика.

Например какво подразбирате вие под думите „теж-

ка дума“? Нали някои от вас сте опитвали тежките думи. Някой път като ви кажат някоя дума, падне ви на слънчевия възел, мине се ден, два и ви е тежко. Казвате: „Много тежко ми стана.“ Но не сте изучавали, да кажем, че известна мисъл е минала през вашето ухо и е възприета, и е предадена през ред мозъчни центрове, минала през много работи и се е спряла при слънчевия възел. Една тежка дума, която ви тежи, как я махвате? Правилно ли сте наблюдение защо ви е тежко, като ви обидят? И как ви минава?

Понякога линията на челото и носа до горната устна е по-голяма (фиг. 2). Отам енергията минава през долната устна и отива до брадата. Ако известна енергия

Фиг. 2

минава през челото и е дошла до брадата, тя ще вземе един или друг характер. Ако енергията е минала през задната част на главата, после през полуинтелектуалните способности на човека, то тя при брадата ще има съвсем друг характер. Вашият език може да говори чрез полуинтелектуалните чувства. А пък някой път може да бъде

под пълния контрол на вашата мисъл. Този човек (първият от чертежа) как предполагате, какъв е? Както виждате, неговата брада, неговата воля изобщо е развита повече. У такива хора волята е по-силно развита. Те са по-работливи. По-силна воля имат в известно отношение. Ако вие увеличите тази страна на брадата, ще дадете съвсем друг характер на човека. Тази линия *МН* показва едно съвсем друго устройство на човека в неговите мисли и чувства.

Вие сега искате да преустроите вашия живот. Във вашето съдружие вие искате да живеете един щастлив, един разумен живот. В какво седи щастието на човека? Щастието на човека от чисто физическо гледище зависи от следното. – Когато храната се възприема и се смила добре, когато въздухът чрез дробовите се приема добре и когато кръвообръщението става правилно, няма никакво противоречие. Това е едно здравословно състояние. Но къде е дефектът на този човек? Има ли той някакъв дефект? В какво направление трябва да се турят очите, ушите? Между тези две лица (последните две) в какво седи разликата? Вторият върви по мъжка линия, а третият по женска линия. Крива е линията в третия. А е права във втория. Той има доста честолубие. Първата фигура е недоизработена. В живота има много хора недоизработени. Много лица има недоизработени. Не харесваш лицето си, не е доизработено, трябва да се работи. Трябва да работиш на физическото поле, в мисълта си, в чувствата си, трябва да големи усилия. При първия брадата е по-издадена, от нея може да се съди как е устроена задната част.

Много пъти човек прави различие, но се съмнява дали е прав или не. Когато прави различие, той трябва да знае, дали е прав или не. Тази кривина по долната устна е другояче устроена в двете рисунки. Всички тези тънкости показват цял един свят за онзи, който разбира. Малката кривина в този случай е от голяма важност. Ако вие направите една малка корекция на вашата уста, вие ще направите цял преврат във вашия умствен свят. Защото вашите вежди, уши, уста са резултат на хиляди векове. Ако направите една малка корекция в това, вие

имате разбиране. Най-мъчно се правят корекции в човешкото лице. Но всеки един от вас може да направи корекция. Например вие седите някой път и не знаете какъв ъгъл, какъв наклон да дадете на очите си. Някой път си мърдате очите нагоре и надолу, без да знаете, че си създавате цяло нещастие. Човек с мърдането на очите прилича на малкото дете, което, като му дадеш едно яйце, го чука докато го счупи. Вие мърдате очите си нагоре, надолу, докато счупите нещо. Не е въпрос само човек да движи очите си. Човек поглежда нагоре, надолу с очите си и какво постига? Не трябва да се правят глупави работи. Един български свещеник купил две кошници яйца, за да ги вапсат за Великден. 200 яйца – по 100 яйца във всяка кошница. Той искал да си избере едно кораво яйце и счупил всичките яйца в кошницата. Намерил едно яйце. След това и в другата кошница счупил всичките яйца. Най-после останали две яйца и едното от тях счупил, и на бореца задницата му и тя се счупила. Като удряш едно яйце с друго, нищо не се постига. Кой е истинският начин, за да познаете, че едно яйце е яко. Има ли начин? Якото яйце е ръбесто яйце, като го попипате, но трябва известни наблюдения.

Та казвам: Когато разглеждате изкуството, може по същия начин да си преведете музикалните тонове. Вие не сте правили наблюдения в музикална зала, когато се свири, какво впечатление се прави на слушателите. По тоновете, които се свирят, по тяхното влияние се създават известни движения на очите на слушателите. Защото всеки тон, който прониква във въздуха, може да повлияе по един или по друг начин. Вие не знаете начина. Ако се произнесе, ако изпее *до*, какво ще произведе?

(Учителя пее *до*.) Това *до* правилно ли е? Музикантите да кажат това *до* правилно ли е? Или вземете *до*, *ми*. Или *ре*, *фа* или *ми*, *сол*. Терца имате. Или ако вземете *до*, *фа*, вие ще произведете различен резултат. Ако вземете *до*, *сол*, ще произведете друг резултат. Вие не сте правили такива опити за самовъзпитанието. В музиката какво влияние имат тези работи. Терците за какво ги употребяват? Някои песни започват с терца. Например някоя песен започва с *до*. От *до* минава в *ми*. Или във *фа*. Ако построим една песен в терца, какъв ще бъде резултатът? Те са специални работи. Най-първо трябва да се приеме философията, че музикалният живот е живот на движението. Музикалният живот внася известна мекота. Без музика животът не може да се омекоти. Той е корав. Всички същества, които не са музикални, са много жестоки. Проявлението на музиката в живота е вече едно омекотяване на онези първични сили, които са действували. Под думата музика ние всякога разбираме едно омекотяване на човешките чувства, едно малко омекотяване.

Има същества, на които животът е започнал с червените лъчи. Това е *до*. Има някои същества, чийто живот е започнал с портокалените лъчи. На някой е започнал със зелените лъчи. Има някои същества, чийто живот е започнал с жълтите лъчи или със сините лъчи. Всеки лъч е зачатък на известен живот. Значи животът, който започва с червените лъчи, има напор само отвътре. Той е едно движение в кръг. Червените лъчи са едно движение в кръг, от което човек иска да излезе и да вземе известна посока, а пък *ре* е движение в права посока. Но ако човек не разбира закона там, той може да има

катастрофа. Там движението е силно и ако не сте внимателни, то може да се сблъскате, може да стане катастрофа. Когато слизате от високо място, трябва да имате много спирачки.

Та казвам: Музикант, който разбира донякъде философия, може да изрази едно интензивно чувство във възходяща или низходяща степен; да изрази едно движение, което излиза нагоре по планината. Искаш да изразиш нещо във възходяща степен – ще се качиш нагоре. Там трябва да махнеш всички спирачки. Там *ре*-то е на място. Ще го туриш, то е един подтик.

Но дойдат чувствата в низходяща степен, трябва да се слезе, защото това, което излиза, то трябва да слезе. Това аз ви привеждам за обяснение. Музиката трябва да служи в живота като едно възпитателно средство. За да се самовъзпитате, за да произведете някакъв ефект, вие непременно трябва да си наложите да пеете. Някой път си неразположен, потананикай си нещо криво-ляво, колкото знаеш. Може да пееш с много погрешки. В пеенето няма погрешки. Както и да пеете, е правилно. Кривото седи само в това, че когато минаваш от една гама в друга, смесваш гамите и тогава е дисхармонията. Но в живота има много гами. И най-дисхармоничното пеене е хармонично. Зависи как го разглеждаш. (Учителя пее: Ха, хи, хе.) Това е хармонично. Понеже се минава правилно от една гама в друга. На вас ви се вижда дисхармонично. Смесване има на отделни тонове. Тонът е дисхармоничен, понеже е в дисхармония с други тонове, но сам по себе си този тон, като го вземеш, той представлява ценност.

Та казвам: Еди-кой си не пее правилно. Тук подраз-

бираме тонове по отношение на други тонове. Когато се намирате пред музикант, той най-първо трябва да пее пред вас. Ако вие пеете, той трябва да ви коригира. (Учителя пее тона *до*.) Прав ли е този тон? Ако вземем този тон за основа, какво ще бъде? Всички пейте. (Всички пеем следните тонове: *до*, *ми*, *сол*.) Сега как ще коригираме? Виждам, че този тон е по-висок, трябва да се смене. Как ще намерим правилното отношение на основния тон? Най-малкият усет, който имате в дадения случай, това е *до*. Това е първият усет. Най-малкото трептене, което може да схванете, това е *до*. Това е един подтик, философски казано, за музиката. Що е основният тон? Най-малкият усет, който може да имате в дадения случай. Следователно музиката е едно моделиране на онази първична сила. Най-малкият усет, с който може да моделирате известна сила, това е основният тон, с който може да работите. Някой път може да се спра върху това. Трябва да знаете, когато се разгневи един човек, да му изпеете известни тонове и веднага да утихне. Но трябва да знаете кои тонове да съчетаете и как да ги съчетаете.

„Отче наш“

30 лекция от Учителя,
държана на 11 май 1934 г., София, Изгрев.

ОСНОВНИЯТ ТОН

„Добрата молитва“

Важно ли е човек да помни какво е ял вчера? Могат да те питат какво беше яденето. Представете си, че вие сте един художник и рисувате. Имате известна идея, която вашият ум трябва да нанесе на платното. Ако идеята е само в ума ви, вие мислите за нея. Тя е само във вашето съзнание. Но искате да реализирате тази идея. В един ден една картина не се свършва; някоя скица може да се свърши. По какво се отличава една скица от една картина?

Някои неща могат да ви се видят, че са разхвърляни, а някои неща ще ви се видят, че са събрани, имат връзка. Кога нещата се събират? Когато са в един малък мащаб. Представете си, че имате едно лице, което има 10 километра в диаметър. Една човешка глава, която има 10 километра в диаметър; ушите поставени някъде. Какво съотношение ще забележите между ушите, после как ще бъде поставен носът. Очите на какво разстояние ще бъдат? Можете ли да направите едно изчисление? Ако диаметърът е 10 километра, то очите на какво разстояние ще бъдат едно от друго? – На 5 километра. Понеже природата е крайно икономична в материалите си, тя не намира за практически такова нещо, рядко прибегва към такова грамадно лице.

Това са отвлечени въпроси, които не могат да интересуват вашето съзнание, поне сегашното, което имате.

Сегашното ви съзнание е повече погълнато от друго (дали е важно, то е друг въпрос), повече отколкото са всички други философски въпроси. Например вие мислите как ще прекарате живота си или откъде човек ще добие своята храна? Има някои неща, които хората в своето съзнание почти ги считат за второстепенни. Някой път човек разчита на себе си, но не знае как да го направи. А някой път разчита на providението и не знае как да иска от него. Да допуснем, че някой от вас е виртуоз. Поканят го да свири на пиано, поканят и друг един обикновен пианист. Вторият се извинява, че 4 – 5 дни не е свирил, че малко е неразположен, че това, което е свирил, не го е проучил. Питам: Защо този музикант ще се извинява? Или някой певец – кои са му съображенията, че се извинява, че се стеснява? Един добър певец може ли да се стеснява? Кои се стесняват? – Слабите певци. А на силните певци всякога им е приятно. И преди да поискате, той ще ви запее. Слънцето няма да ме чака аз да му кажа да изгрее, то ще си изгрее на общо основание и който иска, да го гледа.

Сега основната мисъл: Какво ние подразбираме – че животът не е разумен или че светът е разумен? Когато някой направи един нов хотел някъде, каква е целта? Да седи като някое украшение ли? Или да го посещават пътуващите и да си плащат. Стаите са определени там по размери. Някои са първоразредни, после има второразредни, треторазредни и т. н. Най-богатите, като дойдат, ще кажат: „Имате ли първостепенни стаи?“ Онези, които имат по-малко пари, ще кажат: „Имате ли второстепенни стаи.“ А бедните ще кажат: „Имате ли третостепенни стаи?“ Защо търсите първи разряд? – Защо-

то имате много пари. Защо търсите втори разряд? – Защото имате малко пари. А третият? – Защото е беден.

Който има много знание, търси първоразредни стаи. Който има средно знание, търси второразредни стаи. Мнозина може да говорят върху здравето, но каква е основната идея на здравето? Кой е здравият човек? Ние може да кажем, че който мисли добре, чувства добре и действа добре, е здрав. Но кои са сега правилата? Коя е отличителната черта на един човек, който мисли правилно? Едно изяснение. Кое е отличителното качество на твърдата материя (Устойчивостта.) А на течната материя? (Няма форма.) А на въздухообразната материя? Твърдата стои. Течната тече, а въздухообразната се разширява. Да допуснем, че вие имате една идея, която има състоянието на твърдата материя. Вие казвате: „Устойчива.“ Какво подразбирате под думите устойчива идея? Две неща може да се крият в това: устойчива, че при всичките изпити тази идея не изневерява, може да разчитате на тая идея, или тя е устойчива по отношение на вас. Че тази идея не се дели от съзнанието ви.

Може да се зададе такъв един въпрос. Ако природата е разумна, каква цел е имала тя, поради която е създала всички тези човешки форми с голямо разнообразие? Дали всички тези форми, които тя е създала, са целесъобразни? Или това са нейни опити и тя не е достигнала до една форма. Направила е тя първия опит, втория, третия, четвъртия, петия и продължава да прави и още не е достигнала до целта, защото хората, които съществуват, не са завършени картини. После по отношение на вътрешното съдържание човешката мисъл постоянно се мени, има противоречия. Вземете идеята за

добрия живот. На младини това се разбира по един начин, на средна възраст по друг начин, а пък в напреднала възраст другояче. Ако съберете тия три възгледа, кой е по-верен възглед? Ако попитате едно дете кой е добрият живот, детето ще каже. Все пак и възрастният, и старият ще кажат, но има ли нещо общо, една вътрешна връзка? Предметът, по който сега ви говоря, е отвлечен и вас не ви интересува. Представете си, че вие сте гладен човек; 4 – 5 дни сте гладували, краката ви са слаби. Някой идва и иска да направи с вас екскурзия – 10 – 20 километра, вие нямате разположение, ще кажете: „Слаби са краката ми, уморен съм.“ Кое е онова, което уморява човека? Например има хора, които, като са работили дълго време, са уморени. Слушал съм някои хора, които казват: „Уморен съм вече от живота.“ Той мисли, мисли и, като не може да разреши проблема, най-после се уморява. Например хлопаш 20 пъти на едно място за пари и не ти дават. Предлагат разни условия, но пари не идват. Искаш да построиш едно триетажно здание, но нямаш пари. Как се казва тази работа, която не върви? Когато една търговска работа не върви, как се казва това състояние? Наполовин цена продават. Казвате, че спаднала цената на сдни продукти. Например вие сте един овощар, цената на овощията спаднала наполовина, на вас ви се завърти умът. Ябълките вчера бяха 20 лева, а днес са 5 лева килограма, завърти ви се ума. Защото имаш 10 хиляди килограма ябълки, от 20 лева цената спаднала на 5 лева, ти губиш 15 лева. Колко е загубата ти? Ти губиш 150 хиляди лева. Какво е загубил този човек? Тези 150 хиляди лева загубени ли са? Представете си, че аз напиша едно число – 5676. Представете си, че

напиша тая цифра. Но представете си, че напиша първите три цифри, а последната не съм написал. Напиша 567, едната цифра не я пиша. Тази цифра изгубена ли е? Кои цифри са изгубени? То е отношение. Това, което ни засяга, то е така. Ти пишеш числото, но те са 5676 стъпала, наредени са тия стъпала. Да допуснем, че тези стъпала са изгубени и казвате: „Без 6 стъпала може.“ Ако тези стъпала едно под друго изведнъж липсват, как ще минеш по стълбата? Ако тази стълба е направена, като липсват тези стъпала, може ли да вървите по нея? (Не.) Какво трябва да направите? (Трябва да се направят.) Вие казвате: „Какво от това, че липсва една цифра.“ Работата не върви. Не може да се качиш, ако нямаш тези 6 стъпала.

Отивате вие при огнището и казвате: „Липсва дилафът.“ А пък искате да вземете огън от огнището. В човека всяка идея има свое предназначение. И когато има нужда от тази идея, то тя трябва да е намясто и трябва да работи. И на тази идея трябва да разчиташ. Представете си, че минавате през широка река, която има 10 метра широчина. Представете си, че имате един лодкар, който иска да прекарва пътници с лодка, която е направена от захар, има втора лодка, която е направена от здраво дърво и трета, която е направена от злато. Какво ще стане с тази лодка, която е направена от захар? Ще може ли да минете от единия край на реката до другия край? Най-малко ще се образува една дупка, ще има една авария. Всички онези параходи, които са претърпели катастрофа, са направени от захар. Които са направени от дърво и които са направени от злато, с тях нищо не става. Ако не разбирате, вие може да ми кажете, че

златото не е толкова твърдо. Ще кажете, че желязото е по-устойчиво. Не е практично да се направи параход от злато. И най-сетне няма златни параходи. Но в умствения свят всички параходи са направени от злато. Ние говорим, че там са направени от злато, а тук, на земята, не са направени от злато. Ти имаш една идея и я наричаш свята. От какво е направена тя? Може да считаш, че тази идея е направена от някаква проста материя, поне външната форма на идеята.

Сега минавам към друго. Вие имате двама души приятели. Единият, който е винаги готов да ви услужи, ще направи както трябва, а пък другият ще ви обещае много и все ще се извинява, че това станало, че онова станало. Единият ще направи къщата, както искате, а при другия все ще има някакъв дефект. Как ще си обясните? Защо единият е точен и изправен, а другият е немарлив. Той се извинява, че условията са били такива. Как ще си обясните това? (Според любовта.) Който обича повече, върши. Когато обичаш и не можеш да го направиш, тогава? Например всеки обича да бъде учен човек, знатен, а пък не може да бъде знатен. Представете си, че сте един поет, искате да бъдете знатен. Кой са условията? Първо, поетът трябва да бъде богат с думи, с речта, после трябва да бъде богат с идеи. И да знае начина как да ги изрази. Кажете ми сега едно изречение, което никой не го е казал. Турете ми една нова форма. Дайте ми сега една нова форма. Ще ми бъде приятно да чуя формата, която никой да не е казвал. Можете ли да ми кажете? В Америка има премия за онзи, който каже една идея, която не е казвана. И досега няма кандидати. Отде ще я намериш? Трябва да я извадиш отнякъде.

Имате ли някаква нова идея? Във вас се крие една мисъл. Тази мисъл дали е нова, която никой друг не е имал? Или може би хиляди други са мислили за нея.

Представете си, че един художник рисува един нос, прави го малко вирнат (фиг. 1). На този нос може ли да

Фиг. 1

разчитате? Защо? Че това е един нос. Каква опасност има? Ако е златен нос, не може да разчитате на него. Допуснете, че един художник е нарисувал един бюст, носът му е направен толкова хубаво, като че е от злато. Ще търсите ли, че носът му е малко крив?

Най-сетне, ако не харесате бюста, продавате го и вземате пари. Важно ли е в един бюст как е направен носът? Ако е направен от злато? Ако носовете ви са направени от злато има опасност да ви продадат. Това не е износно. Носът трябва да бъде направен от най-хубава материя, която да не се продава, да няма пазар за нея. Знаете ли от какво е направен човешкият нос? Носът се отличава по своя строеж, качества има. Има нещо, с което той се отличава. Какъв извод ще направите сега от числото 5676? 6-те два пъти се повтаря. Допуснете, че в едно семейство едно име се повтаря два пъти. Да допуснем, че вас са ви кръстили на името Иван или Димитър. Колко букви има Иван?¹ – 5. На френски Jean има четири букви. На английски John, на немски Johann с колко букви е? На еврейски как е? – (На еврейски е Јокапап.) Кои са буквите на еврейски? Първата буква е във вид на запетая. Втората буква е във вид на печатно П, само че не е съединено на единия край,

¹ Иванъ, според стария правопис. (б. р.)

както е съединено П. Най-първо вие изучавате себе си. Вие не сте се спирали да мислите в дадения случай какво представяте. Вашата идея за самите вас не е много определена. Нямайте ясна представа за себе си. Някой път човек трябва да има ясна представа за себе си. Каква представа има за себе си човек? Всякога трябва да имате поне три неща, на които може да разчитате. В дадения случай трябва да разчитате на ума си. И всичките нещастия произтичат от това, че в даден момент не може да разчиташ на ума си. В даден момент трябва да разчиташ на ума си, в даден момент трябва да разчиташ на своето сърце и в даден момент трябва да разчиташ на своята воля. Защото, ако в даден момент не може да разчиташ, тогава какво ще стане с твоето сърце. Някой път става тежко на сърцето ти. Не може да разчиташ на ума си и следствие на това сърцето има двойна работа. А някой път ще се пръсне умът ти от работа, не върви. Тогава сърцето не взема участие в твоята работа. А пък някой път волята не взема участие. Следователно, когато ти не може да разчиташ на своя ум и сърце, тогава казваме, че няма морален устой. Когато не можеш да разчиташ на своя ум и сърце, тогава твоята воля не е в сила да издържа.

Когато започнете каквато и да е работа, да сте напълно уверени, дали може да разчитате на своя ум, сърце и воля. Ако може да разчиташ, добре. Но ако не може да разчиташ, не я предприемай. Работата, при която не може да разчиташ на своя ум и сърце, няма да се свърши сполучливо. И при всяка несполука ще търсите причината за несполуката или в ума, или в сърцето, или във волята. Причината може да е или в ума, или в сърцето,

или пък може да е и в двете. Ако волята не може да издържи, причината е в ума и сърцето. Когато сърцето не може да издържи, причината е в ума и волята. А когато умът не може да издържи, причината е в сърцето и във волята.

Сега заключението и продължението. Вземете основният тон *до* и после *ми*. Какво представлява *до* в дадения случай? Аз представям *до* така: във всяка гама има един тон, любим тон, той е за тебе основният тон. Основният тон е любимият тон, оттам започваш. Той е основният тон нагоре и надолу. По отношение на човешкото съзнание музиката играе важна роля. За пробуждане на човешкото съзнание играе важна роля. Основен тон е центърът на една окръжност. Там, отдето излизат всички радиуси. Основният тон е там, дето почва да функционира вашето съзнание. Но този основен тон трябва да има спокойствие, да не се мени, да е устойчив. Ако центърът на една окръжност се мени, тогава няма да имате ясна представа за всичките ония точки, които се намират по периферията. Ако не може да вземете верно основния тон, то и другите не можете да вземете верно. Ако основният тон не вземете верно и ако му липсват някои вибрации, то ще липсват и на другите. Вземете една кибритена клечка. Кой е основният тон на кибритената клечка? – Основният е, като драснете, да запалите. Запалването на клечката, това е основният тон. Първият път просветне малко, но не се запали. Втория път също. Значи основният тон е онзи, който може да запали клечката. Основният ви тон може да даде подтик на всяка мисъл във вас. И в пеенето – пееш, пееш и няма вдъхновение. Като дойде основният тон, ти вече имаш разпо-

ложение да пееш, да свириш и т. н. И този основен тон ти дава подтик, отваря ти известни перспективи.

Водата всякога обича тези кюнци, които не ѝ правят препятствие. А пък онези кюнци, които ѝ правят препятствие, пука ги.

„Отче наш“

31 лекция от Учителя,
държана на 18 май 1934 г., София, Изгрев.

ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ НА МУЗИКАТА

„Добрата молитва“

„Аз в живота ще благувам“ (песен)

Като тема ще имате за следния път песента „Аз в живота ще благувам“. Всеки да я научи да я пее. Като тема ще ви бъде. Всеки как ще я изпее, ще видим.

Има една практична страна, има една непозната страна в живота. За пример вие не може да обясните противоречията, които възникват, и недъзите, които човек носи в себе си. Човешкият живот си има свои недъзи, както растенията си имат паразити, от които страдат. Човекът е едно, а пък животът на човека е друго. Или да вземем дървото на човека. Някой път, като страда дървото, страда и човекът. Да допуснем, че ако вашата нервна система страда, страда и вашият ум, не може да се прояви. Много пъти нервната система е обвита с известен род паразити, една елементарна енергия, която окултистите наричат ларви. И при това трябва да се учите. Има мисли и желания, които са паразити по естество. Някоя паразитна мисъл може да влезе, тя нищо не ползува човека. Тя ще изчерпи соковете и ще заміне. Някое желание и някоя постъпка може да е паразит. Вие се спирате върху философията: „Как така постъпката да е паразитна?“ Че ако вие изхраните и измътите едно змийско яйце, едно яйце на боа, то как ще постъпи тази боа с вас.

Та казвам: Мнозина, когато говорят за греха, когато говорят за дявола, говорят за неща, които са верни, но трябва да се турят на една научна основа, чрез която човек да може да работи. Говорите за дявола, но имате ли ясна представа какво нещо е дяволът. Това е портрет на един светъл дух, на един ангел. Под думата дявол разбираме едно същество, на което сърцето, умът и волята са изопачени. Това същество доброволно е изопачило своя ум, своите желания, изопачило е своята воля. Сега вие може да се спрете върху въпроса: Защо? Как е станала тази работа? Но не отивайте надалече. Например имате едно прекрасно състояние. Вземете от чисто научно гледище – вие някой път отивате до една далечна философия, която не се отнася до вас. Имате едно прекрасно състояние, но минава един ваш познат и ви казва една обидна дума. Изменя се вашето състояние и вие сте готови да направите цял скандал. Какво е внесъл той и защо не сте господари тогава на себе си? Какво е казал през въздуха? Ако бяхте глух, щяхте ли да се докачите? Да допуснем, че той казва думите: „Вие сте един голям невежа.“ Вие се обиждате и влизате в спор. Питам сега: Защо се измени вашето състояние? Когато той каже, че сте невежа, вие станали ли сте невежа? Или той ви каже, че сте учен човек и на вас ви стане приятно, но като каже така, вие ставате ли учен човек. Той може да каже, че вие разбирате много от окултните науки. Но какво разбирате от окултните науки? Може аз да ви обяснявам положителните и отрицателните сили в природата. Вие може да обяснявате положителните и отрицателните сили. Може да обяснявате потенциалната и кинетичната енергия в природата, но важно е да знаете законите, приложението.

Например вие имате едно състояние – не може да спите, лягате на леглото и се стряскате. Ще повикате един лекар, ще ви направи една инжекция, после втора инжекция, трета и т. н. После се съмнявате и се уплашите. Нали сте окултисти, защо не можете да се справите с този страх? Или да допуснем, че ви е срам, искате да пеете и не може да пеете, стеснявате се. Какво ви коштува сега да се справите с това стеснително чувство? То така не може. Човек трябва да знае правилата и законите. Турете в мисълта си един интервал от долно *до* до горно *до*. Колко ноти има? Седем. Да кажем, че знаете първия тон. Тогава от първия тон последователно всичките тонове може да ги вземете по-лесно. Но ако ви кажа изведнъж да вземете *сол* или *ре*, или *фа*, или *си*? Да кажем, че в първата октава може да вземете по-лесно, но във втората октава, която е по-висока, ще можете ли? Колцина от вас можете да вземете две октави в пеенето? Има ли някой от вас? Вие колко вземате? За в бъдеще всеки окултист трябва да взема 4 октави. Една октава за баса, една октава за тенора, една октава за алта. Една октава за сопрана. Четвъртата е за сопрана. За сега най-видните певци се стремят да вземат 4 октави. Колко октави има цигулката? Онези, които свирят на цигулка, колко октави има? Аделина Пати е вземала 4 остави, три тона по-високо е вземала от цигулката. От *сол* до *сол* една октава. От второто *сол* до горното *сол* втора октава. Постоянно трябва да практикувате пеенето. Ако на физическото поле не може да пеете, поне в ума си може да пеете, една репетиция направете. И умствено може да правите репетиции, не само физически. Вие не сте правили една умствена репетиция на три октави или

на четири октави. Разбира се, в този случай музиката ще бъде само едно условие, за да се тонирате. Трябва да вземете музиката като средство за тониране. Не да ви вземе цялото време, но най-първо човек трябва да се тонира с музиката, за да може да работи в каквато и да е област.

Че онези, които се занимават с изкуство или занятие, вземете дърводелство, нали си имат брус, за да наточат брадвата и инструментите. Онези, които се занимават с писане, стенографите, постоянно си острят моливите. Ако не си острят молива, не може да пишат. В това отношение в сегашната култура, в сегашния свят, дето на хората не им върви, това е, защото не са толкова музикални. Те обичат музиката, но като някоя мода. И казват: „Много хубаво пее.“ Но трябва да развие този център в себе си. Той сам е музикален, но той трябва да вземе музиката присърце, да не мисли, че музиката е само за музикантите. То е едно качество за всички. За да може да разрешите една задача в света, трябва да имате едно хубаво разположение. Без едно добро разположение нищо не можеш да решиш. В сегашната култура хората винаги са поощрявани по един механически начин. Турили са за поощрение парите, а не музиката. Сега, за да накарат някого да работи, турят му за поощрение парите. Парите са главният стимул. Любовта към парите спада към полуинтелектуалните способности. Тя има особен център в главата. Казват на някого: „Ако ти изобретиш нещо, лесно ще забогатееш“. И като турят като стимул парите, той прави усилие. Не е лош човек и за пари да работи, но казвам: Средствата, с които си служи, са чисто механически, физически, оказват много лошо

влияние върху човека. Човек се стимулира чрез парите. Неговият прогрес не е постоянен. Даже много даровитите музиканти, след като забогатееят, престават да свирят. Същото се отнася за пианисти и учени. Докато са бедни, докато нямат пари, работят, а щом забогатееят, казват: „Друг да работи вече, ние доста работихме.“ Този възглед е само за този краткотраен живот. Сега ние ще се натъкнем на едно друго противоречие. Допуснете, че аз разбирам теориите на един кон, с който се разговарям. Казвам му, че той трябва да научи някои неща, понеже те ще му бъдат необходими, когато той стане човек.

Сега във вашия ум, като ви се говори за другия свят, може да се прояви същото, както когато говорим на коня. Конят трябва да се измени? Вместо да ходи на четири крака, той трябва да ходи на два крака. После трябва да се измени неговият череп. Конят толкова години живее при човека, знае човека, но не знае как да стане човек и той дълго време трябва да се учи на това. Има един начин, по който конят може да стане човек.

Сега ако вземете една жица, ако тази жица не е опъната, може ли да произлезе тон от нея? – Не. Но ако тази жица е опъната между две точки, между две витла, тогава може да образувате какъвто тон искате. Питам сега: На какво се дължи прогресът на тази страна, каква е разликата между хората и животните. Хората живеят индивидуално, те имат съзнание, а животните живеят на земята още групово. Едно животно не може да се отдели от своята група, никак не може да прогресира. У някои има едно малко различие, един прогрес, но у тях няма това индивидуализиране, както у човека. Аз искам да ви

наведа на практическата страна. Дали конят може да стане човек или не, то е въпрос, който иска да се докаже, но не е необходимо сега да ви се доказва, че конят може да стане човек, защото има теория, че конете са изостанали хора. Поради това, че са изостанали хора в конска форма, затова могат да станат хора. Както един затворник може да се освободи от своя халат, като излезе от затвора, така и човешката душа може да се освободи от една конска форма, след като излезе от нея. Защото в дадения случай конската форма е затвор за човешката душа, за да научи нещо. Всички животински форми са затвор за човешката душа. Когато някой човек прегреша, то ще го пратят във формата на някой кон, лъв, заек, прасе, тигър, вълк.

Вие ще кажете: Как, може ли този човек да влезе в тялото на животното? Човек трябва да се върне в една конска форма, за да изправи морално своя живот. Обективният ум на коня и неговата прозорливост е отлична. Човек трябва да се върне назад, да научи нещо от коня. Много умни същества са конете. Тук, на земята, не са, но по естество, така групово както живеят, те са много умни. Много има човек да се учи от конете, но ако дълго време остане при тях, по тази причина, като човек той няма да може да прогресира; както някой пияница, който се е влюбил във формата на една чаша и постоянно я пълни и изпразва. Питам: След като е живял 20 години в кръчмата и е изпразвал чаши, какво е придобил? Нищо няма да придобие. Ще придобие нещо, морално ще придобие. След като дойдат при него страданията и загуби всичко, може да се просвети морално, да излезе нещо много добро от него. Може да излезе от него един

отличен светия, възможно е. Много светии има, които от пияници са станали светии. По-лесно е пияница да стане светия, отколкото онзи, който не е пияница. Защото пияницата, за да стане светия, е имал воля, за да се справи с този лош навик. Силна воля имал той за това. И после да може да даде поука на другите.

Вие трябва да се пазите от известни паразити, които сега ви атакуват. Например има паразити на индиферентността. Ти се обезсърчаваш и казваш: „Празна работа. Като изучавам аз окултизма, какво ще ме ползува? Ако стана музикант, какво ще ме ползува? Ако стана доктор, какво ще ме ползува?“ Ти стани музикант, че после ще видиш. Не си станал още музикант, какво ще разсъждаваш. Казваш: „Като обиколя света, какво ще придобия?“ Ти обиколи света, че после ще видиш. Стани доктор, музикант, обиколи света и след това ще имаш едно вътрешно схващане, дали трябва да бъдеш доктор или не. Когато човек има тази негативна мисъл, той е недоволен и казва: „Не си струва човек да живее.“ Какво схващане имате вие за това чувство, че не си струва човек да живее. Защо не си струва да се живее? Какво трябва да се прави тогаз? Защото в природата ти не можеш да излезеш извън живота. Тогава какво ще правиш? Сега във вашия ум какво седи? По отношение на другите не си струва да се живее. Не си струва да се живее по този начин, както мислим, чувствуваме и постъпваме, а по друг начин може. Това не показва, че сегашните условия са единствените. Природата, когато е създала човека, е наредила, щото той постоянно да влиза във все нови и нови области и му се дават все нови и нови възможности. Така че неприятният момен, който

сега имате, едно разочарование, в следващия момент ще се замени с по-светла мисъл. Питам: От това гледище в какво седят мъчнотиите? Мъчнотиите седят в това: на един силен човек му е приятно да носи известен товар, той съзнава това с удоволствие, но за един слаб човек, това е нещастие. Това, което спъва слабия, не спъва силния. Лошото не спъва добрия. На един лош човек му е неприятно злото, той сам не може да се справи със злото. На добрия злото е приятно. Той може да се справи с него. Ако си ял една храна, която е вредна на организма, то тя ще ти причини вреда. Злото, което човек прави, е несъвместимо с човешката душа. Щом човек влезе във връзка с злото и злото влезе в неговата душа, той почва да страда.

Вземете за пример идеята за безверието. Това е един паразит в човека, умствен паразит. И не само това. Ако вие разгледате един човек, който е безверник в правия смисъл на думата, ще видите, че в неговата нервна система, в областта на неговите центрове, много нишки са осакатени от този микроб, от този умствен микроб. Ти не вярваш – това е една болест в тебе. А пък според сегашното схващане на хората, това иде от просветения ум, че не може да се вярва в едно заблуждение. Тогава човек в какво може да вярва в света? В картините ли ще вярваш или в художника? За пример проучваш картините на някой художник. Картините ли проучваш или художника? Художника проучваш, защото в тези картини той е вложил себе си.

Този поет, който пише поезия, вътре в поезията влага своята душа. Той не може да пише за нещо, което не знае. Но сега да дойдем до лекарството. Да допуснем, че този микроб се е загнездил, имате известно безверие.

Не вярвате, че можете да направите нещо. За пример казвам ви, че вие може да се научите да пеете, но вие казвате: „Празна работа, всичко може да науча, но да науча да пея – не!“ Сега как може да се цери това ваше неверие? По кой начин? Кое е доброто пеене? – Човек, който не може да пее, има един голям дефект в себе си. Дяволът много го е страх от пеенето. Почнеш ли да пееш, той казва: „Свърши се моето царство.“ Ако аз съм на вашето място, ето какво щях да кажа: (Учителя пее следните думи.) „Колко съм слаб музикант, колко съм слаб музикант, колко малко зная да пея, малко зная да пея, да пея, да пея.“ Оттам ще почнем. Ще почнем с негативната страна и след това ще минем към позитивната и ще кажем: (Учителя пее.) „Научих се малко да пея, най-първо ще пея, че не мога да пея, а после ще кажа, че съм се научил малко да пея.“ И който дойде, ще му кажа: Спри се, почакай. Ще му изпея следните думи: „Понаучих се малко да пея, понаучих се малко да пея.“ Това музика ли е? – Разбира се. Така се туря основа. (Учителя пее.) „Научих се да пея, едно време аз не знаех как да пея, но сега се научих и сега зная добре да пея.“ Някой ще каже: „Така пее ли се?“ Казвам: Сега се научих да пея. Но някой ще каже: „Така не се пее.“ Как се пее? И казва той: „Тактът трябва да се спазва“. Както искаш, може да пееш – и бързо, и бавно, и с ударение, и без ударение, и с легато, и без легато. Ти казваш, че не е класическо. И неklasически гами, и класически гами, както искаш, по който начин искаш. Ти казваш: „Ние само класически песни пеем.“ Да, даже ако разгледате един плод, той навсякъде не е еднакво узрял, не е еднакво сладък. Пеенето прилича на един плод.

Всеки да си направи едно малко куплетче от интервали. Направете една песен от три-четири думи, например сега аз се научих да пея и да ви изпея: (Учителя пее.) „Сега се научих добре да пея, сега се научих добре да пея, за в бъдеще още по-добре ще мога да пея. Знаете ли вис това, ще мога още по-добре да пея, отколкото сега аз пея. Трябва да знаете, че аз ще мога повече да пея.“ Сега това ще го научите. По този начин може да се освободите от вашето неверие. Така ще се лекувате. Ще хванете неверието и ще го раздрусате. Ще кажете: „Мога да пея.“ И каго раздрусате неверието ще кажете: „Ти кога се научи да пееш?“

„Отче наш“

32 лекция от Учителя,
лържана на 25 май 1934 г., София, Изгрев.

ТРИТЕ ПРАВИЛА

„Отче наш“

Размишление – 15 минути.

Ще прочета Второ послание към Коринтяните, глава 1, от 1 до 9 стих.

Имате ли някоя тема зададена? (Не.)

Представете си, че тази топка е от сняг, а пък втора-

Фиг. 1

та от олово, а пък третата е златна (фиг. 1). Искате да знаете при каква температура ще се стоят. Първата е от сняг, втората е от олово, а третата е от злато. Искате да направите някаква проба. Каква проба? – Нагриване. Първата топка при каква топлина ще се стопи? При каква температура се топи оловото? – При 333 градуса. Снегът при колко градуса се топи? (При нула градуса.) А златото над 1000 градуса – при 1086 градуса. Възможното при 1 градус е невъзможно при 333 градуса. Възможното при 333 градуса е невъзможно при 1086 градуса. Защо? Ако топлината е две единици под нулата, снежната топка може да я носите, но ако измените топлината, тази топка няма да остане. И после, ако турите втората топка при един градус, тя няма да се измени, а при 333 градуса

какво положение ще вземе? (Течно.) При колко градуса ще се превърне тази течност в пара? (При по-висока температура.) Сега вие имате известни теоретически познания и казвате, че температурата на слънцето е 6000 градуса, 7000 градуса, 10 000 градуса. Вие казвате, че учените хора така са казали. Най-последните научни теории казват, че Слънцето има вътрешна температура 35 милиона градуса. А други казват 45 милиона градуса. А някои учени казват 6000 градуса. Кой са доказателствата, че Слънцето има температура 6000 градуса или 25 милиона градуса, или 45 милиона градуса? Как го доказват научно? Вие как доказвате научно нещата? Например може да преведете следните думи: „една научна теория има своя научна основа.“ Трябва да знаете, че научната теория има основа в самия мозък на човека. Аз казвам, че един човек, за да може да разбере науката, той трябва да има ценности в съзнанието. Ако нямаш в съзнанието си ценност, ти не може да имаш наука. Едно малко сравнение. Представете си, че един художник няма платно, на което да може да рисува. Къде ще рисува той? Или ако той не живее вътре в природата, няма простор пред себе си, как ще се явят идеите в него? Благодарение на външния свят, процесите отвън стават вътре ценности на съзнанието. Сега за вас е смътно какво нещо е съзнанието. Съзнанието във вас е един малък свят, в който става отражение на външния свят, вие виждате нещата ясно. Това, което се отразява във вашето съзнание, вие го изучавате.

Та трябва да има някакъв обект, някаква форма, която да изучавате. Например градината може ли да се изучава без форма? Ти казваш: „Отвлечени идеи.“ Кой

са отвлечени? Една отвлечена мома къде е? Отвлечените пари, казваме. Отвлечените идеи имат двояк смисъл и не изразяват положителна идея. Казвате, че нещата са достъпни за човешкия ум. А кои неща са недостъпни? Които нямат никаква форма. Каквато и да е идеята, тя седи в нейната форма. Тогава според законите, колкото формата е по-променлива, толкова се изменя и ценността, намалява се. Например в сегашния икономически свят златото нали минава за ценност. В какво отношение то минава за ценност? Нали като разменна монета. В икономическо отношение една държава колкото повече злато има на разположение, толкова повече тя има ценност. Този запас е потенциална сила. Сила, с която човек може да разполага. Следователно всеки един човек трябва да има ценност. Трябва да има известни идеи, които да са установени, на които формата да не се мени. Коя е сега ценността на тази идея? Вие ще кажете любовта, нали така? Коя според вас е най-ценната идея за сегашния човек? Вън от любовта коя е най-ценната идея? (Животът.) Животът е ценен. Той е това, което ще даде цена на човека. Колкото повече живот има човек... нали? Но повечето живот на какво се обосновава? (На здравето.) В какво е ценността на здравето? Нали един човек, за да бъде здрав, трябва да живее порядъчен живот? В какво седи порядъчният живот? Ние определяме, че човек трябва да мисли. Добре да чувства и добре да яде. В какво седи доброто ядене? Това са вече подробности, но казвам: Здравето зависи от доброто мислене. В какво седи добрата мисъл? Най-простото определение: ако никога една добра мисъл и едно добро желание не се поставят в противоречие, това значи

здраве. Как ще ги поставиш в противоречие? Едно малко обяснение. Представете си, че вие сте свършили университет и сте чиновник. Всички хора имат много добро мнение за вас като чиновник, но имате една малка слабост, че не знаете как да се отнасяте към парите, не оценявате парите или може да обичате парите повече, отколкото трябва. Може да се престараете. Някои хора се престарават. Имат по-голяма любов към парите, отколкото трябва. И тогава какво става, когато човек има по-голяма любов към парите, отколкото трябва? Изгубва своята честност. Един ден той види парите, влюби се в тях, погледне ги, почне да се разговаря и казва: „Може ли да дойдете с мен?“ Парите в касата казват: „Не. Ние сме пари в касата на господаря.“ Той казва: „Аз мога да ви взема с мене.“ Парите казват: „Не може.“ В преносен смисъл ви казвам какво става. И след като е извадил този чиновник парите от касата и е изгубил своята честност, в него ще влезе друга идея. Тогава какво става? Окръжаващите хора като се научат, този човек губи своята цена, не му вярват. Представете си, че има съд, казват му: „Къде са парите?“ Вие сте отговорни. Ще се доказва по някакъв начин, че вие сте употребили тези пари по някакъв начин. Тогава доверието на окръжаващите хора спрямо вас се изменя и вие загубвате своята ценност. Хората не ви се доверяват. Но представете си, че вие може да изгубите своята цена и без да сте направили престъпление. Вие може да помислите един ден само така: „Как да задигна златото?“ Вие отивате при касата, но този господар е толкова умен, не иска да ви излага. Той извадил всичкото злато и сребро от касата. Вие отивате и виждате, че касата е празна. Никакво престъпление не

сте извършили. Но в съзнанието си вашият господар знае, че вие сте отворили касата и не сте намерили златото. Вие минавате за нечестен човек. Макар да не сте намерили нищо, да не сте взели никакви пари, той казва: „Този човек е неустойчив, в знанието му няма ценност.“

Сега някои, които искат да извършат нещо, което не е позволено в природата, те ще отрекат някой закон. Например, когато някой иска да мисли зло, той казва: „Като умре човек, всичко се свършва.“ Така разсъждават. Научно доказано ли е, че като умре човек всичко се свършва? Не е доказано. Това са неща, които се предполагат и не може да се докажат научно. Дали след смъртта всичко се свършва. Това се взема като един научен факт. Някои дават известни доказателства, че след смъртта никакъв живот няма. Сега няма какво да се занимаваме с този въпрос. Вие вярвате, че има задгробен живот. Всички предполагам, че вярвате, но нямате една конкретна опитност, не сте ходили в онзи свят. Сегашното ви съзнание както е, може да кажете, че в миналото сте ходили. Но при сегашното ви състояние, какво е състоянието на онзи свят, не го знаете. Някои от вас имали ли сте опитността да сте ходили в онзи свят? Сегашният ред и порядък на онзи свят какъв е? Или най-малко дрехите на жителите на онзи свят каква форма имат. Приличат ли на нещата от този свят? Все приличат на нещо. (От друга материя са.) Донякъде има някаква прилика. В какво седи ценността на съществата от онзи свят? – В степента на тяхното съзнание. Едно същество от другия свят много рядко може да си позволи да направи една погрешка съзнателно, изключения се случват много рядко. Докато тук, на земята, в този

живот, погрешки се правят по няколко пъти на ден. Вие по някой път разсъждавате, искате да бъдете господари на живота, господари на вашата съдба. Но как може да бъдете господари, ако не разбирате онази ценност на съзнанието си, ако не сте господари на тези вътрешни сили, които действуват във вас, ако не можете да правите различие, какво може да направи злото и какво може да направи доброто? Как можете да бъдете господари? Доброто повдига ценностите на вашето съзнание. А злото винаги помрачава ценностите на вашето съзнание. Всяка една ценност се изгубва при злото. Дарбите, които човек има, при злото се изгубват, а пък при доброто дарбите се усилват. Сега много пъти са правени възражения и казват: „Този е даровит човек. Пияница е и пак е даровит.“ Те са криви изводи. Защото една дарба не се е родила само за 10 години или само за 100 години. Тя произхожда далече от миналото. Та ако вие разглеждате човешката дарба, ако разглеждате човешката честност, трябва да имате предвид, че тя има произход в далечното минало.

Аз съм правил наблюдения: в лицето на човека се показва честността. Показва се колко пъти той е опетнил своята честност. Как наричате тези белези на лицето? Изгориш се по тялото някъде, ставаш възрастен, но може да остане белег. Та когато човек изгуби ценността и своята честност, колкото пъти е правил зло, все остават белези. Човек по някой път може да се срамува от тези белези, но научно трябва да знае – тези белези трябва да му служат като една наука, да знае какви са били последствията при изгубването на ценността, какви страдания е претърпял човек. Вие по някой път страдате и

защо страдате? Всяко едно страдание, като общо правило, се дължи на нарушението на един основен закон в природата, който е неизменен сам по себе си. И колкото нарушението е по-голямо, толкова страданието е по-голямо. И колкото нарушението е по-малко, толкова страданието е по-малко. И обратното: колкото изпълнението на закона е по-голямо, толкова и радостта е по-голяма. Колкото изпълнението на закона е по-малко, толкова и радостта е по-малка. И скръбта си има свои ценности, възможности, както в математиката.

– 1000

+1000

Каква разлика има между тези две числа? На единия освен че е празен джобът, но е и съдран. На другия освен че джобът му е здрав, но е и пълен. Тогава в един съдран джоб какво може да турите? В един здрав джоб, макар и да е празен, пак може да турите нещо. С един съдран джоб какво може да направите? Трябва да се закърпи. Сега как се закърпват джобовете? (С парче.) Когато честността се продере, как се закърпва? С парче, с постъпка. Три неща има, три неща и правила има, които може да спасят човека. Първото правило е: ако имате любов към живота, да имате правилно разбиране, ако имате любов към знанието, да го разбирате, и ако имате любов към свободата, да я разбирате. Те са три правила. Ако ги разбирате добре, вие може да живеете. И с това може да поправите всичките си погрешки – ако обичате живота, ако обичате знанието и ако обичате свободата. Под думите „да обичаш живота“, се подразбира следното: да обичаш живота не само за себе си, но този живот като го обичаш в другите хора, да ти е при-

ятно. Да обичаш живота в себе си и в другите хора, еднакво да се радваш, когато животът се усилва в другите хора и в тебе. Защото усилването на живота седи в ценността на съзнанието в човека. Или другояче казано: колкото условията са по-добри, толкова животът ще се прояви по-добре. Колкото условията са по-лоши, толкова животът ще се прояви по-малко. Колкото условията за знанието са по-добри, толкова знанието ще се увеличава. И колкото условията са по-лоши, толкова знанието ще се намали. И за свободата е същият закон. За да спазите първите три правила, които са ценни, вие може да ги приложите в живота. А който не ги знае, може да се подхлъзне.

Авторитет за любовта към живота е Любовта. Авторитет за любовта към знанието е Мъдростта. Авторитет за любовта към свободата е Истината. Ако не разбирате тия три авторитета, вие не можете да приложите тия три правила. Вие не може да приложите любов към живота, ако любовта не е авторитет за вас. Вие не може да имате любов към знанието (аз вземам знанието като една сила, която води към освобождение), ако мъдростта не е авторитет за вас. Вие не може да опазите правилата на свободата, последният авторитет, ако истината не е авторитет за вас. Може да питате какво нещо е истината. Истината е авторитет за свободата. Всеки един, който има този авторитет, той е свободен. Що е истина? Това, чрез което можеш да бъдеш всякога свободен. Това е истина. Някой иска да определи какво нещо е истина. Но той го взема като нещо материално. Ти на истината не може да дадеш никаква форма. На истината може да дадеш само една форма – ако имаш този авторитет, ще

бъдеш всякога свободен. Няма да бъдеш ограничен. Всички въпроси могат да се решат по закона на свободата. Но ти казваш: „Загубих своята свобода.“ Понеже си изгубил авторитета на истината. Следователно нямаш любов към свободата. А пък щом не прилагаш това правило за свободата, нямаш любов към нея, ти не си свободен човек. А пък щом не си свободен, оттам насетне ще се нареждат всички неприятности в живота. Сега във вашия ум кои са най-големите постижения на земята? Олге, ти кажи? Според теб кои са най-големите постижения? Но да не дадеш някое богословско тълкувание. Или да не дадеш някое модно тълкувание. Кое е за тебе най-ценното, до което си дошла в своето разбиране? Поставам те малко на изпитание. (Не мога да отговоря.) То е скромност. „Не мога да отговоря.“ Има неща, които не могат да се кажат, защо? Има неща, които не трябва да се кажат, понеже, като кажеш, някой път думите произвеждат голяма светлина, а пък някой път и голяма топлина, и се разтопяват нещата. Затова човек трябва да мълчи. Някой път, като кажеш някоя дума, може да се разтопи. Златото и то се разтопява. За пример ти минаваш някъде и си свободен. Облечен си скромно. Нищо не казваш. Имаш другари наоколо. Кажеш една дума и веднага ще се намериш в едно трудно положение. Представи си, че имаш другари, които обичат да обират? Какъв научен термин има. Те приспиват човека? Ти като се събудиш, станеш, виждаш, че в джоба ти няма нищо. Палтото ти няма, парите ти няма. Ти оставащ без палто и без пари. Ако кажеш, че си богат и носиш нещо в себе си, то няма да бъдеш свободен. Ако говориш за себе си, че си богат, че имаш това и това, тогава трябва да бъдеш

много умен. Ако кажеш, че в някоя банка имаш 2 – 3 милиона, то е друго. Но ако кажеш, че носиш това богатство със себе си, ти се излагаш на известна опасност. Аз говоря сега докъде е дошло съзнанието на човека. Той ще ти каже: „Мога да ти услужа. Да пренеса парите, да си починеш малко. Много ще бъда щастлив, обичам да услужвам.“ Но после, като се събудиш, няма да го намериш никъде. Питам: Един човек, който е свършил университет и занесъл торбата някъде и не я връща, учен човек ли е той?

Някои полицаи си имат копои. Те ще го надушат. Тури ти торбата на гърба. Ще те кара да я носиш и да се извиняваш, че не си я занесъл. Как наричат това църковниците? (Разкаяние.) Хубаво нещо е разкаянието. Снежната топка може ли да се разкайва, ако не се разтопи? За да се разкая човек, трябва да се измени неговата култура, да се промени неговото съзнание. При едно обикновено съзнание една погрешка не може да се изправи, не може да стане разкаяние. А пък една неизправена погрешка в един живот, една малка неизправена погрешка в следващия живот, във втория, в третия, в четвъртия, в петия – тази погрешка може да се увеличи. Тя може да спре цялото развитие, целия ход на човешкия живот. Сега вас ви интересуват много неща, вие се спъвате в сегашното си положение. Усещате, че сте беден, че някои ваши дарби не са развити, без да може да дадете отчет кои са причините, дето някои ваши дарби не са развити. За пример вие казвате: „Аз не съм някой талантлив художник или поет, или музикант.“ Кои са причините, дето не сте даровит? (Не е работено.) Кое е онова, което може да застави човека да работи? (Любовта.) Сега кои

са законите, как може да се предизвика любовта? Кои са законите за това? Много е трудно да предизвикаш любовта в един човек. Трябва да го разтопиш. Ти не може да предизвикаш любовта, ако не го разтопиш. Ако не можеш да разтопиш снега, оловото, златото, ти не можеш да предизвикаш любовта. Добре, в духовно отношение как разтопявате златото? Представете си такова едно доказателство. Да кажем, някой има да дава 20 английски лири. Колко български лева струват 20 лири? Той е толкова честолобив. Понеже има да дава, като не може да ви даде, той е намислил да се самоубие. Вие в дадения случай схващате неговата мисъл, цените неговия живот и му давате 20 английски лири. Тоя човек в своето съзнание цени услугата, която вие му направихте. В неговото съзнание вие се повдигате, ставате ценен предмет. Оттам насетне се образува една връзка между вас. Този човек досега не е мислил за вас добре, може да е мислил много лошо, но в този случай вие го спасявате, той се е стопил. Вие сте купили за 20 английски лири един човек. Аз ви привеждам един пример. Един искаше да се самоубие. Той имаше да дава. Казах му: Продаваш ли ми живота си? Той каза: „Продавам го.“ Казах му: Аз го купувам. Колко ти трябва? – „Две хиляди лева.“ Давам му ги. Купих душата. Казах му: Ако си платиш парите, ще ти върна душата, ако не върнеш парите, душата ти е заложена. И досега още той не ги е платил. Имам една душа, купена. Може би в този век да е единственият случай, когато един човек да е продал душата си. Той казва: „Продавам я, нищо не ми коштува.“ Купувайте човешките души, не бойте се. Хубаво е всякога, дето ви се отдаде случай, да направите една услуга, мно-

го услуги. С това вие давате един подтик на вашите най-хубави способности, на вашите най-хубави чувства и с това растете. За бъдеще ще ви дам известни правила. В живота има известни правила, които трябва да се знаят и които трябва да се приложат, за да вървят работите. Във физическия, в умствения и в духовния свят има известни правила.

„Добрата молитва“

37 лекция от Учителя,
държана на 6 юли 1934 г., София, Изгрев.

СТРЕМЕЖ И ПОСТЪПКА

„Отче наш“

Ще прочета няколко стиха от 18 глава от Евангелието на Матей, първите 6 стиха. Царството небесно това е жилище или място на човешката душа, дето тя може да прояви туй, което желае, да придобие най-хубавите условия, при които човек може да се намери. Влизането в Царството Божие е състояние. Човек трябва да бъде подобен на детето, да има най-хубавото възприятие на човешката душа. И в туй отношение можем да кажем, че туй, което възприемаме, то е истината. Който не възприема истината като малко дете, не може да влезе в Царството Божие. То не е външното дете. Може да вземете едно дете и да го отгледате. Ако мислите така да влезете в Царството Божие, то всички хора ще влязат, понеже няма някой, който да не е отгледал деца. Какъв смисъл има, ако така се разбира? Дете е всеки един човек, който носи истината в себе си. То е красивото. Когато човек чувства, че възприема истината, чувства, че има нещо, което не се мени. Туй, възвишеното, благородното, то е истината. При сегашното състояние на човека, понеже има много желання, които са достъпни за неговата душа, човек почти е забравил истината, той не може да я разбере. Има много неща, които съществуват. Всеки един човек има антураж. Той носи работи, които не му трябва, а мисли, че много работи са

му потребни. Те са един товар. За пример при сегашните условия, за да бъде човек щастлив, според неговото разбиране колко неща са му потребни. Вие ще кажете къща му трябва, пари му трябва, знание му трябва. Много добре. Да допуснем, че вие имате пари. Хване ви някой за гърлото, стисне ви, не ви дава да дишате. Питам, какво ще ви ползват вашите пари? Тука кое е същественото? Вие се нуждаете от светлина, от въздух, от вода и храна. Това е същественото. Всички други неща са постижими, а другите неща са преходни. Светлината е нещо съществено. Топлината е нещо съществено, въздухът е съществен, храната е съществена. Другите неща, които зависят от първите, са второстепенни. Щом имаш първите неща, всичко друго може да постигнеш, то е въпрос само на време. Да знаеш само как да определиш времето. Богат може да станеш моментално, ако знаеш колко богатство ти трябва. Богатство ти трябва толкова, колкото можеш да носиш. Всеки един от вас колко килограма злато може да носи? Най-много до 100 килограма може да носите, и то 100 килограма на 100 – 200 метра разстояние едвам може да пренесете. Колко можете да носите на 100 или на 1000 километра. Да кажем имате пътешествие на 1000 километра – колко злато може да носите? Туй разбиране, което хората имат, то е самозаблуждение. Това са само специфични условия. Когато затворникът влезе в затвора, за него специфично се грижат, пазят го, хранят го в стаята неговите възлюблени, гледат го, пазят го да не излезе из прозорците. После го пушат, но временно, като пансионер – половин час отвън, после пак вътре, пак го извеждат. След години, като се възпита, може да го освободят.

Мислите ли, че светът трябва да бъде така неустроен? Това е самоизмама.

Представете си, че пътувате в един свят на земята, дето всичките хора са приложили истината. Истината носят в себе си. Тия хора постъпват с другите тъй, както със себе си. Ако вие тръгнете като екскурзиант, имате нужда от пари и всеки човек смята за привилегия да може да ви направи услуга. Вие ще носите ли пари със себе си? Не, ще носите истината. Като тръгнеш, ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Сега другият въпрос. Кога ще бъде туй? То е вече. Всички разумни същества в света живеят по този начин. Ето, има същества, които живеят така. Дето ходят, свободни са. Някой път съм привеждал примера, че когато магическата тояжка мръдне, всичко става. То е забавление за деца. То не е само така, да си мръднеш пръста. В света, ако знаете, природата е жива и разумна. Туй, което вие виждате, е живо и разумно. Но някой път тази природа спрямо вас няма никакво отношение, като че е мъртва. Ако знаете нейния език, само като проговорите една дума ще видите, че всичко оживява. Ще ви каже: „Какво искате, какво заповядвате?“ Нали знаете онази басня. Една малка басня има. Един пътник се спрял при една чешма и казал: „Ох“. Изведнъж излязъл един старец и казал: „Какво обичате? Пътникът казал: „Аз извиках само ох.“ – „Моето име е Ох, какво искаш?“ – „Аз въздъхнах само.“ – „Каж ми какво искаш от мене?“

Какво трябва да каже пътникът на този старец, я ми кажете? – „Уморих се.“ Казва: „Тебе ти трябва един кон.“ Дал му един кон. Качил се той на коня, поблагодарил и тръгнали заедно. Друга беля. Той нямал с какво

да храни коня. Освободил се от Ох, но казва: „Ох.“ Не е уморен, но той мисли с какво да храни коня. Питам: Кое е по-хубаво – „Ох“, или да храни коня? Според вас кое бихте предпочели? – Ние сме предпочели коня и всички имаме по един кон. Сега има ох. Щом ти кажеш „ох“, коня нямаш. Като престане ох, конят е там. Има нужда и трябва да го храниш. Защото ако не се храни този кон, той няма да върши службата си.

Сега реалното. Човек може да няма вътрешни страдания, а може да има външни мъчности. Кое е за предпочитане – вътрешните страдания или външните мъчности? Външните мъчности са за предпочитане. Животът на земята сега е така устроен, то е временно положение. В дадения случай ние сме в епохата да се освободим от вътрешните страдания и да останат външните мъчности. Как ще се справим с тях? С мъчнотиите ще се справим с ума си, а със страданията се справяме със сърцето си. От себе си страданието не можеш да изпъдиш по никой начин, то е закон на сърцето. Ти си богат човек, имаш всичко – и къща имаш, и ниви имаш, какво ли нямаш в света, но страдаш. Кажете ми едно вътрешно страдание, с което човек може да страда. Имал си един приятел, когото си обичал, умрял, заминал си. Страдаш за приятеля, когото си изгубил. Питам: С какво може да се замести този приятел? Може да го заместиш с нещо. Но аз ще ви дам друго сравнение. Представете си, че някой си е счупил крака, че го ампутират. С какво може да го замести? Турят дървен крак. Но дървеният крак може ли да замести другия? С него ще тропаш, дето стъпи. Той ще се отрече от другия крак, но то е тропане. Троп, троп. Веднъж слушах един пионер, който ходил на

бойното поле. Върви с единия крак и тропа, тропа. Казвам: Този човек не се е научил да ходи. После разбрах, че кракът е дървен. Та когато човек не знае как да ходи, единият крак е дървен. Когато човек не знае как да мисли, той е дървен; когато не знае как да работи, той е дървен. Той е изгубил нещо съществено. Той има страдания. Изгубил си ти нещо съществено, което е пластично, което ти дава подтик. Него като изгубиш, наставя едно материалистическо състояние, на което ти не си напълно господар. Та сега всичките страдания в света произтичат от онзи основен закон, от една загуба. Нещо си загубил. Причина има за това. Майката на страданията, това са загубите. Майката на нещастията е майка, на която децата са измрели. Майката на радостите е майка, на която децата са живи. Нещастieto е майка с умрели деца. Страданието произтича от това. Майката на радостите е майка на която децата са живи. Добре тогава, кой е майка на човека според вас? Нали имате две майки? Едната като дойде, ще плачете и ще скърбите. Недоволни ще сте. При другата майка вие сте щастливи. На ваш език казано, първата майка коя е? Аз наричам първата майка разумната майка. Нейните деца не умират. Другата е неразумна. Но имаме и друг термин, наричаме я глупава майка. Туй, което индусите наричат Майя и от което искат да се освободят. Майя, това са всичките страдания. Майя в живота, това са всичките идеи, с които се заблуждаваме. Човек търси щастието там, дето го няма. Майя казва: „Всичко е заблуждение.“ Заблуждението е като някоя високопоставена дама, която се обвива с воал и през воала я виждаме красива, а без воала мислим, че е още по-красива. Някой път искаме да си снемем воала. И

сега всеки един от вас носи воал. Воалът, това са страданията. Вътрешните страдания са воал. На място са те. Ще дойде време, когато няма да ги има. Тия, вътрешните страдания, засега са потребни. Една необходимост са. Страданието произтича от простата причина, че си изгубил нещо, което е ценно или искаш нещо, което не можеш да придобиеш и страдаш. И всичките учители в древността казват: „Лесно може да се освободиш. Мисли, че това, което искаш, без него можеш.“ Представете си, че в света има един ред. За да станеш чиновник, искат от тебе да скочиш 9 метра широчина. Ти по 8 метра скачаш, но 9 не можеш да скочиш. Представете си, че 10 години скачаш по 8 метра, но 9 не можеш да прескочиш и не можеш да вземеш службата. Нали е нещастие? Ако още 1 метър можеш да скочиш, щастието ще дойде. Значи още 1 метър е потребен, за да дойде щастието. Какво трябва да се прави тогава? Мисля, след 10 години може да се научиш да скачаш 9 метра, защото котки има, които скачат 19 метра. Диви котки има, които скачат през въздуха 19 метра, за да хванат своята жертва. Тогава тази жертва какво може да стане? За обикновени случаи е нужно човек да скочи 9 метра, а тя скача 12 метра, 19 метра. И някой път може да се направи конкурс. Как ще определите с конкурс един човек какво знае? За пример конкурс може да има. Зрелостните изпити, които държите, и те са конкурс. Не зная дали човек, който не е учил, може да издържи зрелостен изпит. В зрелостните изпити човек иска да му се падне туй, което знае. При зрелостните изпити ти ще знаеш всичката материя, която си проучвал. С години каквото сте проучвали, да знаете. А щом искаш да ти се паднат само някои работи, които

знаеш, ти не знаеш всичко. След като си минал зрелостния изпит, знаеш, че всичко знаеш. Тогава може някой да ви каже: „Защо страдате?“ Понеже не можете да издържите зрелостния си изпит.

За пример дадат ви една тема „Методите и начините за освобождаване от страданията“. Какви методи ще дадете вие, ако трябва да пишете по темата „Методи и начини за освобождаване от страданията“? Какъв метод ще дадете, ако е умряла на някого жена му. Какъв метод ще дадеш, ако изгуби някой краката си? Ще кажете да тури дървен крак. В туй отношение морските звезди са разрешили този въпрос. Ние си туряме дървен крак, а морската звезда проточи крака си, създава си нов крак. Ако ти може да станеш министър, а пък, като ти се счути крака, си туряш дървен крак, какво знание имаш? Че тя, морската звезда, може сама да си направи крака. Ти, човекът, който си направен по образ и подобие на Бога, не можеш да си проточиш крака, а с дървен крак ходиш. Питам тогава, ти образа Божий ли носиш? Ако не можеш да си проточиш крака, какъв образ Божий носиш? Аз наричам образ Божий този, на когото крака никога не може да се отреже. Той по никой начин няма да позволи да му се отреже крака. Вие сега може да цитирате думите на Христос: „Ако те съблазнява окото, извади го.“ Но Христос казал това и то се отнася до слабите хора, които искат да грешат. Ако искаш да грешиш, по-добре отрежи си крака. Но туй, най-малко, не се отнася до съвършения човек. Съвършеният човек е винаги господар на онова, което има. Когато ви говоря за съвършенство, подразбирам не външната страна, не по постъпки, човек по постъпки не може да бъде съвършен,

но по стремеж. Стремежът ви да бъде съвършен. Не постъпката. Постъпването, това е наука. Стремежът трябва да бъде съвършен в човека. За да „свири“ стремежът, човек трябва да бъде съвършен. Тогава той ще се научи да свири. Ако стремежът не е съвършен, той не може да се научи да свири.

Външният живот ще се изрази според вътрешния стремеж. Ако вътрешният стремеж е съвършен, външният живот ще се нагоди съобразно вътрешната страна. Затуй пазете идеала си. Стремежът ви да бъде съвършен. Тогава нещата са постижими. Има известни неща, които човек трябва да знае как да прави.

Разправяха ми един анекдот. Един свещеник отишъл в Румъния на гости, през Гюргево за Букурещ. Като се качва на трена, искал да погледне навън. Подал си главата през прозореца, но паднала шапката му. Той казва: „Падна шапката ми.“ Казват му: „Потегли тази дръжка да се спре тренът.“ Той хваща дръжката и тренът спира. Всички идват да видят какво нещастие се е случило там. Той казва: „Шапката ми падна.“ И за това го глобяват. Мисли, че голямо нещастие се е случило, че му паднала шапката. И спира целия трен. Той трябваше да снесе шапката си и тогава гологлав да подаде главата си навън. Тогава другото обяснение: ние всякога страдаме, когато спираме треновете не навреме, защото шапката паднала някъде. Глобяване ще има. Че може да спреш трена, може. Но разумност трябва в света. И едно хубаво разбиране за живота. Не си причинявайте страдания. Падне шапката, носете две шапки. Сега знаете ли колко са глобили този свещеник. Те са го глобили толкоз, колкото трябвало, за да си вземе 20 шапки. Изгубиш шапката, не

спирай трена, защото ще платиш толкова, колкото за 20 шапки. Като слезеш на гарата в Букурещ, все ще намериш някоя попска шапка. Сега ще се спрете върху мисълта, че трябва да научите един начин на разсъждение; съществен начин е. Да разбираме живота и пътищата в природата. Да влизаме в нейното положение, понеже тя е създала нещата. Да влизаме в нейното положение. И от нейното положение да разрешаваме противоречията. Не от нашето. Тогава ние ще я разберем и тя ще ни разбира. Когато ние живеем в природата, трябва да разбираме тия положения. Когато природата влиза да живее в нас, тя винаги разрешава въпросите по начина, по който ние живеем. Тя всякога урежда въпросите, както ние живеем.

Та когато в природата уреждате работите според нейните закони и когато дойде природата във вас, оставете тя да урежда работите, както ги разбира. Когато си в природата, уреждай работите според нейните закони. А когато природата е вътре, остави я тя да ги урежда. Има два начина. В човека има един Господ, Който живее вътре в него и един вън от него. Два Господа има. Един Господ има на когото само давате. Външният Господ дава подаръци на вътрешния. Че ти само носиш подаръци на Господа, вземаш все заради Него. Ти се лъжеш, че е все заради тебе. То е заради твоя, вътрешния, Господ. Ти ги внасяш и мислиш да се осигуриш. И после този вътрешен Господ започва да дава на външния. Ти си слугата, който ще носи тия блага навън. Едновременно ти си слугата, от единия Господ към другия ще носиш. Всички вие сте раздавачи. Как ще наречем това състояние? Аз ще ви дам друг образ. Вие сте асистенти. То не е нещо

лошо. Вие сте асистент на вашия Господ отвън и на вашия Господ отвътре, който спомага на единия и на другия. Ще си изпълните службата. Другояче, ако не я изпълните, ще ви уволнят от вашето асистентство и тогава ще останете без служба.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът.

38 лекция от Учителя,
държана на 13 юли 1934 г., София, Изгрев.

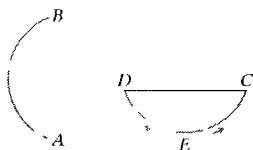
ОТНОШЕНИЕ НА ВЪТРЕШНИТЕ СЪСТОЯНИЯ И ВЪНШНИТЕ УСЛОВИЯ

„Отче наш“

Размишление 15 минути.

Ще прочета няколко стиха от 4 глава от Посланието към Филипяните, от 4 до 10 стих. Да изпеем упражнението. (Направи се дихателното упражнение с пеене, което бе дадено на 11 юли, сряда, 1934 г.)

Представете си, че имате външни и вътрешни пречки. Представете си, че се намирате в точката А (фиг. 1), и искате да се качите отвън нагоре по тази повърхност.

Фиг. 1

Това ще бъде една мъчнотия за вас, която трябва да преодолеете. Представете си, че вие сте в центъра при точката Е. Около вас има една вдлъбната площ *СД*. Ако от А дойдете до В, тогава работите ще се улеснят. И слизането ви ще бъде лесно. В каквото и направление да се движите, работите ви няма да се улеснят, ще имате мъчнотии. Казвате, че между злините трябва да се избере по-малката. Но при две мъчнотии де са големите мъчнотии? – Отвън или отвътре? (Отвътре.)

Да живеете на повърхността или във вътрешността на една сфера е по-добре? (Във външността е по-лесно.) Значи мъчнотиите отвън са по-леки. Най-първо човек

трябва да изучава своите вътрешни състояния. Имате една мъчнотия. Най-първо трябва да знаете външна ли е или вътрешна. Сега според вашите опитности, по какво се отличават вътрешните мъчнотии на живота? Можете ли да ми дадете пример за една вътрешна мъчнотия, която да е свързана с вътрешните състояния. Да не е свързана с външните, материалните условия. (Например съзнанието на човека, че се е отклонил.)

Представете си, че един човек обича да се дразни. Представете си, че вкусът за яденето у него е толкова развит, че е крайно взискателен за яденето си, както някой голям аристократ. Ако той вкуси от супата малко, като близне, и намери, че няма толкова сол или масло, колкото трябва, веднага ще хвърли паницата. Крайно е взискателен. Питам в дадения случай може ли да намерите коя е причината за добиването на такъв навик? Някой път може да каже: „Вземете си паницата.“ А някой път я хвърля. Казва: „Такава супа да не ми се дава!“ Питам: Този човек, след като хвърли супата, какво добива? (Ще остане гладен.) Но той има сила. Донасят му друга супа. Ще се наяде и в него се проявява едно друго престъпление. Ред поколения като са хвърляли така супата, този човек е добил чувството, че работите се оправят само като се хвърли супата. Той донякъде може да е прав, понеже има сила. Но представете си, че един сиромас човек има този навик. Да допуснем, че този човек е хвърлял супата, когато е бил богаташ, но представете си, че се изменят външните условия и не е вече богат, а сиромас. Състоянието му не се изменя. Той, старият сиромас, вече няма пари. Значи външно е сиромас, а вътрешно е богат и пак хвърля супата. Този, вътрешно богатият, а

външно сиромаш, пак по същия начин хвърля супата. Какво ще стане? Веднага ще се яви едно противоречие. Той ще хвърли супата, ще се чуди защо отвън не искат да изправят погрешката. Питам: Ако той постъпи по същия начин, какъв ще бъде отговорът? Външните условия ще се влошат. Ако някой път вие не може да разберете въпросите, не може да ги разберете по единствената причина, че сте богат отвътре, а сиромаш отвън. Тогава трябва да се измени вътрешното състояние на човека. Човек и отвътре трябва да стане сиромаш, но не трябва да бъде взискателен. Като видиш супата и разбереш, че не е такава, каквато ти искаш, няма да я хвърлиш, няма да се сърдиш никому. Но какво ще бъде състоянието ти, ако не се сърдиш? Допуснете, че оставите супата, не я ядете. Ще дойде законът на самоотричането. Човек трябва да се отрече, от какво? Защото има два вида самоотричане. Едно е да се отречеш от лошите постъпки, които си добил от миналото, а някой път се отричаш от добрите постъпки. Ако в единия случай се отричаш, ти придобиваш. А пък в другия случай, ти губиш, ако се отричаш от една своя добра постъпка. Законът е: Когато се отричаш от придобитите лоши навици, ти се отричаш, за да спечелиш външно. Ако се отречеш от едно лошо вътрешно състояние, ти печелиш отвън. А пък ако не се отричаш от вътрешното състояние, ти губиш отвън. Схващате ли сега мисълта каква е? Да допуснем, че вие имате да давате някому, имате задължение. Ако изплащате задълженията навреме, вие печелите отвън. Онзи, който ви е дал средствата, той ще ви кредитира, той ще бъде ваш приятел. Но ако вие 4 – 5 пъти не сте изпълнили това, за което сте дали дума, вие в дадения случай

губите отвътре. Че всеки ден по същия закон вие си давате обещание да бъдете добри, нали така? Ти казваш на себе си: „Аз искам да бъда добър.“ Кому сте се задължили в дадения случай? Да кажем, че бъдете добри. Но да кажем, че не ставате добри. Вие на себе си говорите, никой няма около вас, но усещате, че във вашия живот всеки ден губите по нещо. Значи вие се намирате в един свят, който не познавате отвътре. При този свят обещавайте и не изпълнявате. Втори път обещавайте и не изпълнявате. Вие почвате да чувствате в себе си унижение, пред себе си се унижавате и чувствате, че това, което обещавате, не изпълнявате. Ти казваш: „Аз искам да бъда добър, да се отнасям благородно.“ А като дойде до обноси, ти се сърдиш на общо основание. Като останеш сам, казваш: „Не си струва това. Не го направих, както трябва.“ Днес така, утре така и се образува един навик. Да кажем, че така се образува един лош навик.

Вземете един кон и го побутнете малко в задния крак, той веднага ритне. Някой път може да утрепе човек. Някой човек като бутне някого, той действа като кон. Никаква мисъл не съдържа ритането. Това е едно чувство, което е взело надмощие, и ако има остро желязо срещу това копито, то колко пъти ще ритне той?

Един американец се обзаложил да укроти един кон. Той укротявал диви коне с лоши навици, които обичат да хапят. И господаря си хапят и слугите хапят. А пък конят е хубав. Този американец се обзалага за 25 минути да укроти този кон. Плащат му 1000 долара, за да го отучи. Практичен начин имал той. Той взема, че сварява един голям чукундур и така го държи горещ. Приближава се при коня и конят гледа по същия начин да го ухапе.

И тъкмо се разсърди конят, той му тури чукундур в устата. Три, четири пъти като го изгори с чукундур, оттам насетне конят не хапе никога, за 25 минути го отучил.

Такава роля има страданието в живота. Вие някой път питате защо са тези страдания в живота. Страданията не са нищо друго, освен методи, чрез които хората се отучват от някои лоши навици. Като ухапете горещия чукундур три-четири пъти, вие се отучвате. Конят се отучва, не може да търпи чукундур. Той не разбира закона, но не може да търпи горещото. Та и природата някой път употребява известни методи. Ние протестираме за големите страдания, които идват. Защото вие имате такъв конски навик да хапете. Допуснете, че отвън отучват някой кон. Но допуснете, че вие искате да се отучите. Ако същевременно сте пълен господар, представете си, че погрешката е във вашия ум, а това е конят. Обективно мислите за някой външен предмет. Представете си, че имате навик. Като минете отвън, намерите пари, някоя кесия. Вземете я и я турите в джоба си. Не я връщате и казвате: „Намерих ги.“ Считате за привилегия, че сте намерили кесията. Въпреки, че някой е плакал и е дал обявление във вестниците. Вие имате този навик. Какъв метод ще употребите, за да се отучите от този навик? Допуснете, че има закони, които преследват. Хванат ви някой път и вие лежите в затвора няколко години. Тогава ще станете малко по-внимателен. Представете си, че нямате никакъв затвор, а пък искате да се отучите, но с какво може да се замести затворът? Трябва да има някакъв повод. Представете си, че вие сте една учителка, имате едно малко дете и то има наследен лош навик да бута. Какъв метод ще употребите, за да отучите

това дете да бута? Перодръжки изчезват, моливи изчезват. Много работи изчезват някъде. Представете си, че имате един навик. Аз съм гледал, някой се навежда и си туря носа в някое цвете. А пък друг откъсне цветето и го тури на носа си. Този навик отде е останал? От далечното минало. Едно време вие сте били една буболечка, една пчела, влизали сте в някое цвете. И това обоняние било развито у вас. Вие сте ходили от цвят на цвят и сте събирали мед. Тогава е било в реда на нещата. Научили сте това. В реда на нещата е било да посещавате цветята. И като сте се връщали богати с мед, вас са ви похвалявали за това. А пък сега несъзнателно, вместо да извадите мед, вие откъсвате цяло цвете. Тогава сте вземали само излишното от цветето, само сока отвътре. А пък сега се опитвате, влезете в една градина, дето не е позволено да се късат цветя. И като откъснете, ще влезете в едно противоречие с околните и ще ви направят забележка. Ти ще кажеш: „Откъде този навик?“ Навикът иде от това, че пчелата обичала да взема и ти по същия начин искаш да вземаш. Но пчелата тогава е знаела какво да взема и какво да не взема. А пък вие казвате: „Аз ще откъсна цялото цвете и ще го мириша. Има нещо приятно в цвета, което ме привлича.“ Виждал съм някои деца откъснат цвете, изсмучат го, откъснат второ цвете и т. н. Сега ли се е научило на това? Не, от далечното минало.

Та е необходимо да изучавате вътрешните си състояния. Когато дадеш едно обещание, ти си вече пред един съзнателен свят, това, което ние наричаме Божествен свят. Ти на Господа казваш: „Аз еди-коя си погрешка ще я поправа и еди-коя си добродетел ще внесе в себе

си.“ Казваш и не внасяш. Казваш каква погрешка ще поправиш, а пък не я поправяш. Едно нещо ти казва, че не постъпваш добре. – Дойдат лоши условия. Каквото кажеш на себе си, направи го. Силата на човека е там. Силата на човешкото възпитание е в следното: каквото обещаеш, направи го. Щом обещаеш в себе си, каквото си обещал, да го направиш. Не туряй тези думи. Не казвай: „Не мога.“ Това е относително. Не можеш при известни условия.

В дадения случай, вие тук, при този чертеж (фиг. 1), имате две мъчнотии. В каквато и посока да вървите, какъвто и път да изберете, все мъчнотии. Вие се намирате в точката *A*. Това е вътрешно вгълбната страна. Но представете си, че този кръг е в зависимост от някакво друго съзнание. Ако този кръг се извърти навътре и *E* се обърне, тогава лесно стават работите. Например някой път у вас има известен устрем да добиете нещо и трябва да се въздържате. Например намерите се пред някой джебър с мед. Трябва да се въздържате да не ядете много. Джебърът е достъпен за вас, топите пръстите си, ядете, мъчнотии няма. Но ако джебърът е горе, а вие сте долу при *E*, тогава не можете да достигнете до джебъра и казвате: „Непостижими са нещата.“ Затова, когато ние казваме, че нещата в закона на любовта са постижими, подразбираме вече връзката с едно съзнание извън нас, което е във връзка с нашето вътрешно състояние. И това съзнание влиза в нашето положение, подобрява заедно с нас външните условия. Това става, ако ние подобряваме вътрешното състояние. Когато един човек работи отвътре, Бог подобрява отвън условията. Ти действуваш отвътре, за да действува отвън Бог. Действуй в съгла-

сие с Него. Бог действа отвън, подобрява отвън условията, а пък отвътре само дава един малък съвет, една подбудителна причина, един малък устрем и те оставя онова, което си обещал, да го направиш. Силата на вътрешното самовъзпитание седи в това: всяка една добра мисъл, всяко едно добро желание, каквото и да е, като се зароди, не го отлагай. Всяка една добра постъпка не я отлагай. В това седи силата ти. Така ще развиете условията на вашия външен свят, ще се образува една връзка между външния Божествен свят и вътрешния ваш свят.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

39 лекция от Учителя,
държана на 20 юли 1934 г., София, Изгрев.

СЯНКА И РЕАЛНОСТ

„Отче наш“

Ще прочета няколко стиха от 2 глава на Посланието към Коринтяните, от 5 до 26 стих.

Колко положения имаше миналата лекция?

Кои са качествата, които отличават реалността? Някои неща наричаме реални, действителни, а тези, които не са действителни – нереални. По какво се отличава реалността? Качеството на реалността е туй, което не се мени. Представете си, че имате 10 изображения на 10 вида хора. Те представят сянките на тия реалности. Тях може да ги събирате, да ги туряте където искате, тия портрети няма да протестират. На всеки един от тия образи може да им давате качества, каквито вие искате. Може един от тях да го оставите сам. Или може да ги съберете заедно, или може да съберете бюстовете на тия 10 души и пак е същият закон. Но ако съберете 10 души писатели, може ли да ги съберете. Може ли във вас да дойдат 10 души писатели, както когато имате техните портрети? Вие за 2, 3, 10 лева може да имате портрета на един първокласен писател, но самия писател не може да го купите за 10 лева. По някой път във вашия ум се заражда мисълта: „Искам да зная реалността, да я попирам.“ Вие искате да бъдете господари на реалността. Вие може да бъдете господари на сянката на нещата, но на самите неща не можете да бъдете господари. В туй

отношение реалността е недостъпна за човека. Какво подразбирате под думата недостъпна? Вие не можете да я овладеете. Този писател може да седи в къщи. Искате да ви говори и после да си замине. Вие не можете да му наложите онова, което вие искате. Може някой път да има изключение.

Някой път се спирате и питате какво нещо е Бог. Някой път правите опити да Го заставите Той да измени хода на своите действия и да ви послуша. За пример някой път се молите и искате Той да измени някои работи. Но какво се подразбира да измени своя ход? Представете си, че осъждат някого и поверените адвокати искат да го спасят. Един, който направил престъпление, адвокатите искат да уредят съдиите да не го осъждат. В дадения случай това зависи от този човек. Ако беше умен, нямаше нужда от адвокати да го защитават и той да седи да го съдят. Значи, щом ти се влияеш от хората, щом имаш нужда хората да те защитават и да те съдят, ти си от слабите хора. Реалността не познаваш. Ти си един портрет, който може да се тури навсякъде. Портретите на великите хора свободни ли са? Портретът може да го туриш в джоба на външното си палто и той няма да протестира, но самата реалност, този, великия човек, не можеш да го туриш в джоба си. Някои казват: „Аз в джоба си мога да го тура.“ Ти може да туриш портрета в джоба си, но самия автор може ли да го туриш? – Не може. Следователно живата реалност в света е достъпна по три начина за човешкото съзнание, по три начина може да се приближиш при нея, при реалността. То е пътят на истината. Само чрез истината може да имаш достъп. По пътя на мъдростта може да имаш достъп и

по пътя на любовта може да имаш достъп. Единственият път, по който хората може да имат достъп до реалността, е любовта. Вън от този път реалността е недостъпна за хората.

Някой от вас може да каже: „Аз зная нещо за реалността.“ Може да знаете. Представете си, че вие имате слънцето, нарисувано на една картина. Ако туй слънце го имате вкъщи, ще имате ли всички ония придобивки, които реалното слънце дава? Каква полза ще принесе това слънце? Най-после това слънце отговаря ли на същинското слънце? Даже слънцето, което виждате по небето, отговаря ли на самата действителност? – Не отговаря. Вие виждате слънцето такова. Но колко пъти трябва да увеличите това слънце, за да съответствува на самата реалност? Това е закон на съзнанието: колкото човек е по-невежа, толкова предметите за неговото съзнание са по-малки. Че слънцето ние го виждаме малко, това е защото нашето съзнание не е в състояние да схване по-голяма форма на слънцето, понеже по-голямата форма ще даде по-голяма енергия, по-голяма светлина, която човек не може да възприеме. Неговата нервна система не е в състояние да я възприеме. За пример, ако вие дойдете до моравите, даже моравите не виждат слънцето. За моравите слънцето е микроскопическо. Някои път някои хора разправят, че в сънно състояние видели слънцето голямо и много красиво. Това показва, че в туй сънно състояние те са имали разширение на съзнанието. Като се събуди този човек, той пак вижда слънцето малко. Този закон навсякъде във всички хора действа. Някои хора имат смътни понятия за Бога, някои имат по-ясни представи. Но туй е вярно не само по отношение

на Бога, туй е вярно и в друго отношение. Вие имате един приятел. Схващате някои негови качества. По какво се отличава вашият приятел? За пример, ако имате някой приятел, по какво го познавате, че ви е приятел. Кое е отличителното, същественото? По какво отличавате един ваш приятел, по какво отличавате, че вашата ръка е ваша? По какво отличавате вашата ръка от чуждата? Вашата ръка е скачена чрез хиляди нишки с известни части на тялото. Тия хиляди скачени нишки са, които определят положението на ръката, да я познавате. Или вашият приятел, когото познавате, има известни нишки, които свързвате с известни качества. Туй, което в дадения случай, в дадения момент ви свързва с вашия приятел, с неговото съзнание, то е туй, което наричате чувство за приятелство. Казвате: „Ние сме привързани, запознати.“ Та по някой път вие сте в противоречие. Вие казвате: „Аз познавам реалността.“ Някои мислят, че имат понятие за Бога, но какво е то. Вие може да нарисувате Бога като едно божество, да Го носите като един портрет. Често носите Христа, разпятието Христово и мислите, че това е Христос, целувате го, молите му се, извадите портрета, помолите се. Като се намерите в трудно положение, пак го извадите, пак се молите. Питам: Тия понятия правилни ли са? Този портрет, който носите в джоба, той реалността ли е? Вие го изваждате и, като го извадите, той се отпечатва в мозъка. След години, ако изследват вашето съзнание, ще видят колко пъти сте погледнали един образ. Образът е отпечатан вътре. Има наредени образи. Все еднообразни работи, които показват, колко пъти сте погледнали и сте го турили в джоба си. Туй вие ще наречете голяма привързаност.

Много сте обичали. Кого обичате? Като изваждате този портрет, казвате: „Много го обичах.“ Кое обичате, портрета ли? Вие обичате туй, което го няма никъде. Вие от портрета обичате една реалност, която не познавате.

Питам: След като извадите от джоба си портрета на един ваш приятел, всеки път, когато го погледнете, вашият приятел знае ли туй положение, че сте го погледнали и сте го турили в джоба си? Той даже не подозира колко пъти сте го погледнали, колко пъти сте помислили заради него, защото в дадения случай той си има друг портрет, който той гледа. Всеки гледа някого. Обаче когато самата реалност дойде в съприкосновение с него, вие никога не можете да го видите по един и същи начин. Да кажем, че майката има едно дете. Все същото дете ли вижда тя? Най-първо детето е на един месец. На втория месец детето същото ли е? Такова ли е? Ако го претеглите, то вече се различава по тежест. На четвъртия месец се различава, на петия, на шестия, на осмия, на годината, на двете години, на трите години, на четирите. Ако съберете всичките образи, ще видите, че има различие. Има растене в реалността. Расте в нашето съзнание. Туй, което не расте в съзнанието, то не е реално, то е сянка на нещата. Ако имаш една реалност в себе си, която не дава никакъв подтик за мислите, никакъв подтик за чувствата и никакъв подтик за постъпките, това е сянка на реалността. Това е образ, който носиш в джоба си. Но за него не може да се самозаблуждаваш, че е реалност, че може да ти помогне, на него не може да разчиташ. Може ли да разчиташ на един образ в джоба си. Нападне те една мечка в гората. Ако ти ѝ покажеш образа на приятеля си, тя ще те нападне.

Приятелят ти не може да ти помогне. Следователно туй, което може да помогне на човека, то е реалното. Туй, което не може да помага, то не е реално. Туй е като правило. Ако една мисъл в даден случай не може да ви помогне, тя не е реална. Ако едно желание в даден случай не може да ви помогне, то не е реално, и ако една постъпка в даден случай не може да ви помогне, тя не е реална. Тя е реална като картина, но не е нещо реално, на което ти може да разчиташ.

Това са психологически процеси, но неразбрани психологически процеси, които спъват сегашното човечество, сегашните учени хора. Някой ще разправя за реалността, за някоя реалност в света. Но реалността има отношение към човешкото съзнание. Щом сте в съприкосновение с тази реалност, тя всякога може да ви помага, ако имате право отношение към нея. Ако нямате право отношение към нея, тази реалност не може да ви помага. Може да имате само сянка, може да имате само фотография на слънцето. Фотографията на Слънцето не може да ви помага, както самото слънце. Казвате: „Аз мисля за Бога.“ Мисълта за Бога не може да ви помага, тя е само едно външно условие. Моите крака не може да ми помогнат да ида на Слънцето. Може само да ми помогнат да изляза вън от къщи, да видя изгряващото Слънце, да се ползувам от него

Сега трябва да имате други прави понятия. Понеже кривите понятия в света, които сегашните хора имат, които са имали в миналото и които в бъдеще ще имат, това са понятия, които всякога образуват кепенци да затворят прозорците. Вашите понятия за нещата ще бъдат кепенците, които, като се затворят, ще ви лишат от ре-

алността. Ако имате кепенци, тогава светлината не може да влиза през прозорците и вие ще се лишите от светлината. Да допуснем, че вие имате идеята за Бога, че Той е грамадно същество, създало е света, но туй същество не мисли за вас. Вие вече имате кепенк, който затваря вашия прозорец. Питам: Какво ще ви ползува да мислите за едно същество, което е толкова голямо, което никак не се интересува за вас? Какво ще ви ползува, ако представите тази мисъл в ума си? Може и обратното да мислите. Че едно същество е толкоз малко, че вие не може да го видите с просто око. Питам: Какво ще ви ползува да знаете за това малко същество? За вас и грамадното и малкото, което не може да видите, какво ще ви ползува? Ако видите малкото същество, ако имате малко изображение, какво ще ви ползува? И всичкото нещастие на всинца ви седи във вашите понятия, на големите бръмбари, които имате в главите си, и на малките бръмбари, които не може да видите. Вие седите и мислите, дали някой ваш приятел ви обича или не. Целия ден разрешавате един въпрос: обича ли ви или не ви обича. Целия ден седите със затворени прозорци и мислите дали слънцето грее или не грее. Представете си, че доказвате, че слънцето грее, но кепенците са затворени. След като докажете, че слънцето е изгряло, какво се ползвате от изгрялото слънце? Когато се търси истината, онази велика истина, която хората търсят, едновременно с този процес трябва да се отворят всички кепенци. Човек трябва да дойде в право отношение с реалността. Такова самовъзпитание на ума ще даде вече друга конструкция на човека и друг един подтик. Той няма да има сегашните илюзии. Защото при сегашния живот един ден

ти мислиш, че можеш да направиш нещо, а втория ден мислиш, че не можеш да направиш нищо. Един опит, който всеки може да направи, и вие можете да го направите. И друг може да го направи с вас.

Вие сте слуга при един господар. Този господар три дни ви храни хубаво и всичко може да направите, каквото той поиска. Този господар ви държи три дни гладни и каквото той иска, вие не може да направите. Човек, който не се е упражнявал, не може да издържи три дни в пост. Да кажем, той му каже да иде на Черни връх и да донесе вода. Слугата казва: „Краката ми не държат.“ Къде е причината? У слугата или у господаря? Сега искам да ви обясня. Когато вие се храните добре, всичко може да направите. Значи, щом мислиш, щом може да идеш на Черни връх, нахранен си, краката държат. Гладни не са ви държали. Щом мислиш, че не може да идеш на Черни връх, гладен си стоял. Тогава какво трябва да направите? Не трябва да се нападате. Господарят да каже: „Стояне, я се наях хубаво, а след три дни може ли да идеш на Черни връх?“ – „Може.“ Щом се е нахранил, може да иде. Заключение е следното: не може да постигнете каквото и да е, докато нямате едно правилно разбиране, едно правилно ядене. Когато Христос казва: „Аз съм живият хляб и, който ме яде, има живот“, разберайте вътрешната реалност. Ние трябва да бъдем в съприкосновение с реалността. Отношенията трябва да бъдат такива, както между живото същество и хляба. Христос казва: „Който ме яде, може да бъде жив.“

Казвам: Онова разбиране, което не носи сила в човешката душа, то не е реално разбиране. Ти вярваш в Бога, обезсърчен си. Не обичаш Бога – не можеш да

обичаш другите хора. Човек, който обича Бога, може да обича всички други същества. Това е качество на Божията любов. Когато на един човек кажат, че имат вяра към Бога и любов към Бога, а не показват тази любов към другите, то е едно заблуждение. Най-първо различавайте реалността. Когато ви се дават изпитания в живота, вие може да правите със себе си един малък опит. Да кажем, някой път ви нападне тъжна мисъл. Нали сте имали такива тъжни мисли. Целия ден седиш, нещо тъжно, скръбно залегне в теб. Може причината да е много малка. Може да си гимназист, очаквал си учителят да ти тури 6 на матурата, а казваш, че ти е турил тройка. Целият ден не можеш да се събереш в кожата си. Тази тройка е постоянно в ума ти. Казвате: „Няма нищо.“ – Как няма нищо? Питам: Кое е онова, което те безпокои. Той не познава учителя си. Този ученик не е за знанието, а е за формата на нещата. Този учител, като му турил три, казва: „Тази е най-добрата бележка, която един учител може да тури на един ученик.“ Най-добрата бележка, която може да тури е три. Учителят му казва: „Ще обичаш Бога с всичкото си сърце. Ще обичаш баща си с всичкото си сърце, ще обичаш майка си с всичкото си сърце. Само така ще станеш човек – ако искаш да имаш 6.“ Шест е повторение на нещата. Той, като има 3, може да ги събере, може да ги фотографира и да направи 6, може да направи и 9. Като има трите, може да направи 6. Шест е разширение. Шест е растящо дърво. Ако съм учител, никога не бих турил 6 на ученика. Три бих турил. Шест е процес на растене. То е илюзия, то не е реално. Едно семе може да израсте, да стане голямо дърво, но туй дърво не е реално. Туй дърво, като изсъхне, пак ще се

събере в семката? Семката е по-реална от самото дърво. Дървото е развита семка.

Сега аз ще ви попитам какво разбрахте? Туй, което разбрахте, как ще го резюмирате? Кажете сега. Ти искаш един твой приятел да те обича. Той досега никога не е обичал. Как може да обича тебе? Този твой приятел Бога не обича, от когото е излязъл, а ти искаш тебе да обича. Ако той към Първата причина няма отношение, мислиш ли, че може да има отношение към тебе? – Не може.

Та сега често вие говорите за вашата изгубена любов. Да ви представя на какво мяза вашата изгубена любов. Аз съм чел много книги за изгубената любов. Написани са цели томове, които представят изгубената любов така. Има един окултен разказ от миналото, един мит. В сегашния живот има много форми, в които е минал разказа. Един велик учител вика своя ученик и му показва едно гърне. Гърнето е отворено, туря му нещо, напълва го с мляко и му казва: „Ще се ползуваш по пътя от това мляко. Като те срещнат други хора, ако ти дадат мляко, може да вземеш от тяхното мляко.“ Той тръгнал по пътя и мислил, че туй мляко е толкова свещено, че не може да близне. Носил го ден, два, десет дена, но законът бил такъв, че ако първият ден не близне, туй мляко се вкисва. Носил го 10 дена и това мляко се вкиснало. Кой как дойде, казва: „На мене не ми трябва вашето мляко. Аз имам по-хубаво.“ Среща го един човек и иска да му тури мляко. Той е изгладнял и вече мисли какво да прави, да ближе ли или не. Мисли, че ще наруши един велик закон. Тъкмо да разреши въпроса и се препъва по пътя, пада с гърнето и всичкото мляко отива. Казва си: „Отиде

млякото – какво нещастие! Да го пазя толкова, а сега на нечистата земя отиде.“ Погледнал – млякото попито в земята. И той пак не смее да го бутне, мисли че е свещено. Разсипало се млякото и той си тръгнал. Посреща го приятелят му, а той му казва: „Може ли да ми сипеш от твоето мляко.“ Като му сипал, хванал ръчката и опитал млякото. Казал си: „Хубаво мляко, но колко ли сладко беше млякото на учителя, което не опитах?“ И вие досега опитвате чуждото мляко. Вашето мляко, което трябваше да опитате, вие се препънахте и го изсипахте.

Казвам: Туй е сравнение за онова, което човек носи в своята душа. Той трябва да го опита, не трябва да го държи. Защото, ако не го опита, то ще се вкисне. Ще се препъне някъде и ще иде напразно. Защото всичко онова, което е вложено в тебе, трябва за тебе да работи. Днес да опиташ тази реалност, която Бог е вложил в душата ти. (Учителя поглежда часовника.) Този часовник, и той не показва реалността.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

40 лекция от Учителя,
държана на 27 юли 1934 г., София, Изгрев.

ПРАВА ОБХОДА И ПРАВА ПОСТЪПКА

Ще прочета само 18 стих от 3 глава на Притчите: „Но пътят на праведния е като виделото на разсъмване, което свети повече и повече, доде стане съвършен ден.“

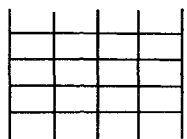
Има няколко начина за разбиране на живота. Всички вие живеете, но не разбирате защо живеете. Вие чувствувате, че живеете, но какво е вашето предназначение, какво можете да постигнете и какъв ще бъде крайният резултат, това ви е непознато. Ако ви запитат каква е програмата ви за днес, не знаете. Всички мислите, като излезете от клас, да закусите. Някои от вас пък няма да закусят. Те ще постъпят като войника. Той става сутрин и първата му работа е да вземе оръжието и да чака да извърши това, което му се заповяда. Който не е войник, той няма да пипа пушката, но ще чака за друга някоя работа.

Сега искам да обърна вниманието ви върху обхода и постъпките в живота. Какво разбирате под думите: „Човек трябва да се обхожда добре и да постъпва добре“? Разликата е такава, както е между един цвят и един зрял плод. Кое е за предпочитане: цветът или плодът? Може ли плодът да дойде преди да е дошъл цветът? Вие предпочитате плода, но плодът зависи от цвета. Тогава в какво седи цената на плода? – Че плодът има опитността на цвета плюс още нещо отгоре. Значи плодът се е научил нещо от цвета. Цветът е възприел всичката енергия, а плодът я обработил. Цветът носи и възприема енергията, а плодът я обработва. Какво трябва цветът да

научи от плода? Кой от кого трябва да се учи: бащата от сина или синът от бащата? Учителят от ученика или ученикът от учителя си?

Сега ще се спра върху някои много елементарни работи. Това, което начертах тук, трудна работа ли е? Всеки от вас може да я направи. Има ли някой, който не може да я направи? Има ли нещо невъзможно за човека? Има ли нещо, което не може да направи? Тук всичко е възможно.

Сега второто положение. Можете ли да обясните какво се крие в този чертеж (фиг. 1)? Какво се крие в тези

Фиг. 1

линии? Налучкайте сами! Това представя рафтове на библиотека, на която са поставени книги. Как са поставени книгите? На отдели по автори или по стойност? От какво зависят цените на рафтовете в библиотеката? – От книгите, които са поставени на

тях. Докато тези книги са на рафтовете, те струват милиони. Но щом книгите се извадят, сами за себе си рафтовете нищо не струват. Следователно, ако извадите мислите и чувствата от човека, какво съдържание ще има той? – Ще е подобен на тия рафтове без книги. Човек без добри мисли, чувства и постъпки не струва нищо. Друго сравнение: Имате една книга. Цената на книгата от какво зависи? От броя на листата ѝ ли? Една книга може да има няколко стотин листа, до хиляда. Цената на тази книга зависи от съдържанието, което е в тези листа. Ако откъснете листата от тази книга и оставите само двете ѝ корици, какво струва вече тази книга? Една книга от хиляда листа колко може да струва? – Около сто лева най-малко. Е, ако вземете от библиотеката една, две, три и

повече такива книги, а не ги връщате, какво мнение ще имат в тази библиотека за вас? След като тази библиотека ви е услужила най-малко десет пъти със своите книги и вие не сте ги връщали, как трябва да постъпи тя с вас?

При един добър християнин дохожда съседът му да му иска пари на заем. Християнинът казва: „Аз не съм свикнал да давам пари на заем, но ето ключът от моята каса. Вземи го и когато ти потребват пари, вземай си, колкото искаш.“ Съседът взел ключа и повече не го върнал. След две години той донесъл ключа и казал: „Няма повече пари в касата“. – Няма нищо, в касата няма пари, защото ти само си вземал, а нищо не си внасял, касата е обедняла. – Ами сега? – Кога ще се научиш да туряш нещо в касата? Иначе тя ще си остане така празна. Сега вие от кои сте? Вземате пари и не туряте нищо в касата, или вземате и туряте? Ако само вземате, а нищо не давате, от кои сте тогава? За какъв човек можете да минете? Следователно, ако и вие по същия начин само вземате от книгата всеки ден по нещо, а не прибавяте нищо, ценността на вашата книга ще се изгуби. Вие знаете ли де е вашата доброта, де е фиритката (нишката) на вашата добродетел? Вие знаете ли де е фиритката на вашата разумност, на вашето безстрашие, на вашата вяра, надежда и любов към Бога? Казвате, че имате любов към Бога. Това не е вятър. Да имате любов към Бога не е лесна работа. Това, което вие наричате любов към Бога, е само едно състояние на чувствата и то е ценно, но не е това любов. Всяко нещо си има свой център. Сега ще ви питам де се намират очите ви? На кое място са те? – Ще кажете, че очите се намират в основата, в корена на носа. Де се намира носът, ноздрите де се намират, с които

дишате? Ще кажете, че носът се намира над горната устна. Де се намира устата. Сега ще ви питам, защо природата е поставила очите под челото, а не над челото? Защо е поставила носа над устата, а не под устата?

Питам: когато искате да махнете нещо от себе си, накъде движите ръката си? – Навън. А когато искате да вземете нещо, накъде движите ръката си? – Навътре. Следователно, за да се разбере една мисъл, трябва да изучавате нейната практическа страна. Тогава и мисълта е ценна. Когато хлебарят има хляб на тезяха си, той е ценен. Когато няма хляб, той изгубва цената си. Какво прави тогава? – Той замесва нов хляб и започва да го пече. Колкото хляб опече, всичкият той ли го изяжда? Не, той остава за себе си само един килограм, а останалите 999 задържа за своите ближни. При това положение той минава за много добродетелен, че оставил 999 хляба за ближните си. И всеки ближен, като влезе във фурната му, все ще си остави своето препоръчително писмо, срещу което ще си вземе хляба. Кое е препоръчителното писмо? Като отидете при фурнаджията, как ще ви кредитира той? Какво му казвате? – „Моля, дай ми едно кило хляб.“ – Той ще отговори: – „Моля, дай си препоръчителното писмо!“ На препоръчителното писмо отгоре има печат. Какво пише на него? – Пет лева. – Книжни или сребърни? Колко струва един сребърен лев? – Седем лева? А един златен? Значи вие имате един хляб, но колкото и да гледате този хляб, каквито и разбирания да имате, вие трябва да разрешите един въпрос, за да можете да се ползвате от него. Ако вземете част от този хляб и го сдъвчете, вие веднага ще се ползвате от неговата сила. Ако не направите опита, ще имате едно неразполо-

жение. Неразположението показва, че вие сте направили една работа, която ви е била неприятна. Разположението показва, че сте направили една приятна работа. Всяко неразположение показва, че вие не сте яли, или не сте мислили, или не сте дишали. Щом сте неразположени, ще знаете, че не сте изпълнили едно от тия три положения. Гладният е неразположен, защото не е ял. Работата лесно ще се поправи. Дайте му четвърт хляб и неразположението ще изчезне, ще се смени с разположение. Ако пък сте обезсърчени, трябва да знаете де се крие причината на обезсърчението: в стомаха, в дробовите или в мозъка. Това значи: умът ли е причина за обезсърчението, волята или сърцето. Според вашата философия, как намирате причината на обезсърчението си? На какво пък се дължи обезсърчението? Често човек се обезсърчава, когато не може да свърши една работа. Не можеш да си мърдаш ръката, ти се обезсърчаваш. Следователно от слабостта на волята произтича обезсърчаването. От слабостта на ума произтича обезверяването, а от слабостта на сърцето произтича безлюбието. Когато умът ти не работи, ти се обезверяваш. Тъй че вярата си ще я подигнете с ума си. Та ако искате да усилите вярата си, ще мислите как ще я подигнете. Учениците Христови казвали на Христа: „Предай ни вяра!“ По кой начин ще им предаде вяра? Ще ви наведе ред разсъждения. Ако гладният дълго време не е ял и ръцете и краката му не държат, та не може да работи и се обезсърчава, по кой начин ще се възстанови неговата надежда? Ще му дадете време да се съвземе, да си почине малко и веднага ще почне да се съвзема. След време той ще се окуражи малко и ще почувствува, че може да работи.

Сега ще ви дам друг един пример за човек, който се е обезверил. Представете си един човек, очите на когото са превързани и с тези очи той иска да ходи. Той върви, но се страхува. В страха има обезверяване. Той ходи внимателно, едва крета. Какво трябва да направите, за да спасите този човек от страха? Трябва да го хванете за ръката и да го водите? Ако го водите, ще минете за добродетелен човек. Като го водите ден, два, три, най-после ще заспите. Кой ще го води тогава? Значи въпросът се разрешава само частично. Какво трябва да направите? – Ще му снемете превръзката. По кой начин ще снемете превръзката на вашето обезверяване? Мъчно може да се снесе тази превръзка, понеже е сложно превързана. Тя е толкова сложно вързана, че само кармично може да се развърже.

Сега да дойдем до рафтовете на библиотеката. Всяка книга трябва да се върне, да се постави на мястото ѝ. Всяка ваша идея, всяко ваше чувство, всяка ваша постъпка трябва да се поставят точно на мястото им, дето са били първоначално поставени на рафтовете за книги. Ако разместите книгите, вие ще почнете сами да се лутате, няма да знаете, коя книга де сте поставили. Понякога така се обезсмисля вашият живот, че вие не го разбирате. За пример, вие искате хората да ви почитат. За колко неща могат хората да ви почитат. Вие искате хората да ви почитат, да имат високо мнение за вас. Как се добива това високо мнение? Колко черти трябва да има човек, за да бъде почитан? Той трябва да има добра воля, добро сърце, че никого да не обижда и сам да не се обижда, и добър ум, че всякога да дава добри съвети, да не дава никому лъжливи сведения. Той не трябва да разнася кой какво казал, да не скарва хората помежду им.

Той никога не трябва да разнася непроверени слухове. Често вие младите се поддавате на такива непроверени слухове. Казвате: Еди кой си е неразположен спрямо мене. Защо? Отде знае? Нищо не му казал, но го погледнал накриво, не го погледнал както трябва. Това е едно лъжливо впечатление. Как трябва хората да се поглеждат? Кажете ми сега кой е най-добрият начин, по който хората могат да се поглеждат? Как трябва да се погледне добре един човек? Когато става въпрос за добро поглеждане, първо човек трябва да си даде отчет в себе си какво значи добрият поглед. Представете си, че вие се молите на Бога и в това време мислите нещо лошо, смятате ли, че Бог ще отговори на молитвата ви? Вие се молите, но сърцето ви е нечисто. Мислите ли, че ще се отговори на молитвата ви? Вие се молите, но не постъпвате добре. Мислите ли, че молитвата ви ще бъде послушана? Вие отивате при някого да се молите да ви даде нещо, защото сте гладен, но си казвате: „Този човек е професор, но надали ще ми даде и пет лева. Той ме оставя да гладувам“. Мислите ли, че такава молитва ще бъде чута? Че вие още нищо не сте свършили за Господа. За да ви послуша Господ, вие трябва да сте свършили нещо за Него. Вие досега сте само яли и пили и нищо не сте платили. Божествената книга е пълна само с ядене и пиене и нищо не сте платили. Цялата книга е пълна с обещания, които аз наричам бели лъжи. Ето сега, като мазаха през лятото салона, дошъл някой, задигнал една от картините и на нейно място поставил друга. Той мисли, че не го зная. Кажете ми защо му е тази картина? Знаете ли коя картина е изчезнала? – Съвършената девица. Това показва, че тъкмо туй ви липсва – майка-

та, девата. Между вас няма още любов. Любовта ви е задигната. Питам: Кой са съображенията на този, който е задигнал тази картина? Който е взел тази картина, той няма да хароса. И целият му живот, от единия до другия край, ще бъде едно нещастие за него. Когато от сърцето ви изчезне майката, любовта, кой е взел тази ваша картина? Когато вие изгубите надеждата си, кой е взел тази ваша картина? Който е взел картината от салона, направил е това по две съображения: от една страна искал да продаде оригинала, да спечели нещо от него. От друга страна може да се предположи, че иска да я нарисува. Тогава нека я прерисува, а после да върне оригинала. Защо той не е взел друга картина, а именно майката?

Но да се върнем сега към същественото в живота. За да имате правилна обхода и правилни постъпки, отношенията между ума, сърцето и волята ви трябва да бъдат нормални. Нормални състояния са, когато умът функционира както трябва. Права мисъл е тази, която всякога може да помага на човека. Мисъл, която не може да помага на човека, не е права. Право чувство е това, което всякога може да помага на човека. Чувство, което не може да помага на човека, не е право. Всяка постъпка е права, само когато помага на човека. Щом не може да му помага, тя не е права постъпка. Под права мисъл разбирам онази, чрез която действа едно разумно същество. Когато говоря за правата мисъл, аз разбирам колективен процес, в който е взела участие мисълта на 10 – 20 хиляди души едновременно. Ако стотина или двеста души мислят да ви направят едно добро, хубаво ще бъде, но какво ще почувствувате, ако също такова число хора мислят да ви направят едно зло? Вие ще из-

питате едно лошо разположение. Следователно ще знаете, че когато се намирате в едно натегнато състояние, не можете да се търпите, някой мисли да ви направи някакво зло. Когато пък се чувствувате радостни, весели, много души мислят едновременно да ви направят някакво добро. Тогава как трябва да се обхождате с тия хора, които мислят да ви направят някакво добро? Вие например, как се обхождате с тях. Представете си, че един фурнаджия иска да ви даде един хляб. Какво трябва да направите? – Ще му дадете пет лева. Да, но той иска да ви даде този хляб даром. Тогава, какво ще правите? – Ще трябва да му благодарите. Това е пак един начин на плащане. Ще му кажете: „Крайно ви благодаря за хляба. Един ден и аз ще ви се отплатя за хляба, който ми давате.“ Значи, или ще му платите, или ще му благодарите, или ще останете с мисълта, че един ден и вие ще му се отплатите по същия начин. Това е правилна обхода, правилна постъпка. Следователно, когато някой ви направи едно добро, вие трябва да вземете под внимание неговото добро и да сте готови при случай да му върнете по същия начин. Ако някой ви обича, а вие не връщате тази обич назад, какво ще бъде вашето положение? Когато обичат някого, а той не обича, в края на краищата той става егоист и почва да мисли, че всички хора са длъжни да го обичат. Той трябва само да ходи надут като пуяк, да слушат песента му. След като е тракал с перата си с години, професор станал ли е? Когато опашката на пуяка окапе, той изгубва вече своето достойнство. Това показва, че достойнството не е седяло в неговия ум, а в перата му. Докато перата му израстват, той се крие. Щом израснат перата му, той показва задницата си, опашката си, а не

главата си. Същото правят и глупавите хора. Когато някой глупав човек направи едно добро, той показва задницата си, а не главата си. Хората, които обичат да се хвалят, също показват задницата си, като пуяка.

Казвам: Има един начин за самовъзпитание, от който зависи вашият бъдещ живот. Самовъзпитанието седи в онова самоудоволствие да знае човек, че постъпва правилно. Какво е правилната постъпка? – Правилната постъпка седи в това, че като постъпвате правилно, дето и да се явите, хората са готови да ви услужат. Ако правите добро на много хора и един ден изпаднете, осиромашеете, всички тия хора ще ви се притекат на помощ, ще ви помогнат. Обаче, ако сте им правили зло или някакви пакости, един ден всички тия хора ще се откажат да ви помагат и ще постъпят спрямо вас така, както и вие сте постъпили към тях. Казвате: „Това е кармически закон.“ Знаете ли какво нещо е кармата. Това, което индусите наричат „карма“, тяхното обяснение за кармата е съвсем детско. То е все едно да вземете обясненията на математиката за числата и да казвате, че това са истинските обяснения. Какво казват математиците за числата от едно до десет? Ето какво обяснение може да се даде за числата: С първият потик на природата, този център се е завъртял два пъти около себе си и е образувал двете. Когато този център се е завъртял три пъти около себе си, образувало се е числото три. Когато се е завъртял четири, пет, шест и повече пъти около себе си, той е образувал четворката, петорката, шесторката и т. н. Това показва известно движение около себе си. Ние казваме, че двойката е два пъти по-голяма от единицата. Значи единицата, която е причина за всяко действие,

е направила две усилия, завъртяла се е два пъти около себе си. Колко пъти трябва радиусът да се завърти, за да образува кръг? Когато радиусът дойде до противоположната страна от която е излязъл, същият ли е? Той става двоен, удвоил се е. Значи, когато радиусът дойде до противоположното положение, отдето е излязъл, той се удвоява, става два пъти по-голям от по-рано. Всяко нещо, което се удвоява, се движи, а всяко нещо, което не се удвоява се намалява и видимо спира. Всички неща, които се движат се увеличават и всички неща, които не се движат се намаляват. Всеки човек, който мисли, чувства и постъпва, се движи, а същевременно се увеличава. Всеки човек, който не мисли, не чувства и не постъпва, той се намалява и не се движи. Сега остава едно нещо, на което вие не обръщате внимание, вследствие на което правите следната погрешка. Всички имате свещ и кибрит, но когато трябва да излезете вън в тъмнината, не вземате свещта и кибрита със себе си и казвате: „Кой ще си губи времето да пали свещта, аз и така ще си намеря каквото ми трябва“. Излизате и веднага се блъскате в нещо, удряте се. Не, като излезете в тъмното, първата ви работа е да запалите свещта си. Щом сте запалили свещта си, вие ще знаете отде да се върнете. Ставате сутрин рано, искате да постъпите правилно. – Запалете светилника. Казвате: „Кой ще пали сега свещта, да харча?“ Вие се мислите за учен човек, че ще намерите всичко в тъмнината. Нищо няма да намерите в тъмнината. Това е неразумност. Запалете свещта си. Какво представя свещта? – Фитилът на свещта, това е умът, лойта, това е сърцето. Това, което гори веществото на свещта, това е волята на човека. Умът трябва да мисли, а сърцето трябва

да чувствава. Ти не можеш да мислиш, ако едновременно не чувстваваш и ако едновременно не действуваш. Значи, ти трябва да имаш фитил, трябва да имаш лой, а също така трябва да имаш и вещество, което да гори. Ако свещта ви не гори, не можете нито да мислите, нито да чувствувате, нито да действувате. Щом умът ви не е запален и сърцето ви не се топи, нищо не можете да направите. Фитил трябва да имате, който да гори и лой трябва да имате, която да се топи. Тогава и пламъкът ви ще излиза навън. Някой казва: „Аз се стопих“. – Бих желал всички хора да се топят. Обичате ли захар, която не може да се топи в устата ви? Коя захар обичате: която се топи, или която не се топи? Кои хора обичате: които се разпъват, или които не се разпъват? Кои крака обичате – които се мърдат, или които не се мърдат? Чудни сте вие! Във всяко движение трябва да виждате проекция на Божията мисъл. Това, което се мърда, е за предпочитане. Най-малката мисъл е за предпочитане пред най-голямото богатство. Аз говоря за такова богатство, което може да се топи. Богатство, което не може да се топи, не може да се използва. Онова, което ползува човека, е неговата мисъл, неговите чувства и неговата воля. Това е истинската философия на живота. Това, което природата е дала на човека, той трябва да знае как да го използва. Това значи права обхода и права постъпка.

Сега кажете ми каква мисъл остана у вас? Някой ще каже, че не постъпва добре. – Това нищо не значи за мене. – Ама аз не мисля добре. – И това нищо не значи. – Аз не съм от надарените. – И това нищо не значи. – Аз нямам условия. – И това нищо не значи. Щом нямаш условия, върни се там, дето са условията. Ние говорим за

положението, в което се намирате в дадения случай. Когато говоря за известни положения, те съществуват. Аз не говоря за неща, които ги няма. Има ли някой от вас, който да няма ум? Има ли някой, който да няма сърце? Или да няма тяло? Нали всички имате тяло? Ще кажете, че сте болни. – Това че сте болни, показва, че тялото ви е нечисто. Причината е у вас. Пречистете тялото си – нищо повече. Ако някой има хляб, но не яде и изтощава тялото си, де е причината? – В самия него. Нека се наяде. Ако пък той е турил в стомаха си храна повече, отколкото трябва, де е причината? – Пак в самия него.

Първото нещо, което се изисква от всинца ви е отношението ви към Бога да бъдат нормални. Всички вие в себе си сте големи мърморковци: ходите, връщате се, недоволни сте и постоянно мърморите на Бога. Това нямате, онова нямате. И като ви се даде нещо, пак мърморите. Пазете се от това мърморене, от което произтича недоволството. Не можеш да научиш урока си – мърмориш на Бога. Скъсали те на изпит, пак мърмориш. Беден си, пак мърмориш на Господа. Майка ти и баща ти не се отнесли с тебе добре, пак мърмориш. Студено е, пак мърмориш. Според мене, причината за всички нещастия на хората е в самите тях, а не в Бога. Бог няма желание да създава нещастия на хората. Ти излизаш вън с незапалена свещ, но се търкулиш някъде, удариш главата си и после започнеш да се сърдиш на този, на онзи, че турил някакъв камък на пътя ти. „Ако не беше този камък, нямаше да се ударя“. Че защо излязохте без свещ? Дадох ви свещ, трябва да я носите със себе си и да я запалите. Вие ще кажете: „Карма е това, така е писано, това е съдба.“ Карма е неразбиране на нещата. Какво е съдбата? – Съдбата и кармата са синоними. Какво значи съдба?

Сад – значи да седиш; аба – каквото седиш, това ще ти платят. Съдбата не е нищо друго, освен разплата за това, което си свършил. Има две положения в света: или господар да бъдеш, или слуга да бъдеш. Ако си слуга, какво трябва да направиш? И ако си господар, какво трябва да направиш? Като господари, вие какво правите? – Господарят трябва да дава, а слугата трябва да взема. Господарят трябва да заповядва, а слугата да върши, да изпълнява. И слугата дава нещо от себе си, а пък господарят му връща. Този закон съществува навсякъде в живота. Бог ви дава заповеди, понеже Той е господар, а ние сме дошли на земята като слуги, които трябва да изпълняваме. И като се върнем вечерта, Той ще ни плати точно толкова, колкото сме изпълнили. Колко ще ви плати? Два пеняза. Знаете ли на колко се равняват два пеняза? – Ще ви се даде един пеняз за вашия ум и един пеняз за вашето сърце. Толкова струват два пеняза. Като ги похарчите, пак трябва да отидете да работите. Господ никога не осигурява хората. Той ги осигурява само за един ден. На втория ден пак ги връща на работа. Като ви даде заповедта си, Той ви осигурява. И като свършите зададената работа, пак ви осигурява. Който върши нещо за Бога, той е вече осигурен. Който нищо не върши за Бога, той не е осигурен. Да мислиш право, да чувствуваш право и да действуваш право, в това седи осигуреността на живота. Да се обхождаш добре и да постъпваш добре – в това седи осигуреността на живота.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

41 лекция от Учителя,
държана на 24 август 1934 г., София, Изгрев.

ПЕРПЕНДИКУЛЯРНИ ДВИЖЕНИЯ

„Отче наш“

Да изпеем песента „Свобода е потребна за душата“. Кой е основният тон? Изпейте я още веднъж! – „Свобода е потребна за душата (2), за душата (2), душата. Тя се намира само в Любовта (2). Това е за душата (2).“

Изпяхте ли я хубаво?

Какво е състоянието на един човек, който губи от тона? Знаете ли влиянието на числата? Какво влияние упражняват числата. Сега говорим за влиянието на числата, но не за техните сенки. Сянката на едно число, това е количество. Пет килограма захар, това е сянка на числото. От какво може да се произведе захарта? – От цвекло, от захарна тръст, от друго? Нали цвеклото е органическо, захарта каква роля играе в цвеклото? (Образува топлина в организма.) При 5 килограма захар вие влагате най-първо някакво чувствование, някаква сладчина. Всички неща, които са сладки, захар ли представляват?

Представете си сега влиянието на двете (2-те). Де упражнява влияние двойката? Човек има два крака. Ако единият крак не се подчинява, не иска да ходи, какво ще му кажеш? Ако единият крак не се подчинява и казва „аз никаква заповед не слушам“, как можеш да се подвижиш на един крак? Представете си, че имате две ръце и едната ръка не се подчинява. Тогава имате един крак и една ръка, които са в съгласие и един крак и една ръка,

които не са в съгласие. Какво бихте направили тогава? – Значи ходенето зависи от съгласието на числото две. Сега кое е едното и кое е двете? За пример, ако вие вземете някой предмет, как го хващате? – Когато предметът е деликатен, вие употребявате числото две. Вие го хващате като с щипци с числото две – с двата пръста. Кога употребявате числото 10? Да допуснем, че вие си служите с двете си ръце и употребявате десетте си пръста. Вие хващате един човек с едната си ръка или с петте си пръста, или го хващате с двете си ръце и с десетте си пръста. Каква е мисълта ви, когато го хващате с едната ръка и когато го хващате с двете ръце; когато го хващате с петте пръста и когато го хващате с десетте пръста? После гледате един човек с едно око, гледате го с двете си очи, гледате го под един ъгъл от 45 градуса или го гледате направо. Какъв ъгъл е той? Когато го гледате с едното си око, каква е вашата цел? И когато го гледате с двете си очи, каква е вашата цел? Е, нали сте малко философи? Това са обикновени работи. Когато употребявате вашите очи и едната си ръка с петте пръста, каква е целта ви? Да допуснем, че едно дете минава покрай една ябълка, поглежда ябълката и у него се поражда желание. То простира ръката си, взема ябълката, туря я в джоба си и после си тръгва по пътя. Е добре, за една ябълка, която ви стимулира, вие казвате „една ябълка“, но коя е първата ябълка на едно дърво? Коя считате вие за първа? – Която първа е цъфнала и първа е завързала. Да допуснем, че в едно дърво има хиляда ябълки. Децата, като вземат ябълки, те избират най-хубавите. А кои ябълки са най-хубави? Тези, които първи цъфтят или които най-после цъфтят? Друг въпрос. Коя хапка е

най-сладка, първата хапка или последната? Нали казват: „Първата хапка е най-сладка.“ Следователно по този начин, по аналогия, първият плод, първият цвят, който е цъфнал, има предимство, понеже първите лъчи на пролетното слънце са го грели. Понеже земята се намира в едно особено състояние, някои цветове възприемат повече енергия. За пример плодни дървета, които късно цъфтят тук, в умерените пояси, те не могат да узреят и не могат да добият такава сладчина. И самото дърво не е така активно. Сега това са общи обяснения: как цъфтят дърветата, как се движите, как изглеждате, това са все резултати. Резултати за човешката мисъл.

За пример трябва да избереш един момент, искаш да извършиш някоя работа, но трябва да избереш съответно време и трябва да избереш съответна мисъл. Да кажем, искаш да извършиш една добра работа. Какъв процес е този? – Можем да уподобим една добра постъпка с един плод. Следователно, преди да направиш една добра постъпка, ти, като едно растение, ще имаш пъпка. Тя ще се повлияе от слънчевите лъчи, ще цъфне, ще завърже. След като се повлияе, след като узрее, само тогава тази мисъл може да се реализира. Защото в растенията плодовете падат само когато узреят. Сега говорим за обективните условия. А при изключителни по време условия плодовете падат преждевременно, падат, когато има вятър. И много от вашите мисли не се реализират. Много мисли има. Като мислите, мислите, най-после тази мисъл, след като се реализира, пак не сте доволен. Защо? – Не е узряла. Някой червей я изял или вятър я бутнал и отвял. Тя няма възможност да образува тази сладчина, която е необходима. Ние сега съдим по аналогия.

Следователно, за да изучим великия закон на човешката мисъл, най-първо трябва да си помогнете с плодните дървета, да научите закона на тяхното оплодяване. И колко неща са необходими, за да бъде една мисъл постоянна? Да допуснем, че вие имате една мисъл, имате една ваша приятелка или приятел от детинството си и вие му направите една услуга. Да допуснем, че двамата сте ученици. Баща ви изпратил пари и вие му давате назаем, помагате му приятелски. Доколко време може да изтърпите в себе си, да не ви дойде на ум да искате парите, които сте му дали, да оставите на неговата добра воля? Докога може да изтърпите? Ако баща ви изпраща доста средства и вие не се намирате в никаква нужда, вие имате изобилно, вие ще бъдете щедър. Но ако се намирате в едно утеснено положение, веднага ще кажете защо да не ви даде парите, вие сте в нужда. Представете си, че този ваш приятел казва: „Нали ме обичаш? Че си в нужда, нищо, потърпи малко!“ Какви са съображенията и подбудителните причини? Кое е онова, което заставя вашия приятел да апелира към вашата обич? Кое е онова, което ви заставя да кажете, че трябва и вие сега да му услужите? Той защо апелира към вашата любов? Казва: „Нали ме обичаш?“ Добре. Какво общо има сега любовта с дадените пари? Любовта е любов, а дадените пари са дадени. Той защо апелира и казва: „Нали ме обичаш?“ – Ти парите не трябва да ги искаш. Защо Любовта не търпи да искаш парите? Защо Любовта търпи да даваш парите, а не търпи да вземаш парите?

Сега да се върнем към онази идея, която се занимава с мисълта, или към мислите, които се занимават с движението на краката. Кое е онова у човека, което се

занимава с движението на краката или с движението на ръцете? – Има особени центрове, които се занимават с движението на краката, на ръцете, има особени центрове, които се занимават с очите, със слуха, с устата, с носа, особени центрове има, които се занимават с движението на пръстите. Това са все специалисти, учени авторитети вътре. По някой път този авторитет се отказва да действа, казва: „Според моето положение не му е времето сега да работя.“ На Главната дирекция казва: „Не изпълнявам никаква заповед!“ Вие питате защо? Вие трябва да разсъждавате дълбоко. Какво разбирате под думите „дълбока мисъл“? Първо трябва да разсъждавате. Вие искате да направите едно добро, нали? Но един ден упорствувате и казвате: „На този никакво добро няма да му правя! На други може да направя добро, но на този, и да има нужда, няма да му правя никакво добро! От какво произтичат вашите съображения, че вие не искате да му направите добро, а друг иска да му направите добро? Кой от двамата е прав? Какви са съображенията ви, че не искате да му направите добро? Вие ли не искате да му направите добро, или вашите служаци не искат да му направят добро? Ти казваш: „Аз не искам да му направя добро.“ Ако една бучка захар влезе във вашата уста и вие нямате слюнка, ако искате можете ли да разтопите тази бучка? Защо човек не иска да направи едно добро? – Неискането не винаги е лошо. Някой път можеш да направиш едно добро и не искаш да направиш доброто. Или можеш да направиш едно зло и не искаш да направиш злото? В такъв случай неискането е минус (-). Защо не искате да направите? Имате два знака турени (+ и -). Но ако тълкувате, ще разберете, че тия знаци са направени

доста естествено. Минусът, това е противодействие и ти казваш: „Аз не искам да направя това.“ Защо не искаш? Понеже тия противодействащи сили на волята са по-силни от тебе и ти се отказваш. Представете си, че вие сте затворени в един кладенец и отгоре е турен един голям капак. Това е минус. Ако искаш да излезеш, какво ще направиш? Но представете си, че силата ви е голяма. Дигнеш главата си, пречупваш този капак и излезеш навън. Това е плюс (+). Къде седи противодействащата сила в човека?

По някой път човек действа в две направления. Действа хоризонтално и действа перпендикулярно. Когато ти изгубиш посоката на хоризонталните движения, движиш се перпендикулярно. Ако хоризонталните движения са по-силни, отколкото перпендикулярните, ти ще бъдеш в застой. Ако едно хоризонтално движение представлява една негативна сила във вашия характер, на вашите перпендикулярни, в дадения случай противодействащите сили са хоризонталните. Едните, хоризонталните са на плътта, а перпендикулярните са на Духа. Перпендикулярните са на Духа от центъра на Земята към центъра на Слънцето. В природата Земята и Слънцето, това са два светли центъра, които се виждат. Но едновременно в природата има и една тъмна земя, подобна на тази, която прониква; и едно тъмно слънце, което също прониква. Та някой път можеш да бъдеш под светлия център на Слънцето и Земята, а някой път можеш да бъдеш под тъмния център на Слънцето и под тъмния център на Земята. Но в дадения случай тъмният център на Земята и тъмният център на Слънцето действуват хоризонтално, а светлият център на Слънцето и свет-

лият център на Земята действуват перпендикулярно (отвесно). И тогава човек се намира в противоречие. В него има един устой, един устрем – перпендикулярните движения и съзнанието, висшето съзнание, от които се ражда светлината. Светлината у човека е перпендикулярно движение, а тъмнината е хоризонтално движение.

Сега тия работи не сте ги слушали друг път. За пръв път ги слушате. Аз ви ги давам за аксиоми, които не са доказани. Най-първо може да мислите, дали са верни или не са верни. Всяко нещо, което влиза в човешкия ум, е вярно. Дали е истина, то е друг въпрос. Верните неща не са истинни неща. И истинните неща не всякога са верни. Дайте ми сега един пример за верни неща! Не всякога нещата са истини. Че един човек лъже, е вярно. Но истина ли е? Вие ще кажете, че е истина, че лъже. Вие се заблуждавате. Може ли в лъжата да има истина? Вярно е, че лъже този човек. Значи истина е, че лъже. Това не е вярно. Вярно е че лъже, но лъжата не е истина. Сега аз забелязвам вашите състояния. Вие всички се намирате в едно особено състояние, то е следующето: Представете си, че вие сте деца в едно училище. Държа ви 10 – 15 часа, та сте огладнели и после ви накарам дълго време да се молите на колене. Във вас ни най-малко няма желание да се молите. Вие искате да се освободите от молитвата. Тази молитва ви дотяга. У вас ще се яви една реакция. Ще кажете: „Сега ли му дойде наум това? Нека се наядем, че после да се молим.“ Гладни хора могат ли да се молят? И представете си, че вашият учител каже: „Именно гладният човек се моли!“ Вярно ли е това? (Вярно е.) Но истина ли е? (Не.) Т. е. в този симисъл за истината трябва да имате една представа.

В Истината няма никакви противоречия. Тя е една максима за вас, за да се избавите от каквито и да е противоречия. Каквито и малки противоречия да се явят във вашето съзнание, вие не се намирате в областта на Истината. В Истината няма абсолютно никакви противоречия. И при малки противоречия вие може да се намерите където и да е, навсякъде може да се намерите, но не и в областта на Истината. А щом няма никакви противоречия, в дадения случай вие се намирате в тази област, дето е Истината. И когато кажем, че нещата са постижими, разбираме туй състояние на човешкия ум. Той е освободен от всички препятствия, които съществуват. Той е господар на тия хоризонтални движения, той всякога може да се справи разумно с тях. Онзи, на когото краката са здрави, той може да измине всеки път, който му се даде. А парализираният ще каже: „Аз не мога да ходя, краката ми не държат.“ Защо? – Защото хоризонталните движения на тъмните центрове на природата са взели надмощие.

Не искате да направите едно добро. Най-първо вие се заблуждавате. Вие мислите, че можете да направите доброто, а казвате, че няма да го направите. Вероятно е така, но в дадения случай опитайте се да видите дали е така, или не. Вие казвате: „Не искам да се пречупи моята воля“. Е добре! Щом не искаш да направиш едно добро, твоята воля вече е огъната. Ти казваш: „Аз не искам да се пречупи волята ми, не искам да се огъна!“ Вярно ли е това? – Щом не искаш да направиш едно добро, твоята воля е вече огъната. Или да допуснем, че вие казвате: „Тази работа аз я зная, музика разбирам, зная и да пея“. Добре! Изпей ми тогава думите на песента

„Светъл е всичкият Божествен ден“. Изпейте ми това нещо! „Светъл е всичкият Божествен ден!“ Пели ли сте тази песен? Да изпееш една песен без никакви погрешки, да направиш една работа без никаква погрешка, да напишеш едно писмо без никаква погрешка, да кажеш една реч, без да се запънеш някъде – Речта ти да тече като по вода.

Сега вие се намирате в друго едно противоречие. Още едно противоречие има, в което сега се намирате. Вие сте като гимназисти от осми клас, които ще държите вече матура. Учителите ви трябва да турят още една последна бележка. На 10, 15 или на 40, 60 души, на всички е турена бележка и вие се интересувате каква е бележката – 3 ли е, 4 ли е, 5 или 6. Защо ви интересува бележката? Интересува ви. Хората се класифицират. Ако имаш 5, може да влезеш в отдела на естествените науки. Можеш да следваш по медицина. Щом нямаш 5, вратата ти е затворена. Числото 5 значи, вратата ти е отворена за университета. При числото 4 вратата за естествените науки е затворена, а е отворена за география и филология. А география и филология са сухи науки. Това са кокалчетата на някоя кокошка. Да събереш костите на някое предпотопно животно и да направиш техните скелети, как са произлезли думите, тяхното съчетание. После как се е изменила една дума, как е произлязла от друг език. – Това е една работа доста интересна за някой учен човек, но за един обикновен човек, то е голямо страдание.

Често майките правят така, когато искат да отучат децата си от голяма лакомия, та им дадат шийката на кокошката. И то чопли шийката, а те изядат цялата

кокошка. То чопли шийката, за да се научи добре да шие. Та и аз ви давам една шийка, за да се научите да мислите. Много малко месце има там. С игла трябва да изваждате тия работи. Та ще остане идеята: Трябва да мислите! Може да кажете: „По-добре да е кълката“. Вие трябва да изучавате философията на живота, да следите всяка една поза, всяко ваше състояние и да знаете в даден случай дали имате хоризонтално или перпендикулярно движение и кое от двете има надмощие. Като се поставите в едно пасивно състояние, може по-лесно да прецените. За пример, крайното, крайният предел на едно перпендикулярно движение, е дето Христос казва: „Ако не се отрече човек от себе си“. Какво е разбирал Христос под думите: „Да се отрече човек от себе си“? Да кажем, че искаш да бъдеш най-богатият човек в света. Или искаш да бъдеш най-ученият човек, най-красивият, в света, ти да бъдеш център навсякъде и ти да ръководиш. Да допуснем, че ти имаш всичко това, но ти липсва едно нещо – липсва ти Истината и ти казват: „Ти трябва да се откажеш от всичко туй“. Колко хора има, които могат да се откажат? На един цар, ако му рекат да се откаже от своя престол, лесна работа ли е? Не. На една майка да ѝ кажеш да се откаже от децата си, лесна работа ли е? Но ако майката не се откаже от децата си, децата ще се откажат от нея. Ако царят не се откаже, поданиците ще се откажат. Щом конят отслабне и не може да тегли каруцата, господарят ще се откаже тогава. Вие сега мислите, че нещата са много постоянни. И вашите приятели, които ви обичат, и те могат да се откажат от вас. Как? – Когато отслабне вашата любов и те ще се откажат. Щом се откажат вашите приятели от вас,

вие какво трябва да направите. Вие какво правите тогава? – Вие малко си поплаквате тогава. И вашето положение знаете ли на какво мяза? – Майката е оставила нещо за ядене на детето си, малко захар или друго, и е заминала. То като стане и види, че я няма, надуе гайдата и плаче, плаче. После, като не се връща майката, забрави я, огледа се наоколо, намира паницата със захар и казва: „Майка ми я няма, но аз ще се позанимавам малко с паничката.“ Сега извадихте ли едно правило за себе си?

Устойчиво число ли е числото 2? От кои числа е то – от устойчивите числа или от неустойчивите? Да ходи човек с три крака е по-устойчиво. Един крак да има за запас и двата да са отпред, а на третия отзад да се подпре. Животните имат четири крака, пък човек има два крака. Кое число е по-устойчиво – 4 или 2?

Кой е квадратът на числото 2? (4.) Следователно, животните са квадрат на човека. Човек е с 2 крака, а животните с 4. Значи, двете умножено на себе си дава четири. Какво число е двете? Кое число наричаме корен? Кои са коренувани числа? Как ги преподавате на учениците? Кои числа се наричат корени? Коренът на 2 кой е? И кои числа имат корен? (2 е корен на 4). 3 е корен на 9. Двете на 8 какво е? (Кубичен корен.) Значи, квадратът има корен и кубът има корен. Т. е. квадратът в дадения случай показва широчината, а кубът показва дебелината. В квадрата имате хоризонтални движения, в куба имате перпендикулярни движения. Защото кубическите страни са перпендикулярни на квадрата. Страните се виждат в перпендикуляр. Значи щом се изучава квадратът, вие изучавате хоризонталните състояния, противодейства-

щите на кубическите? Човек е куб. И затуй животните вървят хоризонтално, а човекът върви перпендикулярно на движенията на животините. Животните се движат хоризонтално, а човек се движи перпендикулярно. Това е едно приложение. Всяка една мисъл има свое хоризонтално движение, има и свое перпендикулярно движение. Всички при хоризонталното движение ще имате едни резултати, при перпендикулярното движение ще имате други резултати. Това е вече въпрос пак на съзнанието.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

42 лекция от Учителя,
държана на 31 август 1934 г., София – Изгрев.

ПЪТ НА БОЖИИТЕ БЛАГА

„Отче наш“

Ще прочета само три стиха от 13 глава на Посланието към Коринтяните, от 11 до 13 стих.

Пишете върху темата: „Пътят на праведния.“ Песен: „Всичко в живота е постижимо.“

„Когато бях младенец, като младенец говорех.“ Това беше цитат само. Кой са нещата, които са младенчески? В един живот всякога стават промени във формата на нещата. Каквото и да е състоянието, каквато и да е промяната в човешкия живот, то се дължи на външния живот.

А—————В

Имате една права линия АВ. Ако тази линия е дълга или къса, какво показва? Ако представя дълъг път, изисква повече време. Ако представя по-къс път, изисква по-малко време. Това, което изисква в живота по-големи усилия, какво представя? Ако искате да се качите на някой планински връх, изискват се повече усилия. Ако отидете при някой планински извор, също. Може планинският извор по права линия да е близо, а може да изисква ден, два да се качите. Сега кои са причините, поради които природата е поставила някои неща да бъдат трудни? Вземете например числата. Такива числа, които наричат особени числа. Например числото 142 857. Това е едно цяло число. Но е число, произлязло от еди-

ница, разделена на 7. Това число има такива свойства, че, като го умножите на 2, дава пак същите цифри, само че има една малка пермутация. $142\ 857 \times 2 = 285\ 714$. Ако го умножите на 3 ще даде пак същите цифри. Ако го умножите на 4, 5, 6, ще даде пак същите цифри. Ако го умножите на 7 ще даде само деветорки. Това е едно мистично число. Математиците го определят като ключ, тъй като има особени свойства, но защо? Ако числата се разглеждат като ключ на числата, то е един въпрос, но ако се разглеждат като живи, разумни числа, то е друг въпрос. 2, 5, 8 са отрицателни числа, а 1, 4, 7 са положителни. Имате три положителни числа и три отрицателни. Ако 4 умножите на 2, какво ще даде? – 8, едно отрицателно число. Ако съберете 2 и 8, имате 10. Но като съберете 1 и 0 ще имате единица – едно положително число.

От какво произтичат противоречията в живота? Всякога противоречията произтичат от едно негативно число. Ти си гладен, нямаш хляб да ядеш, недоволен си. Това е отрицателната страна. Недоволен си, защото нямаш хляб. Но може да имаш хляб, и пак да си недоволен. Ядеш го и пак си недоволен. В единия случай недоволството произтича от факта, че нямаш хляб. Това, което искаш, го нямаш. А пък в другия случай имаш това, което искаш, но не е такова, каквото го искаш. Какъв трябва да бъде хлябът? Някой, който е изучавал математика, ще каже: „Аз да се занимавам с такива работи! Това са дребни работи.“ Той ще счита, че това са аритметически работи, с които децата по някой път могат да се занимават. Ако едно число е окачено на твоя нос, какви ще бъдат резултатите? Ако дължината на твоя нос е 2 см, какви ще бъдат резултатите? Или ако твоят нос има дължи-

на 6 см или 7 см, какви ще бъдат резултатите? Ако дължината на твоя нос е 2 см, ако е, така да се каже, чип нос, завъртян, какви ще бъдат резултатите. Този, късият нос, е резултат на определени сили вътре в човешкия мозък. Това е един недоразвит нос. Щом имаш един нос от 2 см, ти имаш недоразвит нос, детински нос. Следователно подлежи на развитие. Трябва да впрегнеш ума си на работа и носът ти ще се продължи. За една година, за две години, за три години, четири години ще стане с един сантиметър по-дълъг. Тогава ще имате един положителен нос. В първия случай щяхте да разсъждавате като дете, а във втория случай ще разсъждавате като възмъжал. Сега детинските работи са в процес на своето развитие. Вие казвате една детска песен. Казвате, че децата пеят много хубаво. Но пеят ли децата много хубаво? Онези, които се занимават с това, какво казват? Изобщо децата вземат много невярно тоновете. В тях има един писклив тон. Коя е мярката за пеенето? Трябва да имаме една мярка. Щом имате едно шише, коя е мярката, че шишето е пълно? Значи да не остане нищо празно. Като го напълните, всичката празнина в тази форма трябва да е запълнена. Щом остане една малка част празна, значи шишето не е пълно. Като казвате, че шишето е пълно с вода, но остава един милиметър, значи има известно количество въздух, значи не е пълно. Същевременно трябва да е пълно.

Когато казваме, че един човек е умен, по какво се познава, че е умен. Кой са основните белези, че един човек е умен или какви са белезите на красивия човек, или на силния човек? По какво се отличава силният човек? Те си имат белези. Щом дойде един лекар, той ще

пипне пулса и по пулса ще разбере състоянието на болния. Щом дойде един физиогномист, той по лицето може веднага да отгадае дали сте умен или не. Ако ви разглежда един френолог, той ще познае по главата. Един хиромант ще ви разгледа ръката и по нея ще познае дали сте умен или не. Има външни неща, от които трябва да изваждате заключение, дали сте умен или не. Но представете си, че един умен човек си тури една изопачена маска и скрие своята разумност под маската. Физиогномистът не може да разбере, вижда, че лицето е глупаво, и си вади своето заключение. Тогава физиогномистът ще се намери в положението на онзи художник, който рисувал един американски милиардер, който имал изкуствен нос. Носът му бил изкуствено направен. Повикал той художника да го рисува. Първия ден го рисувал. На втория ден онзи си побутнал малко носа и художникът вижда, че носът не съответствува. Поправя и пак рисува. На другия ден онзи пак си побутнал малко носа. Художникът се чуди и най-после казва: „Аз не мога да те рисувам. Твоят нос се мени.“ А американецът му казал, че неговият нос е изкуствен. Изкуствените работи, създадени отпосле, не влизат в онези работи, които природата върши.

Сега един извод, който трябва да направите. От себе си трябва да отделите всички неща, които са изкуствени. Не туряйте някой изкуствен нос. Може да го побутнеш и какъв извод ще извадиш. Ако долната част на носа е така завита, както е завита човката на една птица, на един орел, какъв е характерът на този човек? Той има орлов нос. Физиогномистите какъв го считат? – Граблив. В какво седи грабливостта на човека? – Той обича да

пипа там, дето не трябва. Тази птица, орелът, като види славея или дуруга птичка, ни най-малко не мисли, че е едно създание на Бога. Изяжда го. Нито пет пари не дава. Със своя клюн изяжда тази птица и остава само със своето удоволствие. Сега човек може да е с характера на един орел, който само разрушава формите. В какво седи неговата разумност? Кой е разумният човек. Разумният човек е онзи, който пази формите на природата, както тя ги е създала. Разумният човек е онзи, който твори и създава нови неща в съгласие с природата. Неразумен е онзи, който разрушава природните форми и не създава нищо ново. Неразумен е онзи, който причинява страдание. Следователно всеки един човек, който върви успоредно, паралелно с природата, е разумен.

Под думата природа аз разбирам най-разумните същества, които ръководят работите. Това разбирам под думата жива природа. И когато казвам, че човек не трябва да влиза в стълкновение с нея, подразбирам, че не трябва да влизаме в стълкновение с тях. От многото опити, които са правени, те имат най-добрия път, за което и да е живо същество. Те съдържат в своя път най-голямото благо, колкото то може да се даде. Природата има две страни. Виспата природа подразбира разумността на тия същества. Вие не ги знаете. И трябва да ги приемете на вяра. Тези разумни същества си имат своя форма, но вие не сте запознати с тях. Някой от вас има ли ясна представа за тях. Вие, които сте тук, още нямате писмо от тях, пристигнало по пощата. Разправяли са ви. Има друга, нисша природа, която е от други същества, които имат обратни качества на първите. И те са разумни, но не са така разумни. Те имат свобода да раз-

рушават; в природата съществува един принцип, който руши. И ако попаднеш в досег с тях, за пример стане едно земетресение, може хиляди и милиони форми да се разрушат. Или стане голямо наводнение. Хората казват, че Бог е направил това. Ако някой каруцар обърне колата, или автомобил се обърне, и всички пътници се контузят, казвате, че така е писано. Така ли е писано или шофьорът писал така? Някому се счупи кракът, казвате, че така му било писано. Добре, вие скочите от един метър височина и не си счупите крака, скочите от 15 метра и си счупите крака. Кой го е написал? Вие го написахте. Защо? Понеже беше дадена една награда от 20 хиляди долара за онзи, който скочи от 15 метра височина и не си счупи крака. Вие скочихте и наместо да спечелите 20 хиляди долара, вие си счупихте крака. На колко души от онези, които се хвърлят от 15 метра височина, краката ще останат здрави. Каква е пропорцията? Вие не сте правили опит. Ако скочите на твърда почва, какво ще стане? Ако скочите от 15 метра във водата, какво ще стане?

Сега аз ви навеждам на ред разсъждения. Човек трябва да бъде разумен. В света има разумни деца. А другите какви са? (Неразумни.) Турете едно име, в което да няма отрицателната частичка не. (Глупави.) Глупавите деца аз ги наричам куклички. Където и да я туриш, тя е от всичко доволна. Когато я купите, е доволна, когато ѝ счупите крака, е доволна. Кой би желал да има такива деца? Някой път вие искате да бъдете доволни, както куклата. Възможно ли е. Не. Ти ще бъдеш една кукла, в която няма никакъв прогрес. Често вие искате да не страдате, да не дойде никакво изпитание в живота ви,

никаква скръб. Искате всичко да ви е наред. Кое е похубаво? Когато човек слиза от небето на земята, казват му: „Какво дете искаш да бъдеш? – Кукла ли искаш да бъдеш или едно дете, което иска да расте?“ Някой казва: „Като кукла.“ Много деца има като кукли. Това са идиотите. Ти, ако не искаш да страдаш, ти си един идиот. Ти, ако искаш да бъдеш праведен, без да си страдал, ти си един идиот. Ако искаш да бъдеш богат, без да си работил, ти си един идиот. Ако искаш да бъдеш силен, без да си работил, ти си един идиот. Ти имаш особени понятия. Как е възможно да добиеш известна сила, за която не си работил? Казваш: „Да се роди човек музикант.“ Де са родените музиканти? Казваш, че някои деца са били гениални. Раждат се гениални, но са работили. Това гениално дете е работило и страдало. Едно гениално дете страда, то играе като малко дете, обаче, като дойде да свири, взема една сериозна поза, дава израз. Какво значи думата „идиот“? Какъв е коренът на тази дума? (Тази дума е гръцка.) Кой знае гръцки? Идиот значи недоразвито дете, не може да се развива. Идиота не може да го измениш. За да го измениш, трябва да го съблечеш свършено от неговата форма. Формата на един идиот трябва да се развие. Можеш ли ти във формата на една муха да туриш интелигентността на човека. Ако на един човек дадеш формата на една муха, от тези, големите мухи, на един золник, каква ще бъде човешката интелигентност? Нито помен няма да има от интелигентност. Тогава, каква е разликата между един човек, който страда, и един човек, който се радва? Как определяте вие? аз не говоря само за радостта, която се сменя. Там, дето има смени, това са състояния. Но има една радост, която

има външна форма. Има една скръб, която има външна форма. Каква е външната форма на радостта в човека. Радостният човек каква форма има? Вие изграждали ли сте формата на един мъдрец? По някой път мъдрецът носи едновременно и радостта, и скръбта. Той ги носи така, като че се преливат. Приятно е да ги гледаш. Той носи формата на скръбта и на радостта, носи ги по някой път и еднакво гледа и на двете форми. Той постоянно ги сменя. Той не носи на земята само формата на скръбта или само формата на радостта.

Тогава, според вашето гледище, от какво произтича формата на страданието? Вие казвате, че човек страда. От какво произтича формата на страданието? Защо човек страда сега? Представете си едно дете, майка му заминала и то страда. Коя е причината? Майка му заминала и то страда, че майка му е заминала. Какво лошо има в това, че майка му е излязла от къщи, заминала е тя. След като се върне майката в къщи, детето е радостно, детето е чакало час, два, три часа и е страдало. Кои са поводите? Да ви задам един въпрос да разрешавате. Ако не разбирате тези прости работи в живота, как ще разберете по-сложните? Вие някой път може да страдате в живота, че майка ви е заминала. Казвате: „Ами ако не се върне?“ Едно ви казвам: Ще се върне майка ви непременно. Слънцето е заминало и вие мислите, че слънцето е залязло. Но казвам: Слънцето на другата сутрин пак ще изгрее, ще го видите. Майка ви, която ви е родила на земята, пак ще се върне. Но казвам: Като се върне, пак ще замине. И после пак ще се върне. Тогава философията седи в това, че когато майка ви замине от вас, да имате една тиха скръб, че майка ви ще ви донесе нещо,

че ще имате някакво благо. Когато майка ви замине от къщи, когато благата се свършат в къщи, майката трябва да замине, за да намери тези блага. И като ги намери, ще се върне, а детето плаче. С това то помага на майка си. Колкото детето повече плаче, майката придобива повече богатство. Детето трябва да плаче. Детето аз го уподобявам на следното: то е гайдарджия, то свири, а пък майката събира парсата. Колкото повече детето плаче, майката ще събере повече блага. Следователно, като млъкне детето, майката ще донесе благата. Детето свири, значи детето е музикант. Аз така тълкувам. То не е баш така. Детето свири, но му е мъчно, че свири. Като свири, то казва: „Не може ли без свирене? Не може ли, без майката да излезе вън?“ Ако детето не свири, майката няма да излезе вън. Детето намира, че майката е виновна – излязла е, а пък майката знае, че детето е виновно. Затова повече плаче. Кой е поводът сега да страдате. На плача кои са подбудителните причини?

Да оставим сега мистичната страна, в която има други причини. В обикновения живот кои са причините? Какво мислите вие за майката, която е оставила детето си да плаче. Какъв е характерът ѝ? Често правят забележки на майката, че тя е оставила детето си да плаче. Какво трябва да прави майката? Вашите деца нали плачат често? Всеки от вас има по едно дете, което плаче. Някой път казвате, че сте скръбни, плачете. Вашите деца плачат. Вие сте майката, детето е ваше желание, плаче. Може ли човек да не страда? – Може, ако е кукличка. Всичките нещастия си имат своя краен предел. Човекът, който расте на земята, до каква височина може да израсне? Сега най-високият човек в света е един

китаец, който е два и половина метра висок. Ако всички имате два метра и половина височина при сегашните условия? Същият закон е. Вие имате едно неестествено желание във вас. Имате някое голямо желание, някоя голяма идея. В какво седи голямата идея? Или в какво седи щастието на човека? Това са философски работи. От какво е направен човек? (От ум, чувство и воля.) Те са съставни части. Нямам нищо против това определение. Умът определя, че човекът е човек. Сърцето определя, че човек е животно, а пък волята определя, че човекът е произлязъл от Бога. Това са три положения. Човекът е човек, понеже мисли. Човекът е животно, понеже чувства. Човекът има воля; то е най-висшето в него. То е израз на неговата свобода, защото свободата на човека седи във волята му. Човек трябва да има ум, трябва да мисли, за да бъде човек. Той трябва да има тази привилегия, за да живее в човешкия свят. Там никой друг не живее. Освен човека никое животно не живее в човешкия свят. Човек живее в три свята: в Божествения свят, в своя човешки свят и в животинския свят. И всичките работи произтичат от животинския свят, от кукличката. Това състояние, което сега имате, е най-хубавото. Вие сте най-щастливите. По-щастливи хора от вас няма. Най-щастливи сте, вие не знаете, че сте щастливи. Нищо повече. Вие считате щастието за нещастие. Според мен човек, който е нещастен, е щастлив или най-малко има шанс да бъде щастлив. А пък всеки, който е щастлив, има шанс да бъде нещастен, да стане нещастен. Нещата се сменят. Щастие и нещастие – това са форми; зависи как разделяте нещата. Беше определено Христос да слезе на земята и да страда, но в това нещас-

тие се криеше благото на цялото човечество. Заради човечеството някой път е определено да минете през някое нещастие. В това нещастие се крие вашето повдигане, цялото ваше бъдеще. И ако не минете през това страдание, вие не може да се повдигнете. Едно семе, за да израсте, трябва да го турите в почвата. Това е временен закон. Това семе, за да израсте, да цъфне и да се запознае с цялата природа, непременно ще мине през някое страдание и после ще се издигне. Ако не иска да мине през тези страдания, трябва да стои в хамбара. Значи първата форма трябва да се развали, да се разруши.

Тези размишления трябва да държите всякога в ума си. Ти казваш: „Защо са тези неща в живота? Защо са тези страдания?“ В страданията се крие твоето повдигане и не само в едно голямо страдание, но и във всяко едно най-малко страдание. В използването на страданието се крие благото, а пък в радостта се крие придобивката. Скръбта носи благото, а пък в радостта вие се ползвате вече от това. Скръбта донася благата, а пък при радостта вие може да се ползвате от тях.

Сега да се върнем на онази страна, която трябва да изучавате. Щом дойде една радост, вие трябва да знаете какъв е произходът ѝ. Положителна ли е тази радост, или е отрицателна, негативна. Да вземем най-простата причина: заминала е майка ви, вие плачете. Връща се майка ви, вие се радвате. Питам сега колко време трябва да плачете? Колко сълзи трябва да пролеете? Вие сте плакали за майка си. И никога не сте си дали отчет колко сълзи са изплакани от вашите очи при заминаването на майка ви. Нямате една опитност, да знаете колко сълзи са проляни от очите ви. А пък е определено количест-

вото. Напревете един опит, той е следният. Намажете ръцете си с една мазнина, измийте ги с топла вода и вижте с колко топла вода можете да измиете ръцете си до китките. Следующия път, който сте тука, направете този опит – какво най-малко количество вода трябва, за да измиете ръцете, за да бъдат ръцете ви чисти. Някой път вие казвате: „Да се изчисти човек.“ Как да се изчисти? Направете една погрешка, колко време ви е необходимо, за да се очистите от погрешката? Всяка една погрешка в човека произтича от следното: има известна течност, от която са направени погрешките. Добрите неща имат формата на една трайна организирана материя, ценна материя, а пък погрешките са направени от калпави, неорганизирана материя. Дълго време ти взема, докато се освободиш от тази неорганизирана материя. Злото, което съществува, е материя неорганизирана. Та може би години минават и не може да се освободите. Ще ви приведа един пример. Той е следният. Игуменът на един манастир в древността, в християнската епоха, умира. Остава сметките на манастира неуредени. Следующият игумен, който дошъл, обвинили го, че той направил злоупотреби с парите. Той почва да се моли да дойде старият игумен, да си уреди работите, да оправи работите. И действително онзи дошъл и уредил работите на манастира. Той бил грешен човек. И такава воня се образувала в манастира, че целият манастир трябвало да се вдигне от това място и да отиде на друго място. Дошъл игуменът, но манастирът бил прокуден. Ако искате да поправите една своя грешка, вие, както в този разказ, трябва да се вдигнете от старото място. Ще си оправите сметките, но манастирът няма да остане на

същото място; законът е същият. Щом направите една погрешка в това тяло и дойде игуменът и поправи сметките, манастирът трябва да се дигне. Тялото е манастирът, понеже на същото място не се живее. Това е наглед малко мрачно.

Сега да дойдем на светлата страна. Казвам: Светлата страна на живота седи в любовта. Любовта е онази материална сила, с която Бог внесе всичките блага в нас. Защо трябва да обичам? Защото в пътя на любовта идват всички Божии блага в света. Няма благо в света, което може да дойде по друг път. Някой от вас казва: „Защо човек трябва да обича?“ За да могат да дойдат Божествените блага по пътя на любовта. Пътят на любовта е път на Божествените блага – път за щастието, път за блаженството, път за всичко. Пък, ако знаете как да се ползвате от любовта, вие ще имате всичките блага. Ако не знаете, тогава ще плачете. Вие може да плачете при любовта, както когато замине майка ви. Ако замине майка ви, ще се радвате, ако разбирате. И ако се върне, пак ще се радвате. При сегашния живот вие ще се учите, като замине майка ви, да не плачете и като се върне, да се радвате.

Следователно единственото нещо, което трябва да остане в ума ви, е следното. Всички трябва да използвате Любовта като път за постижение. И не само едно самочувствие да имате, но и онова, хубавото, великото, което създава. Както казва апостол Павел: „Като станях мъж, напуснах детинските работи.“ Значи има едно правилно разбиране. Остава само Любовта. Значи само Любовта е великото, постоянното нещо. Вярата, надеждата и Любовта са големи, но най-голямата от тях е Любовта. Вие трябва да изучавате Любовта като сила, която носи

всичките блага. Трябва да изучавате законите на Любовта, за да бъде вашият живот извечен. Някой път вие казвате за Любовта: „Ние сме опитали Любовта.“ Това, което сте опитали, не е Любов. Когато един актьор играе една роля на сцената и представя някой, който умира, той още не е умрял. Или представя положението на един цар, но той не е бил цар. Или представя положението на някой съдия, на някой герой, но той герой не е бил. Аз гледах, когато един представяше Крали Марко. Той минава за голям герой. После Марковица. Но нито Марко беше такъв, какъвто трябва да бъде, нито Марковица. Крали Марко е едър и Марковица е едра, но са далеч, затова изглеждат малки. Те са най-малко два и половина метра високи. Схващайте нещата в тяхната естествена форма, а не изопачени.

Имайте една ясна представа. – Какво нещо е разумният човек? Какво нещо е добрият човек? Какво нещо е силният човек? И в себе си, когато сте умни, да знаете, че сте умни. Когато сте добри, да знаете, че сте добри. Когато сте силни, да знаете, че сте силни в дадения случай и да имате един признак, в който никога да не се колебаете. Когато ви кажа, че не сте добър човек, по какво ще познавате, че сте добър човек? С какво захарта може да покаже, че е сладка? Кои са качества на захарта? Захарта нали се топи. Захарта казва: „Разтопи ме във водата и ме близни и ще видиш, че съм сладка.“ Представете си, че една захар не се топи и нищо не се отделя от нея. Под думата сладко ние разбираме това, което дава нещо от себе си. А пък това, което е горчиво, какво е? Горчивото в света винаги взема, а пък сладкото дава. Вие, когато близнете нещо, което е горчиво,

гълтате ли го? Изплювате го навън. Следователно горчивите работи в света са това, което всякога взема от вас, а пък това, от което всякога вземате, е сладко. Това, което служи за вашия успех, за вашето повдигане, е винаги сладко, а това, което ви сваля, което нарушава вашия живот, е горчиво. Много горчивини има в живота. Но горчивото и то си има своя полза. Каква полза има от горчивото? Защо съществува горчивото в света? Тази крива линия какви свойства има? (фиг. 1-А) Оттам се разпадат нещата. Ако поставите горе вода, тази вода ще изтече навсякъде. Но ако я обърнете, ще се образува паница, която събира нещата (фиг. 1-В). Отвън раздава, а пък отвътре събира.

Фиг. 1

Това са свойствата на кривата линия. Някой път е необходимо да дадеш, а пък някой път е необходимо да вземеш. Когато даваш, какъв си? – Щедър. Всички хора са щедри. Всеки човек, който изплюва водата, той е вече щедър, той дава. Горчивината всякога се изплюва, а пък сладчината всякога се възприема. От горчивината се образува щедростта, а пък от сладчината се образува друго някое лошо качество. Какво се образува? Човек, който постоянно взема, какъв е? Как наричате тези хора, които постоянно вземат? – Алчни хора. Значи от сладките работи ти вземаш. Ако не раздаваш сладките работи, образува се едно състояние. Най-хубавите работи могат да произведат едно състояние, което наричаме отвращение, втръсване. Най-опасното нещо е втръсването.

Та казвам: Всяко нещо в света, което е допуснато,

то си има своите добри страни. Значи в света трябва да бъдете разумни.

Колко неща остават сега от тази лекция? Колко работи остават? (Когато майката си замине, детето да не скърби, и когато дойде, да се радва.)

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

43 лекция от Учителя,
държана на 7 септември 1934 г., София, Изгрев.

ВДЛЪБНАТИ И ИЗПЪКНАЛИ ЛИНИИ

„Отче наш“

Пишете върху темата: „Влияние на човешката мисъл“.

Песен: „Аз в живота ще благувам“.

Прочете се Послание към Галатяните, 4 глава, стихове 1 – 11. Направи се следното упражнение:

1. Изходно положение: Ръцете отпред на гърдите. Пръстите на всяка ръка събрани в купчина като цвят. Пръстите на двете ръце насочени едни срещу други, допирени (фиг. 1).

Фиг. 1

Ръцете се отдалечават в хоризонтална линия на страни и постепенно се разтварят. После пак идват в първоначалното положение.

2. От първоначалното си положение ръцете се повдигат пред лицето до височината на челото и пръстите се обръщат нагоре, при което пак пръстите на всяка ръка са събрани на купчина като цвят. При такова положение на ръцете, без те да се местят, пръстите ту се отдалечват един от друг, ту се събират отново във форма на цвят (три пъти).

3. Ръцете се поставят на височината на долния край на гърдите с пръсти обрънати надолу и пак събрани на купчина като цвят. При такова положение на ръцете без

те да се местят, пръстите ту се отдалечават, ту се събират във форма на цвят (три пъти).

4. Упражнение № 1 се повтаря само един път.

5. Упражнение № 2 се повтаря 12 пъти.

6. Ръцете се връщат в изходното положение и после веднага се спускат надолу свободно.

Ако ви се зададе такава тема: „Благоприятни условия при самота и оскъдни условия при множество“, как бихте я развили?

Да кажем, че имаме едно органическо същество и то има простор, но е в самота. И да кажем, че вън от условията има големи препятствия. Например представете си, че едно растение е посадено на полето и има голяма суша. Влагата изобщо съдействува за растежа. И ако тая влага с години отсъствува, тогава младите дръвчета стават ниски. Растежът не е нормален. При неблагоприятни условия у растението се заражда желание да спуска корените си надълбоко, а иначе се простират нашир.

А пък при друг вид неблагоприятни условия растението постъпва другояче. Да кажем, че едно растение е посято в гъста гора. У малките дръвчета тогаз има желание да растат нависоко. Ако малкото растение не може да стане толкова високо, че да долавя слънчевите лъчи, то е осъдено на големи страдания, става хилаво. Такива хора, които не са високи и чиито рамене не са широки, нямат съразмерност в развитието.

Сега ние вземаме един пример от естествения свят. А пък, за да се обясни едно органическо израстване у човека, трябва да се направи един превод.

Човек може да се намери в чувствата си в стеснителни условия и да има неприятни преживявания, но мо-

же да има естествени условия в своята мисъл, в мисловния свят и да има неприятни преживявания.

Спънките на човешката мисъл зависят от следното: често стават наслоявания, накопления от животинското състояние на човека. От животинските чувства на човека са оставени известни наслоявания в човешкия мозък. Мозъкът е един апарат, който функционира. Човек трябва да се справи с много неестествени положения в мозъка си. Трябва дълго време да организира мозъка си. Не че мозъкът не е организиран, но трябва преработване. Както човек преработва земната кора, за да изкара нещо, така трябва да се обработва и човешкият мозък. Вие с всяко хубаво чувство, което можете да имате в сърцето си, обработвате кората на своя мозък. А тази кора служи на човешката мисъл, има влияние върху мисълта. В кората на мозъка се проявява мисълта така, както се проявяват растенията върху земната кора. Това е по отношение на човешката мисъл. Но ако разглеждаме човешките добродетели, те се развиват като скъпоценните камъни. Те не се развиват на повърхността, а дълбоко в земната кора при съвсем други условия. За да се образуват скъпоценните камъни, Земята е минала през големи пертурбации в своя строеж. Скъпоценните камъни образуват една епоха. И можем да мислим, че заради тези скъпоценни камъни, са станали много видоизменения. Някой път можете да кажете: „Защо човек трябва да страда?“ Вие имате едно повърхностно понятие за страданието: считате, че то е нещо непотребно. Но трябва да се изяснят работите. Могат да ви представят известен път, че е мъчен, че има много препятствия по него. Вие не сте минавали и може да си съставите едно въоб-

ражаемо страдание. При сегашните условия животните са свободни от тези въображаеми страдания. Да кажем, че вие имате в банката Губиделников 200 000 лева. Дойде някой и ви каже, че банка Губиделников е фалирала и вие цяла нощ не можете да спите, цяла нощ мислите. Мислехте да следвате в странство и казвате, че това пропада! Мислехте къща да си направите. Цяла нощ сами се печете на един ръжен. На другия ден виждате, че банката Губиделников не е фалирала. Веднага идвате в едно възходяще състояние, започвате да мислите за странство.

Какви бяха причините за вашата промяна? Само няколко думи: „Банката Губиделников пропада!“ Колко думи са това? (Три.) Само за три думи, които са достигнали до вашето ухо, вие 24 часа не можахте да спите и казахте: „Защо Господ допусна именно сега да пропадне банката? Колко бях глупав!“ Най-първо осъждате себе си, а после хванете Провидението. После хванете и хората наоколо: „Този директор на банката какъв нехранимайко е!“ И на другия ден намирате, че нито вие сте виновен, нито директорът на банката, нито външните условия, а просто думите. Банката Губиделников не е пропаднала в своето здравословно състояние.

При сегашните условия мнозина от вас нямате една критическа мисъл. При когото и да е от вас, като дойде някой може да ви каже няколко думи за един ваш приятел и вие без да проверите тези думи, веднага повярвате. Човек трябва да бъде находчив в своите разсъждения. Един като обвинявал някого, казал за него. „Той е голям пияница. Постоянно пие. Опропасти всичкото си имане, негодник е.“ Другият му казал: „Аз го намирам за трезвен човек, честен, никога не съм го виждал да пие.“ –

„Как?“ – „Не съм го виждал когато спи да пие.“ Осем часа е трезвен. Когато спи един пияница не може да пие. Тогава защо го укоряваш, че е постоянно пияница? Кажете че три часа на ден е пияница, а вие казвате, че постоянно пие. Думата „постоянно“ тук не е уместна.

Щом се каже, че някой е лош, тогава ние имаме в съзнанието си една философия за последствията. В един момент той е постъпил зле и казваме, че той е лош, защото условията в бъдеще ще се изменят. Ето каква е идеята. Представете си, че едно дете туря малка запалка на една къща. Налива газ и запалва. Първоначално вие може да се смеете, когато ви кажат, че къщата ще пламне. Но не се минават 2 – 3 часа и къщата пламва. Ние виждаме вече лошите последствия от една постъпка. Тогава какво се изисква? – Онзи, който вижда какво прави детето с тази запалка, може да образува обратна реакция. Колко ви струва да загасите един малък огън в началото. Ако едно дете цъкне кибритена клечка, няма да оставите това дете да запали огън, но ще я загасите. Може още клечки да цъка, но вие една по една ще ги гасите. Като изгори цялата кутия, детето няма да има какво да прави. Инак какви ще бъдат последствията? Последствията ще бъдат, че цялата къща ще изгори. Сега, какви са били намеренията на това дете? Не са били лоши. Детето е искало да направи опит да види, като запали клечката, какво ще стане. Огън се образува, после цялата къща ще изгори. А като изгори къщата, какво заключение ще си извади детето? Това дете ще го накажат, ще го бият. Детето сега разсъждава: „За една малка клечка и за няколко капки газ толкоз бой!“ Това малко 7 – 8 годишно дете го напердашват. Представете

си, че къщата наполовина изгаря. То още няма представа за вредата, която е направило. Но за пръчката, за онова, което се е отразило върху неговото месце, за това има вече ясна представа. Та в това отношение всичките хора на земята приличат на малки деца, които постоянно цъкат. Много кибритени клечки са цъкнали в природата. Природата е оставила доста такива клечки и някой човек, като намери кибритена клечка, я запалва. Но и природата си има пръчица. Ти, като направиш една погрешка, почувствуващ болката от пръчицата – има наказание. Кое е наказанието? – Страданията, те са от чисто физически характер. Ние не знаем техния произход. Може едно страдание да произтича от причини, с които ние не сме свързани. Например един гостилничар сготви нещо лошо. Ти си гладен, ядеш, а той зле сготвил. Месото не е както трябва, маслото не е както трябва, съедините му не са хубаво калайдисани, и поради това той е сготвил нещо отровно. Той прави погрешка, а пък ти страдаш, и след яденето се свиваш, въртиш се от болки.

В дадения случай сам ти не си готвил. И ти можеш сам да си сготвиш, но има случай, дето друг е направил погрешката, а пък ти плащаш. Тогаз какви са изводите, които човек изважда от един такъв случай? – Чрез страданията идва човешката мисъл. Трябваше да ви препоръчат този гостилничар; трябваше да питате някого, който е ходил там, доволен ли е от гостилничаря, дали той готви хубаво, добро ли е яденето. Ще питаш някого, който яде там. След това имаме и другите изводи: Добиваш известни научни познания, морални правила. Ние сега питаме, какви ще бъдат последствията? – Ще добиеш някой научен метод или система. Ще се изгуби из-

вестно време, но мисълта ви ще работи, за да търсите начини да оздравеете.

Ти тръгваш на екскурзия в планината. Ще питаш онези, които са ходили, кои са най-добрите пътища, по които можеш да се качиш на нея. Човек, който пита, никога не греши. А който не пита, греши и иска много да страда. Сега това са обикновени ежедневни страдания, които идат от неудобства – това, което наричат неразположение на духа. Отнякъде ти имаш неразположение, помрачение: кисел си, настръхнал си като един таралеж или както някоя котка, която като види някое куче, настръхва козината ѝ. Защо настръхва козината ѝ? – От страх. Или някоя кокошка, която има малки и види говеда, тя си разтвори крилата, настръхне. Тя прави това, за да се насърчи: иска да се покаже, че формата ѝ е по-голяма. Като настръхне перушината ѝ, тя тегли кураж отвън. При едно състояние, когато иска да се насърчи, човек взема винаги една по-разширена форма. Защо човек трябва да бъде спокоен? При едно спокойно състояние ти възприемаш повече сила от природата, отколкото при едно неспокойно състояние. При едно спокойно състояние отраженията на външния свят стават по-ясни. При едно неспокойно състояние нямаш правилни възприятия. Например един човек се свива, огъва се. Туря в ума си едно неблагоприятно условие. Сам си създаваш тези условия.

Казвам: Мнозина сега живеете между тези два полюса. Вие в съзнанието си имате добрите условия на живота. Представете си, че сте син на един богат баща. Имате един определен доход от 100 000 лева в годината и можете да разполагате. Или представете си, че баща ви е беден и едва изкарва по 50 лева на ден и те едва ви

стигат за прехраната. И тогаз нямате никакъв доход. Какво трябва да правите? – Синът, който се намира при неблагоприятни условия, баща му го праща на работа, а другия – баща му го оставя да си почива, мисли да го остави без страдание и да му даде възможност да свърши училището.

Та казвам: Ние живеем в една епоха, когато мислим, че сме при много неблагоприятни условия и че сегашните условия разрешават по-големи мъчности. Допуснете, че сте в още по-стеснителни условия. Свършил си и при това няма къде да работиш. Един българин, който свършил висше образование по музика в турско време, се завърнал във Варна. Той свирил на цигулка. Преподавал танци, ритмични игри. Който го слушал, казвал: „О, то е цяла цигания! На циганска гъдулка свири!“ Богаташите казвали: „Как ще изпращаме дъщерите си при този човек да ги учи!“ Страдал той, страдал и най-поле станал секретар на турския паша. Дотогаз цяла година гладувал със своята класическа музика. Всички казвали: „Тая работа хляб не дава“. Сега музикантите са поставени при много по-добри условия. В някои случаи вие имате дарби и за други изкуства, но нямате условия да се проявите. Какво трябва да се направи? Добър си, но някой път и доброто не може да се цени. А казвате: „Не струва човек да бъде добър“. Ти обичаш да казваш нещата както са си, но никой не ги цени. Говориш право, а другите криво и работите не излизат добре. Не върви работата и най-после трябва да се създаде друг навик. Почваш да мислиш: „Не си струва човек да говори право“. След това дойде друга епоха и казваш: „Не си струва човек да говори криво.“ Та има епохи в които казваш, че

не струва да говориш право, има и епохи в които казваш, че не струва да говориш криво. Когато едно време се появило човечеството, явил се въпросът: „Как трябва да се живее?“ Две течения имало. Едни казвали, че човек трябва да живее за всички други, а пък други казвали, че човек трябва да живее само за себе си. Така дяволът излязъл със своето първото изобретение – лъжата. И всички вестници писали, че нещо ново влязло в света. Дошло едно малко дяволче и искало да продаде това на един голям дявол. А онзи му казал: „На мен това няма да продадеш, а на други. На мен ще говориш истината, а на всички други – лъжата. При другите ще туриш в работа всичките мои лъжи.“

Ти сам лъжеш себе си, а не искаш да те лъжат. Искаш да се лъжеш, но не можеш в дадения случай. Ти искаш сам да се излъжеш и си казваш: „Не може все право, право! Трябва някой път и малко криво.“

Но има нещо вътре в човека, което го хваща. Лъжата в самия човек всякога произвежда една реакция, особено когато искаш да излъжеш себе си. То е все едно да си наливаш азотна киселина върху кожата. Тя действува разрушително. Всяка лъжлива мисъл, която човек се опитва да си наложи, непременно ще произведе реакция. И затова всички са казвали: „Никога не се опитвай да лъжеш себе си!“ Едно от правилата: Никога не се опитвай да лъжеш себе си, понеже това е невъзможно. А пък щом се опиташ, резултатът от това ще бъде страданието. Всяко страдание произтича от един опит на човека да излъже себе си. Например нещо ти казва: „Не яж от това ядене“. Ти си казваш: „Няма нищо от това!“ На един свещеник донасят една кошница хубаво грозде. Той бил

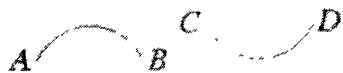
малко неразположен, а обичал да си похапва. Казват му да остави гроздето тая вечер. Най-после той си казва: „Искам да го опитам, само едно зрънце ще взема“. Отива при кошницата. Взема едно зрънце. После казва: „Я още едно!“ И започва второ, трето, четвърто и, след като опитал цялата кошница, цялата нощ се търкалял. После си казал: „Защо ми трябваше да ям! Трябваше да махна гроздето! Сега ли намериха да го донесат? Защо не го донесоха сутринта, а вечерта?“ Питам: Къде е вината? Той иска да се излъже и казва: „Няма нищо!“ Опитва първото зрънце, второто и пр. Каквито погрешки да направите, те никога не оправдават човека. Погледни гроздето, попирай го и го остави. Ще си опиташ характера. Та казвам: При сегашния живот има сили, които ръководят съдбините на човечеството. Всеки един човек се намира под известно опекунство. Вие мислите, че сте свободни, че можете да направите каквото искате и че можете да мислите, каквото искате. Някои философи мислят така. Вие можете да мислите каквото искате, но не можете да правите каквото искате. Даже и за мисълта има известни области, които ограничават. Някой казва: „Аз мога да мисля.“ Какво може да мисли човек? Например да ви дам на вас, на този клас, една премия от 2000 лева да помислите нещо, което други не са мислили. Ти казваш: „Аз мога да мисля каквото искам.“ Но да помислиш нещо, което другите не са мислили! Да направиш нещо добро или лошо, което другите не са правили! Например искаш да си отмъстиш някому, ще употребиш стар метод: ще го набиеш, или ще му удариш някоя плесница, или ще говориш против него, или ще му запалиш къщата, или ще му хвърлиш киселина върху лицето. По-

някога хвърлят азотна киселина върху лицето. Или ще употребиш инквизицията. Каквито и средства да употребиш, все са стари. Коя мисъл е нова? – Да се откажеш от своето престъпление! Всяка нова мисъл, която хората не са проучили, е толкова интересна, че ти ще престанеш да правиш престъпления. Представете си, че гоните някого, който ви е обидил и минавате покрай едно здание, което е отворено. Виждате красиви момичета играят на сцената и се спирате. Вие ще се откажете да го гоните. Ще кажете: „Има време. Я да видя какво правят.“ Сядате на стол, почвате да гледате и забравяте онзи, когото гоните. Тези момичета с новото, което вършат, игрите на сцената, веднага сменят вашето състояние. Питам: Лошо ли беше новото? Това за вас може да е ново, а пък за другите хора то е обикновено. Новите неща, които стават сега, всички тези изобретения и нови мисли, за някои същества са много обикновени! За нас е небивал морал да извършим нещо добро. Има същества, за които това е в реда на нещата. Сега, къде седи тайната? – Всяко нещо, което произвежда, което дава ново направление на нашия живот, за нас то е ново. Не че в природата е нещо ново, но за нашето съзнание то е нещо ново. Ние намираме за нови всички неща, които за пръв път влизат в нашето съзнание.

По възможност всеки един от вас трябва да се стреми да възприеме новото, което влиза в ума му. От какъвто и характер да са, новите неща всякога произвеждат едно ново направление в човешкото съзнание и в човешкия живот.

Тези линии как се наричат (фиг. 2)? (Изпъкнала линия AB и вдлъбната – CD .)

Ако тая изпъкнала линия се намира на лицето, какво влияние има? Показва магнетическо, здравословно

Фиг. 2

състояние. Изпъкналите линии на лицето показват физиологически едно здравословно състояние на стомаха и на симпатичната нервна система, пък вдлъбнатите ли-

нии показват едно нездравословно състояние. Но трябва един умен човек да съпостави тези линии. Някъде имате известни линии, които са изпъкнали, и други, които са вдлъбнати. Изпъкналите линии са положителни, а пък вдлъбнатите линии са отрицателни. Всякога една вдлъбнатата линия показва неестествено състояние. Може да показва едно болезнено състояние: зависи, доколко е огъната линията. Също така и при изпъкналите линии, влиянието зависи от това, каква е изпъкналостта ѝ.

Ако изпъкналостта е на средата на носа, тя има едни качества, а пък ако тая изпъкналост е на края на носа, тогаз ще има друг характер. И ако тая изпъкналост е горе, при корена на носа, или в долния край на носа, тогава първият случай ще показва една определена тенденция в умствения живот на човека, а във втория случай – противоположна тенденция.

Вдлъбнатите линии са събирателни линии. Човек с вдлъбнати линии към долния край на носа е любопитен, – иска да знае кой какво е казал. Много пъти тая линия може да е изпъкнала. Този въпрос ще го оставим недовършен.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът. (три пъти)

44 лекция от Учителя,
държана на 14 септември 1934 г., София, Изгрев.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Перпендикулярно отношение.....	3
Същественото в живота.....	27
Познаване.....	49
Закон за музиката.....	65
Обичайте положителното.....	80
Дробни отношения.....	103
Опорна точка в живота.....	113
Проводници на Божественото.....	125
Слуга на доброто.....	133
Влиянието на музиката.....	143
Основният тон.....	152
Практическо приложение на музиката.....	162
Трите правила.....	172
Стремеж и постъпка.....	184
Отношение на вътрешните състояния и външните условия.....	194
Сянка и реалност.....	202
Правата обхода и правата постъпка.....	213
Перпендикулярни движения.....	227
Път на Божиите блага.....	239
Вдлъбнати и изпъкнали линии.....	255

Беинса Дуно ~ Учителя Петър Дънов

ПЕРПЕНДИКУЛЯРНО ОТНОШЕНИЕ
(първо издание)

Редактор *Вихра Рускова*
© Художник *Никол Филасие*

Худ. редактор *Валентин Проданов*
Компютърно оформление *Павел Желязков*
Формат 60/84/16. Печатно коли 33,5.

Цена 4,30 лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ – София
Печат – „СТАНДАРТИЗАЦИЯ-ПРИНТ“ ЕООД